

# Digitaliseret af | Digitised by



Forfatter(e) | Author(s):

udgivet og forlagt af Beeken.

Titel | Title:

De danske dramatiske Selskabers Repertoire

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn, 1829

Fysiske størrelse | Physical extent:

1 bd.

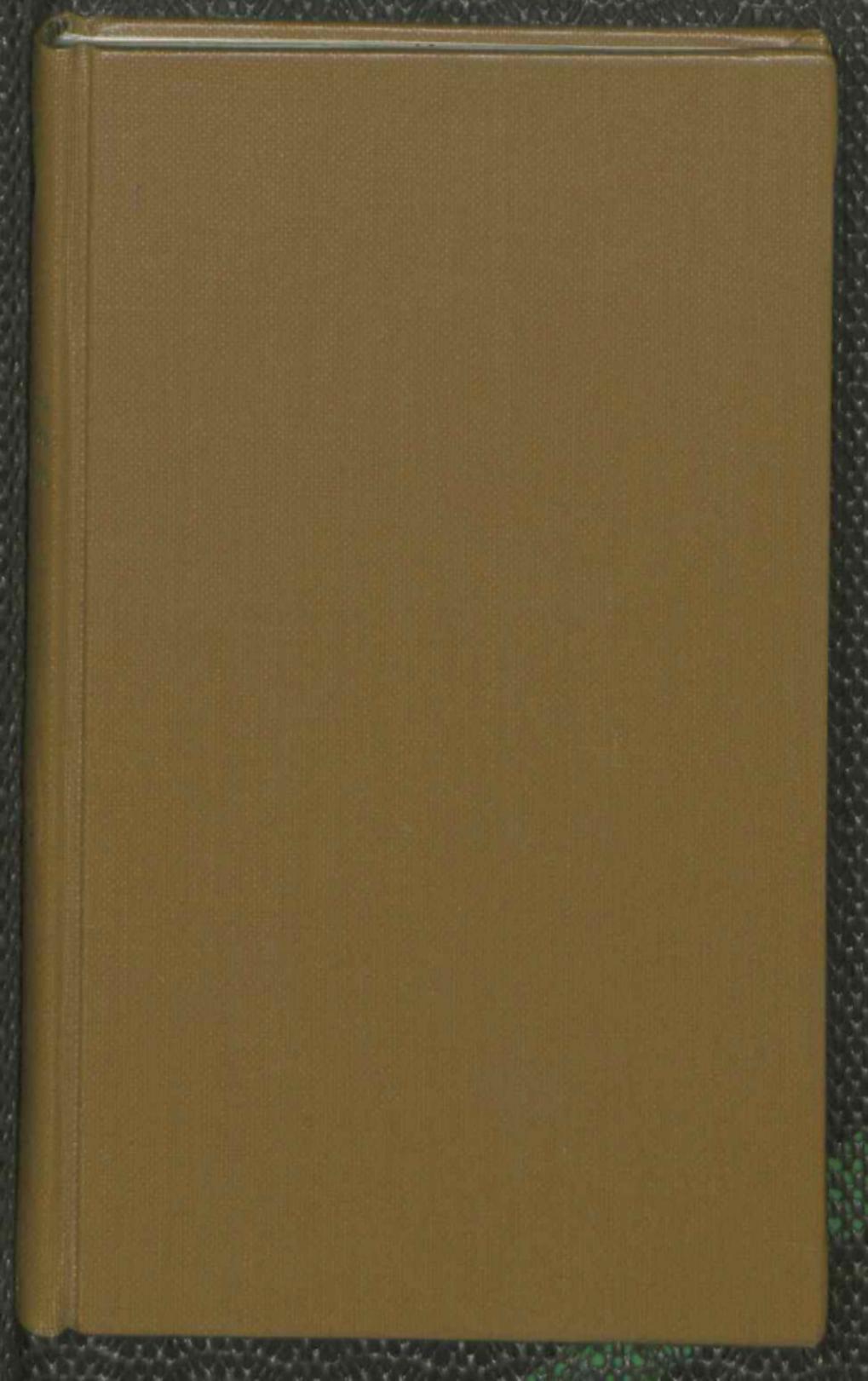
## DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

## UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





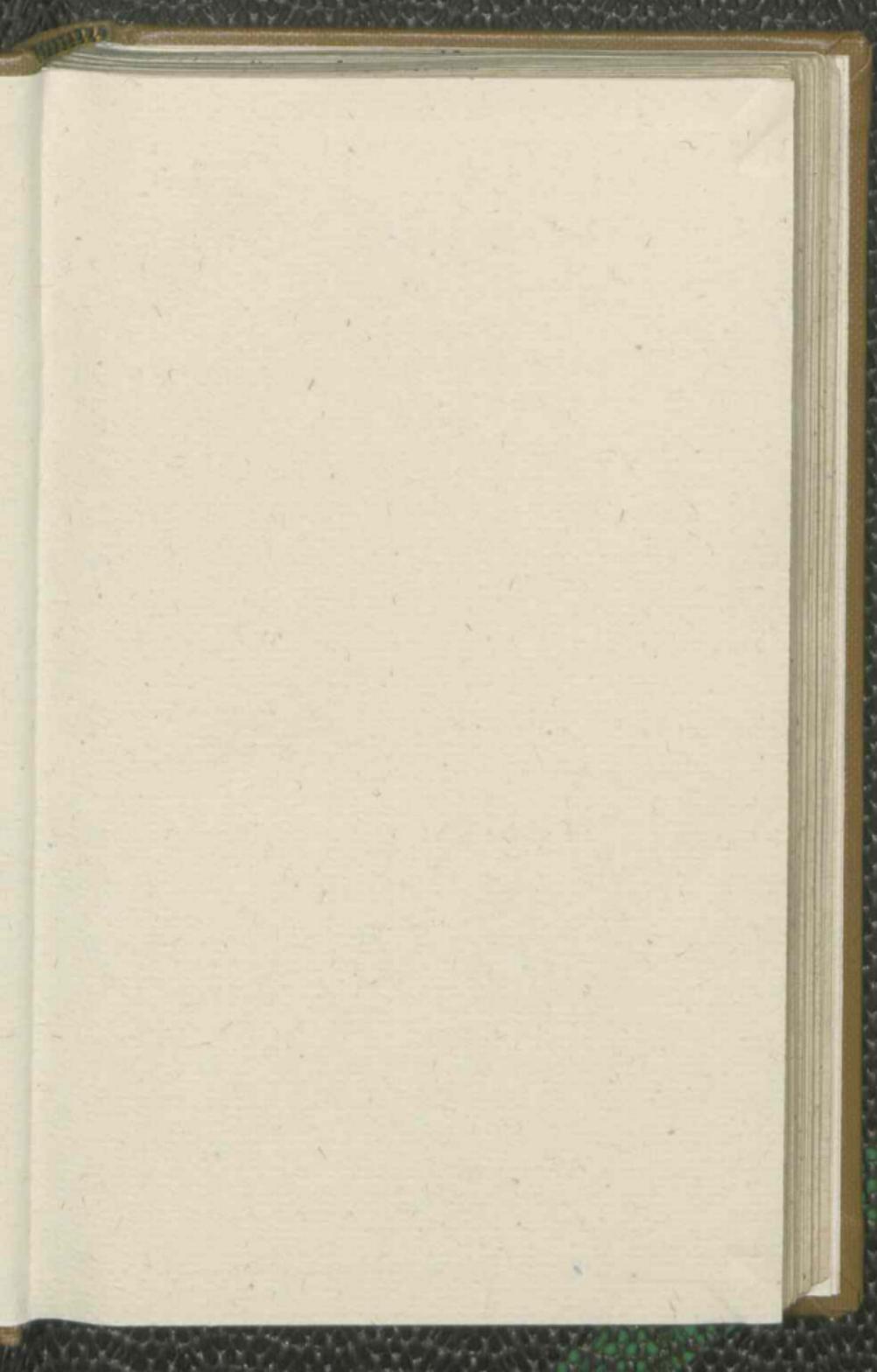
55,- 3,- 8-

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

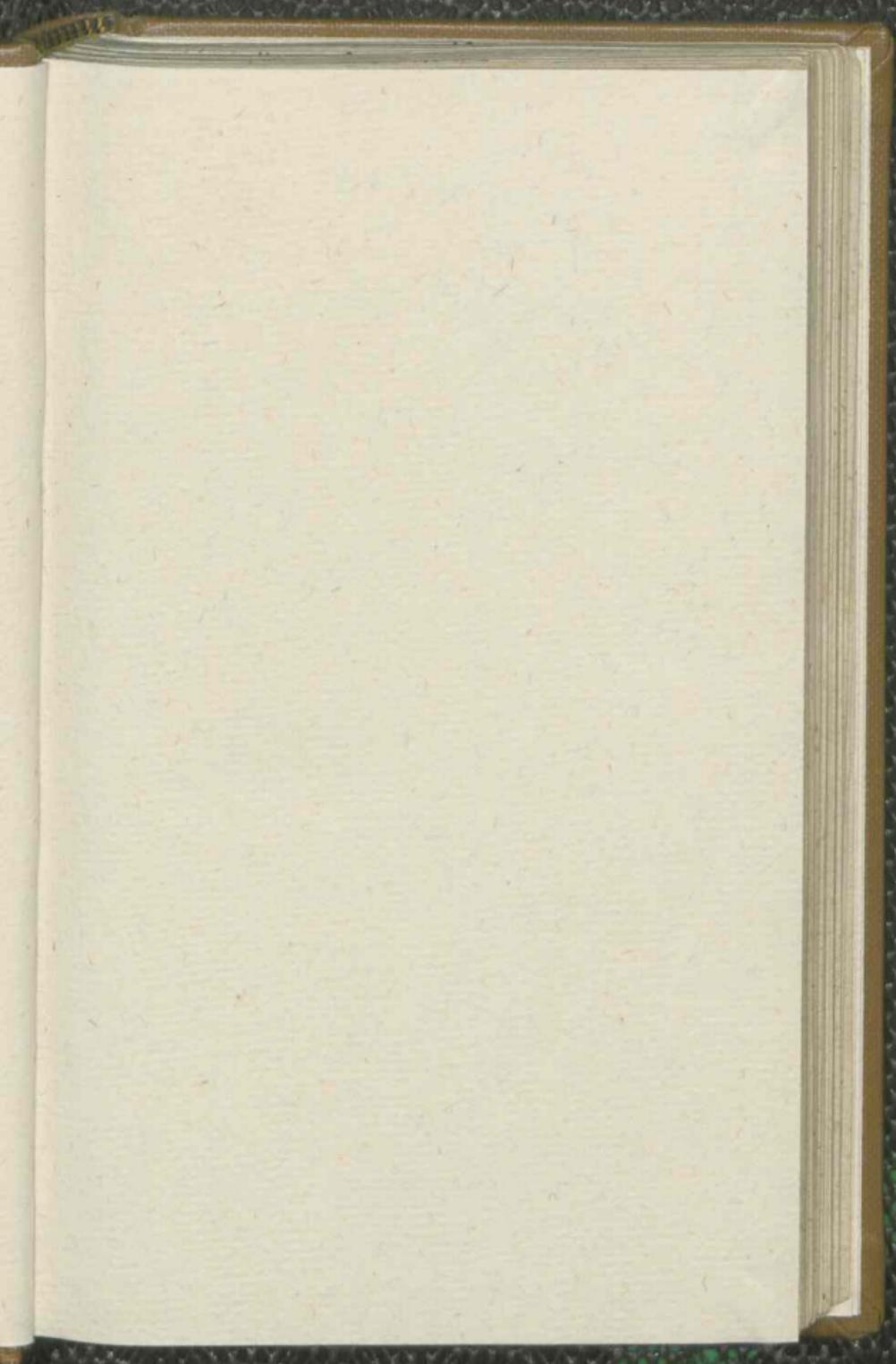


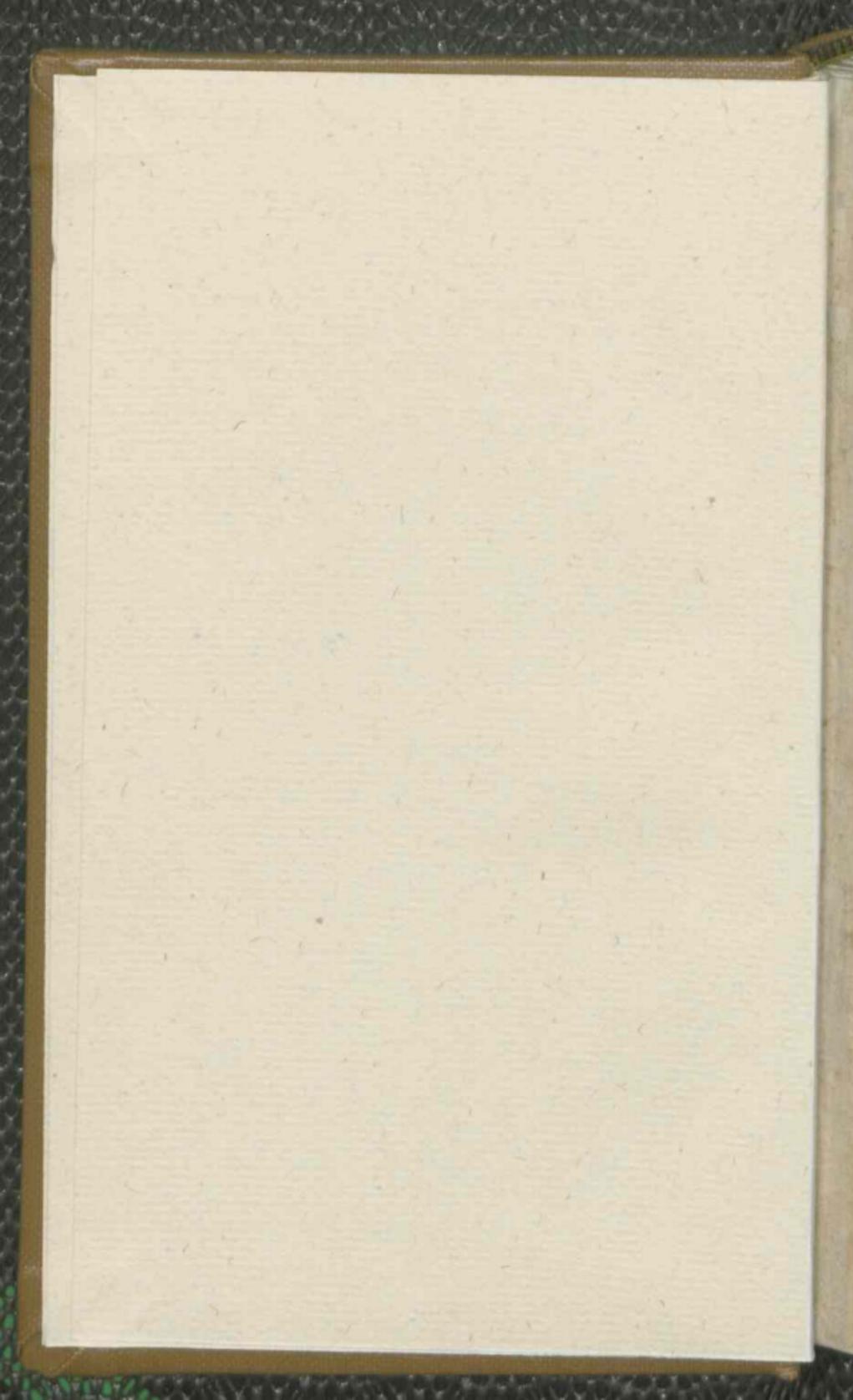
130021279928











De danske  
dramatiske Selskabers  
Repertoire.

---

Første Bind,

indeholdende :

1. Her er Værelser tilleis.
  2. Eventyret, eller Sværmerie og Skinsyge.
  3. Indbydelseskortet.
  4. Doctoren og Apothekeren.
  5. Point d'Honneur.
  6. Epigrammet.
- 

Kjøbenhavn 1829.

Udgivet og forlagt af Høfshoghandler Beeken,  
Trykt hos Bernh. Schlesinger.

55, 3, - 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK  
KØBENHAVN

1972. G 1882.

# Her er Værelser tilleie.

Spil i 2 Akter.

Efter det Tydste.

## Personerne:

Hermann senior, Herremand.  
Hermann junior, } hans Barn.  
Charlotte, }  
Monfort.  
Sever Knold, Marchanbiser.  
Madam Partipan, Kug-bagerke.  
Timm Tarlett, hendes Sv n.

Hanne, hendes Pige.  
Simon, Tjener hos Hermann.  
Frank, Tjener hos Monfort.  
Snaps, Retsbetjent.  
En Bert.  
En Postillion.

## Første Akt.

Theatret forestiller et Værelse i et  
Bertshus.

### Første Scene.

Verten og Monfort (træde ind).

Verten. Velkommen til Stgs-  
den, Deres Raade! det er lange  
siden jeg havde den Wile at see  
Dem hos mig. — Endnu i Morgens  
takte jeg saa v'd mig selv, nu  
er det allerede flere Maanedet siden  
Du talte med den naadige Herre  
Monfort. Bliv De lun ved  
at rakke saaledes, Herr Bert, og  
fortal ikke til Nogen, at jeg er  
her — jeg er ankommen incog-  
nito.

Verten. Ei! Nu er vist-  
nok atter et Par smukke Mine med  
i Spillet! Paa Landet er der  
intet mere for Dem! Dersore  
kommer De nu til Byen, for at  
borende Pigerne saa vore un-  
hæret?

Monfort. Nei, i Sandhed, De  
har intet at frygte. Denne gang  
tanke jeg vil Sagen blid alvor-  
ligere, jeg lader mig vel entogsaa  
indvirkle i Værestabsgaen.

Verten. Virkelig, og hvem er  
da den unge Dame, som saaledes  
har indvirket Dem?

Monfort. Hun tilligemed hen-  
des Gader kommer Dog til Byen.

Jeg venter dem om et Par Ti-  
mers Tid.

Verten. Formodentlig atter den  
gamle Wile: en Kjærlighedsfor-  
staelse uden Faderens Samtykke.

Monfort. Ja, d'svære for  
mig! — Dog, til Lykke har Datter-  
en samtykket i en hemmelig Wie-  
lse. Jeg vil nu hurtig leie en  
Boaning til os. Adieu, jeg er  
her snart igjen. (gaaer.)

Verten. Herr Monfort! — ja,  
borte er han — Et sukt ungts  
Menneske og den bedste Kunde,  
som nogen Bert kan onse sig.  
Han seer aldrig efter Stamme  
paa en Regning. Hvad man be-  
giver, det betaler han.

### Anden Scene.

Verten. Simon.

Simon (med en Verts.) Herr  
Bert! hvordan gaaer det? lad De  
os saae et Par Pægle Jammel —  
(sætter sig ved Bordet).

Verten (bringer Vin). Han er  
mig ogsaa en charmont Kunde.  
Jeg troer det er allerede tre Dage  
siden han kom hertil paa Postvo-  
gen, og i den hele Tid har han ikke  
været tre Timer adru.

Simon. Pah! Jeg er ikke  
vandt til at siede paa en saadan  
paa Postvogn, det boie Sæde har  
gjort mig ganske svimmel; men  
en hurtig Ophojerle har vel gjort

mangt et anderledes hoved end mit er, svimmel.

Verten. Har han intet at bestille her i Byen?

Simon. Ih, Gud bevares! Jeg har et Brev fra min Herre til sin Son, som jeg strax skulle afleverere. Men jeg har saaman ganskeforglemt det; det kan være det samme; jeg bringer saa ikke gjerne stemme Esterretninger.

Verten. Han veed altsaa hvad der stader i Brevet?

Simon. Ja saaman veed jeg saa! Min gamle Herre kommer til Byen for at besøge sin Son; (søger i Sommerne) ha, her er Brevet. — Til Herr Hermann junior, afleveres hos Madam Patzupan, Kagebagerse — (brækker Brevet).

Verten. Hvad i al Verden bestiller han der? Han vil dog vel ikke bryde sin Herres Brev.

Simon. Jo saaman vil jeg saa! Jeg tanker, at min Herre vilde ikke gjøre sig nogen Samvittighed af at bryde mine breve. (læser) "Kjære Son! dette Brev sendes Dig med min Døjner Simon, som vil leveere Dig det strax ved sin Ankomst —"

Verten. Og nu er det allerede tre Dage siden han kom og endnu —

Simon. Drif! han Herr Bert! Vas han sin Naringsveil hans Sundhed! (brækker og læser.) "Jeg kommer til Byen for at besørge det Nodvendige i Anledning af det Gods, som jeg agter at fås, og vil i to eller tre Dage logere hos Dsg. — Jeg bringer Din Søster med, fordi jeg er kommen efter, at et ung Menneske ved Navn Monfort er kommen paa dat Indfald, at forelse i hende, og jeg desaarsag ikke holder det for raadeligt, at lade hende blive allene herhjemme."

Verten. Forbandet! Hvorfor har han ikke for lange siden sagt mig, hvem hans Herre var? (afslades) Havde jeg dog blot vidst det førend Monfort gif.

Simon. Forbi jeg, under uns gesagt, ordentlig stammer mig ved min Herre. Han er saa mistrois mod Enhver, som om han var opdrogen mellem Luther Spitsbuher.

Verten (seer ud af Binduet og værber derpaa ud af Doren). Holla? der holder en Reisevogn for Porten.

Simon. Saasandt jeg lever! det er min Herre og hans Datter.

### Tredie Scene.

De Forrige. Hermann senior og Charlotte.

Hermann (udenfor Scenen). Vas vel paa Mantelsækken, Dit Best! hører Du? og see vel efter, at ingen af Pakkerne bliver bortsjaaalne. (Verten gaaer ud)

Simon. Ja! ja! han begynder allerede paa en frise! Dersom han savner en Knap i sin Kjole, saa lader han Postkarlen afdænge Ged paa, at han ikke har stjaalet den.

Verten. Behoger Herskabet at træde herind. Jeg haaber Deres Raade har havt en lykkelig Reise?

Hermann. Fanden har jeg havt! lamme Øste, fulde Kudse, affyelige Veje, djevleblændte Stod og bedrageriske Verte, som snoed mig op i mine aabne Hine og derpaa oven i Kjøbet lø, mig ud, see, det har jeg havt. I den hele Omegn boe bare Kjeltringer.

Verten. Deres Raade har Ret, det er nu for Ziden meget dyrt at reise.

Hermann. Dyrt, rasende dyrt; Jeg kan erindre den Tid, da man for de halve Penge af hvad det nu kostet, kunde baade reise bequemmere og blev bedre betjent. Nej ja! — Lotte, Du har dog ikke mistet dit Uhr?

Charlotte. O nei! jeg har Alt (afslades) undtagen mit Hjerte.

Hermann. I min Somme var Uting, da jeg steg af Vognen, og siden skulde dog vel intet være bleven borte.

Verten. Hvorledes? min herre!  
hvad vil De sige dermed? — i mit  
hus?

Hermannu. Min Ven! der gives  
saaman her i Byen langt smukkere  
huse end Deres, hvori man træder  
ind med fulde Kommer og træder  
ud igjen med tomme. — Hvor er  
min Karl?

Simon. Her, naadige herre!

Hermannu. Du spiller vist uns-  
der Dække med min Son, for at  
bedrage den gamle Fader, naat  
han kommer til Byen. Hvad  
sagde han da han læste mit Brev?

Simon. Han græd saaman af  
Glæde, og ventede med Utaalmo-  
dighed at see Dem — —

Hermann. Begravet, kan jeg  
tanke? Ja, det troer jeg vel, —  
Men ret for at ørge ham sag vil  
jeg nu leve til Dommebag. — Herr  
Vest, see dog engang efter, om  
Bognen er kommen i Skuret (Ver-  
ten gaaer ud). Og Du, Simon,  
see vel efter, at ingen af mine  
Sager bliver borte. (Simon gaaer).  
Nu, Lotte, var lystig og kom ikke  
til mig med den Snak, at Du har  
misstet Dit Hjerte. En ung Piges  
Hjerte er, som en tam Due, om  
hun ogsaa ti Gange skjænker det  
bort, saa kommer det dog bestemt  
ti Gange igjen.

Simon (kommer). Kubsten er  
Kjort ind, Deres Maade.

Hermann. Godt — tag noisie  
Merke paa Kubsten, for at Du  
kan kjende ham igjen, isald det  
skulde være nødvendig; og ho-  
dersom nogle af de Strikker, hvor-  
med Kufferterne vare fastbundne  
til Bognen, skulde være blyvne  
liggende i Gaarden, saa tag dem  
op, om de ogsaa ere not saa smaae,  
de kan dog altid nytte til noget.  
(gaaer med Charlottle).

Simon. Bistno! om de ogsaa  
kun var een Alen lange, jeg ved  
not hvoertil. (gjor en Panomine  
som om han vilde pryggle Hermann,  
og folger).

### Tierde Scene.

(Theatret forandres til et Bærelse  
hos Madam Pattipan).

Madam Pattipan. Hermann  
junior.

Mad. Pattipan. Som jeg siger,  
Herr Hermann, Deres Opførel-  
sel er ikke til at udholde længere. Det  
er en Skam for honnette Folk at  
boe i hus til Dem.

Hermann jun. Men min Fere,  
charmant, fortæflige Madam  
Pattipan, Dronning for alle Kul-  
kenbagerster, lad os dog engang  
tale koldsindig med hinanden. Hvad  
gjor jeg da?

Mad. Pattipan. Hvad De  
gjor? De er bestandig forstyrret,  
bestandig i slet Selskab, kommer  
bestandig sildig hjem. Ja i Sand-  
hed, De forkorter Deres Dage.

Hermann jun. Men dersor  
forlænger jeg ogsaa mine Mætter,  
Madam, og saa kommer det jo  
dog paa et ud.

Mad. Pattipan. Hvorofte skal  
jeg bede Dem, at forlade mit hus?  
I denne Maaned har jeg hver  
evige Dag erindret Dem derom,  
men De bryder Dem ikke mere  
derom end som saa.

Hermann jun. Ja, het er jo  
en bekjend Sag, at unge Menne-  
ster ikke bryde sig meget om Grin-  
dringer.

Mad. Pattipan. Jeg har al-  
lerede lader et Leiebrat hænge ud  
paa Huset, og jeg er vis not paa,  
at Bærelserne vil ikke længe for-  
blive ledige — bestemt ikke, der  
har allerede været en Herrs i Dag  
og besøet dem.

Hermann jun. Jeg mørker nok,  
at De gjor Dem ligesaas megen  
Umagt med Deres Bærelser, som med  
Deres Hjerte. De lader ingen af  
Delen være lange ledig. — Jeg  
troer det er omtrent to Maaneder  
siden Deres Mand døde, og De  
gjor allerede Anstalter til at ørge  
en Anden.

**Mad. Partipan.** Hvem mener  
De, min Herre?

Hermann jun. Hvem? — De-  
res Svend, Timmelchen Tarlett,  
og jeg maa tilstaae, De har gjort  
et godt Valg. Han har tjaet sin  
salig Herre baade troe og redelig,  
og jeg er overindet om, at De vil  
saae megen Gavn af ham. — Se-  
der, der kommer han selv. — Jeg  
vil ikke forstyrrer den omme Scene.  
Farvel.

**Mad. Partipan.** Jeg forstaar  
ret vel Dere's Spotterier, min  
unge Herre. Ja haaber doa, at  
De betaler Dere's Bjeld, forinden  
De forlader mit huus. — De staar  
nu saa temmeliq paa Kridt hos  
 mig.

Hermann jun. Det kommer af  
at jeg har saamegen Wefrygt for  
Dem. Jeg haaber, at jeg skal  
aldrig komme af Dere's Kridthuus.  
A dieu Madam! — Derfor jeg  
ikke kan komme noget andet Sted  
ind i Mat, saa kommer jeg maastke  
tilbage. Lad dog Hanne vente paa  
 mig. A dieu. (Gaaer.)

### Gemte Scene.

**Mad. Partipan.** Timm Tarlett.

**Mad. Partipan.** Gi, allerede  
er og færdig! Du soerner dog  
ogsaa bestandig omkring Timmel-  
chen.

Timm. Herregud, Madam! De  
skjender bestandig, fordi man vil  
fornsie sig en Smule. De veed  
dog nok, at jeg vil saa gjerne  
omgaaes den store Verden, fordi  
det er saa behageligt.

**Mad. Partipan.** Saa Musje,  
saas labet Du mig sidde ganske  
allene? Hvorfor tog jeg Dig i  
mit huus, hvad? hvorfor lod jeg  
Dig komme ind saa Bandet fra din  
Bondehylte, svar — hvorfor gjorde  
Jeg det!

Timm. Herregud, Madam! Det  
maae De jo selv bedst vide, hvo-

for De glorbe det. Det vred jeg  
saamæn ikke.

**Mad. Partipan.** Har jeg ikke  
forsynet Dig med Kommepenge og  
gjort Dig til en Herre? Har jeg  
ikke givet Dig en god Opdragelse?  
Timm. Jo, det er sandt. De  
har gjort mig til en Herre, og  
givet mig en god Opdragelse.

**Mad. Partipan.** Og har jeg  
ikke faaaget besluttet, at giore Dig  
til Herre af min Boutik, min  
Formue, ja endogsaa min Haand?

Timm. Ja, men De vil ikke  
have, at jeg maa være min egen  
Herre.

**Mad. Partipan.** Din egen  
Herre? se engang! jo saa vilde  
det snart være ude med Dig.

Timm. Naa, og naar det saa  
var ude med mig, hvad kunde saa  
det skade? Jeg har set mange  
fornemme Herstabter, som har kjort  
i pragtige Kærligher, og Hanne har  
sagt, at det var ude med Dem for  
længe siden, og de saae dog saa  
lystige og muntre ud, saa det var  
en fornøjelse.

**Mad. Partipan.** Hanne? see  
engang! — det er ogsaa en af  
Dine Streger, bestandig sjaser og  
leer Du med den Pige i Boutikken,  
ret som I begge to vase gale.

Timm. Ja, hvad skal jeg gjøre,  
hun er immer saa fornøjet og saa  
leer hun, og saa bliver jeg ogsaa  
saar fornøjet.

**Mad. Partipan.** Net godt,  
hun skal ikke blive længe her i  
Huset! Timmelchen, jeg vilde on-  
ste at Du havde saa megen Wre i  
Bivet, at Du holdt saadan en Pige  
tre Skids fra Bivet.

Timm. Ja sommetider har jeg  
det ogsaa. Jeg kan saamæn see  
ligesaa bøb ud, som en Skolemes-  
ster — men faasnart jeg seer en  
smuk Pige, al Madam, saa smel-  
ter min Alvorlighed, ligesom en  
Snebolt i Soelstien.

**Mad. Partipan.** Ville Tim-  
melchen, gjor mig ikke vre.

### Gjette Scene.

De Horrige. Monsfort.

Monsfort. Deres Tjener, Madam. Af det ophængte Beiebraa seer jeg, at deres første Sal er at saae tilleie.

Mad. Pattipan. Ja, min Herre, og det tor jeg forsikre, at Lejligheden er baade beguem og smut — vil De ikke besee Barelserne?

Monsfort. Jeg har allerde seet dem.

Mad. Pattipan. Ah! Saa er De vistnok den herre, som var her i Dag, da jeg var ude?

Monsfort. Siig. De mia fremfor Alt, om jeg kan intræde Barelserne endnu i Dag?

Mad. Pattipan. Hvilket Bieblik det behager Dem selv.

Monsfort. Jeg venter min Sister til Byen i Asten, og jeg er blevet saa sildig undervettet om at hun vilde komme hertil, saa jeg seer mig nedsaget at leie Bresseller til hende, da jeg ikke saa hurtig kunne faae Plads til hende i min Bopel.

Mad. Pattipan. Meget vel, min Herre.

Monsfort. Jeg vil nu gaae for at aflagge Deres Adresse der, hvor min Sister vil stige af. Jeg tanker nok at være her for at kunne modtage hende, naar hun kommer. Deres Tjener! (gaaer.)

### Syvende Scene.

Mad. Pattipan. Timm Tarlett.

Mad. Pattipan. Det maae man siig, han var fort og bestemt.

Timm. Jeg er ret mysgerrig efter at see, om hans Sister er smut.

Mad. Pattipan. Hvad kommer det Dig ved? Gaae heller og send mig Din Hanne her hid — vi maae dog bringe Ulting i Orden for den klare Dame kommer.

Timm. Ah! dersom hun bare havde sorte Hine, Sorte Hine elster jeg grusomt.

Mad. Pattipan. Ikke engang spørge efter Prisen paa Barelserne. — Iea vred snart ikke, hvad jeg skal tanke om ham. (gaaer.)

Timm. Ja, saa struer Du ham nok ogsaa Prisen sandan op, saa han ikke bliver tvivlaadig om, hvad han skal tanke om Dig. (gaaer.)

### Nittende Scene.

(Theatret forandres til et andet Barelse hos Madam Pattipan).

Mad. Pattipan. Strax efter Hanne.

Mad. Pattipan (seer ind i et andet Barelse). Ah-himmel! hvoredes seer dog det Barelse ud. — Jeg maatte jo skamme mig ved at lade den unge fremmede Dame komme ind i al den Forstyrrelse.

Hanne (kommer). Madam, nede i Stuen er der en underlig, gammel Mand, som spørger efter Dem, han siiger, at hans Son har leiet Bare set her til ham.

Mad. Pattipan. Har hans Son leiet Barelser her til ham? hvad er det for Snak.

Hanne. Der er en ung Dame med ham.

Mad. Pattipan. Ah! vistnok Sisteren til den unge Herre, som leiede Barelserne. — Beed dem trine h'kop.

Hanne. De beder dem selv, her er de allerede. (gaaer.)

### Niende Scene.

Mad. Pattipan. Hermann sen. Charlotte.

Hermann. Werbødige Tjener! det er dog Madam Pattipan jeg hat den fornøjelse at tale med?

Mad. Pattipan. Til Tjeneste, min Herre.

Hermann. Saa tog vi dog ikke feil. Et disse min Sons Barelser? (Mad. Pattipan dejder bort.)

Se her Lotte, bette er din Broders Bærelser.

Mad. Partipan. Hjerkelig velkommen, Tomstue — Deres Bror frygtede, at De ikke skulle finde hans Bolig. — Han vil vist snart være her.

(Simon bringer Mantelsækken).

Hermann. Simon, lag Mantelsækken der i Hjørnet — man maae altid selv see efter sine Sager! —

Mad. Partipan. Behager det Dem ikke at besee de andre Bærelser?

Hermann. Fremfor Alt, kære Madam, trænger jeg til noget at flytte mig paa; jeg er ganske ubemattet — maae jeg bede om en Køp Thevand.

Mad. Partipan. Den skal i Dieblikket være til Ejendomme.

Charlotte. Maae jeg folgemed Dem, Madam, og besee de andre Bærelser.

(Gaaer med Mad. Partipan).

### Tiende Scene.

Hermann. Strax efter Monsfort.

Hermann. Denne Bopal gesæller mig min Sjel ret godt — Her hænger endnu de Malerier, jeg forærede ham, og her staaer hans Bøger. — De ere alle saa gode som nye, han har taget dem forbundet vel i Agt, som jeg seer. — Det kommer mig snart for, som jeg var hjemme her. — Men hvem mon det er, der kommer?

Monsfort (ub af Coulisen). Lad mig vide, saasnart hun kommer!

(seer sig omkring i Bærelset).

Hermann (sagte). Formodentlig en af min Sons Venner. (høit) Herbedige Ejener, min Herre! — ja, det er et smukt Bærelse, min Herre!

Monsfort (sagte). Hvem pokker er det! (høit) O ja, det gesæller mig ret godt.

Hermann (sætter sig). Behag dog at sidde ned, om jeg istevede,

Monsfort (forundret). Min Herre, jeg? — jeg? — (for sig.) Jeg seer nok, at han venter ikke til man beder ham sidde. (sætter sig, Pause, hvor de med Forundering betrægte hinanden.)

Hermann. Hvad dommer De vel, min Herre, om dette Malerie? man holder det for at være temmelig godt.

Monsfort. Det synes at være meget vel malt.

Hermann. Det er mig kjert, at De synes derom, thi det er mig som har kjøbt det. (ringen) Disse Meubler, som De seer her i Bærelserne, har jeg ogsaa kjøbt, alle sammen.

Monsfort. Hvordan? Har De kjøbt Meublerne? (sagte.) Ah! formodentlig en Marchandiser eller sligt. (Frank kommer.)

Hermann. Min Ven, bring mig et Par Støller herop, men strax! — jeg gaaer ikke gjerne i Støller. (Frank seer forundret paa ham og gaaer.)

Hermann. Man maae ikke gense sig, det er mit Princip.

Monsfort. Det mærker jeg! — (Frank kommer med Støller, og hjælper Hermann Støllerne af.)

Hermann. Jeg venter hvort Dieblik min Son. — De bliver dog og driller Thevand, min Herre?

Monsfort. Ha! ha! ha! — jeg har det i Sinde. (afslades.) Det er da en uforståmmet Karl.

Hermann (afslades). Jeg har det i Sinde. — Jeg var tilfreds han havde sagt: Jeg betakker mig.

Frank (sagte). Der har min Herre gjort et artigt Bekjendtskab (gaaer.)

Monsfort. Min Herre, det gjør mig ondt, at jeg maae uleilige Dem — men De veed formodentlig ikke hvem der har leiet disse Bærelser?

Hermann. O jo, det veed jeg saamen ret godt, min Herre.

Monsfort. Kort og godt, jeg venter min Søster hvort Dieblik, og maasee en tredie Persons Nær-

Verelle ikke vilde være hende saa albrig vidst af, at jeg havde saa aldeles behagelig.

Hermann. O, hvad det angaaer, saa bryd Dem ikke om noget; min Datter kommer ogsaa strax, og saa kan vi alle fire driske The tilsammen. (Hanne bringer The) Giig til min Datter at hun kommer herind. (Hanne gaaer. Afsides.) Jeg kan dog vel bede ham, han er jo en Ven af min Son. — Tor jeg spørge om Deres Navn, min Herre?

Monsfort. Mit Navn er Monsfort.

Hermann (afsidet). Monsfort! Dottes ubekjendte Tilbeder! hvad hører jeg! her stikker noget under.

Frank (kommer; sagte til Monsfort). Tomtu Hermann et allerede kommen.

Monsfort. Hurtig! — Frank, last denne Mantelsæk ned ad Trappen. (Frank vil tage den, men Hermann holder paa den.) De maae tilgive mig, min Herre, der skal til enhver anden Tid være mig sørdeles behageligt at see Dem hos mig, men nu beder jeg Dem at forlade mig. (vil fræ Hermann til Doren.)

Hermann. For Satan, min Herre! — hvad skal det betyde?

### Elevte Scene.

De Forrige. Charlotte.

Monsfort (gaaer hende i Mod og omfavner hende.) Min Charlotte! har jeg Dig virkelig igjen i mine Arme? Gud være lovet, at dor Eist lykkes! (til Hermann.) Tillader De, at jeg forestiller Dem min Søster.

Charlotte. Min Gud! hvilket Tilfælde!

Hermann. See! see! ei! ei! Et det Deres Søster? — tor jeg være saa frie at spørge, om de har baade Fader og Moder sammen?

Monsfort. Hvad behager?

Hermann. Jeg har tilforladelig

albrig vidst af, at jeg havde saa dan en smuk Son.

Frank (afsidet). Au! nu lugter jeg Bunten. (gaaer.)

Charlotte. Kjæreste Fader! til-lod mig blot et Ord.

Monsfort. Hendes Fader! Jeg dumrian!

Hermann. Unge Mand, vær kun rolig. De kan stattere Dem lykkelig, at dette Tilsælde har robet mig Deres Sammensværgelse. — Tak De himlen, at De ikke kommer til at løse af med min Datter — for dersom det var Peet og De havde ægtet hends uden min Tilladelse; ikke en Regnepenge hadde jeg givet hende i Medgivt.

Monsfort (afsidet). Hvad skal jeg nu sige?

Hermann. Ha! ha! det slog Dem. Jo, vi kjende nok 3 unge Herrer; vi gamle Karle ere ikke at spøge med.

Monsfort (sagte). Jeg maa fore ham paa Aevei. (hoit.) Min Kroken! Deres Fader har Ret. Jeg holdt Dem for riig, men Deres Herr Fader har forsikret mig, at De ingen Medgivt sit, dersom De ægtede mig, jeg vilde altid begaae en Uretfærdighed saavel mod Dem, som mod mig selv, dersom jeg vilde opstre Deres Lykke for mit Kjærlighed.

Charlotte. Min Herre — De handler — meget retskaffent. Jeg indseer Gjænheden af Deres Bedrag — og jeg billiger det. (gaaer.)

### Tolvte Scene.

Hermann. Monsfort.

Hermann. Gib mig Din Haanb Monsfort — Paa min Sjel, jeg troer Du er en honnet Karl.

Monsfort. Imellem os at sige Herr Hermann, slige Lykkeiddere, som jeg og mine Eige maae ikke give sig blot af Kjærlighed.

Hermann. Nei vist ikke — Det duer ikke; og mangen En som har gjort det, har ogsaa bag efter tile frækkelig fortæudt det.

Monsfort. Heri har De fuldt kommen Net i — Hvad mener De, om jeg kunde faae sat paa et andet Kruentimmer — en riig Enke, for Crimpel.

Hermann. Fortræffeligt! Hvad siger De om Madammen i Huset, Madam Pattipan? jo! jo! min Son har skrevet i sine Breve til mig, at hun skal besidde en ganste Kjen Formue.

Monsfort. Herligt! Det var et guddommeligt Indfald! Med Dereß Villadelse saa vi jeg, for at faae Dereß Kroken Datter til ganske at glemme mig, springe ind til hende og underrette hende om, at det er mit alvorlige Forsøk, at øgte den gamle Madamme. (vil afsteb.)

Hermann (stopper ham.) Nej, nei, stop! Gør Dem ingen Ulejlighed. Jeg skal nok sine hende det selv; jeg har saa et Vær altværlige Ord at snokke med hende om den Sag. — Hille den Ulykke! medens vi faae her og slædder saa kunde man jo være isbet af med min Mantelsæk, (tager Mantelsækkens og gaaer.)

### Trekkende Scene.

Monsfort. Frank.

Frank. Nu Herre, der var De vist kommen i en artig Klemme? De vied dog vel, at den gamle Herre er Dereß Kjeres Fader?

Monsfort. Desværre! jeg vied det. Til Lykke sik jeg det Indfald, at binden den Gamle paa Wmst, at jeg ikke tankte mere paa hans Datter, men vilde forsøge min Lykke hos den gamle Enke, som tilhører dette Sted; jeg haaber det skal gjøre ham sikker.

Frank. Det er en altfor forstidi List, Herre. Det troer ikke engang den Enfoldigste.

Monsfort. Det er vel sandt. — Dog, dersom han kun vil troe det nogle faa Dimer, saa kan List endnu blive godt. — Jeg opgiver ikke alt Haab. Maaske jeg endnu i denne Rat stralster ham hende. —

Frank; gaae hurtig og bestil en Vogn til at være præcise Klokkens Tolv ved Hjørnet af Gadben.

(Frank gaaer.)

### Fjortende Scene.

Monsfort. Mad. Pattipan. Mad. Pattipan. Tjenerinde, min Herre! — De havde ikke underrettet mig om, at De ogsaa ventede Dereß Fader til Byen.

Monsfort. Jeg vidste heller ikke af, at han v lde komme (afsides). Jeg kommer nok til at lade hende blive i sin Bilsfællest.

Mad. Pattipan. Jeg haaber at Berelserne behager Dem, og formoder derfor, at De ikke synes at 10 Rigsdaler ugentlig er for dyre Leie.

Monsfort. Jeg er tilfreds baade med Berelserne og Leien.

### Femtende Scene.

De Forrige. Hermann senior,

Mad. Pattipan. Jeg vidste nok, at vi ville komme overeens.

Hermann (sagte). Hvad? er de allerede kommen overeens? (Sagte til Monsfort.) Jeg troer De har allerede begyndt at beleire, hende?

Monsfort (sagte). Og osaa allerede indtaget hende. — Forstyr mig blot ikke Seieren.

Hermann Jeg vist ikke — for min Skyld maae De tale hvad De vil.

Monsfort Ja, men hun vil ikke tale i Dereß Narberelse — Jeg beder Dem, lad os være alleene.

Mad. Pattipan. Tjenerinde Dereß Maade, vi var alerede enige forend De kom.

Hermann. Saa! ja saa vil jeg ikke forstyre Dem. Lev vel. (afsides). Jeg troer ikke den King ret, — jeg vil tage mig den Frihed at lure en Smule og med egne Hæn overtyde mig om Sandheden. (gaaer).

Monsfort. Vryd Dem ikke om

min Fader. De veed nok at gamle  
Følt har immer deres Sørheder.

Mad. Partipan. Det er meget  
sandt. — (Hermann kommer til-  
bage og lurer i Baggrunden.) Jeg  
er vis paa, at det samme vil blive  
tilfælde med os, naar vi engang  
blive gamle. — Men for at komme  
igen til Sagen, rigtigt Regnstab  
holder længst Venstab, pleiede min  
salig Mand altid at sige —

Monsfort. Vi skal komme godt  
ud af det med hinanden.

Mad. Partipan. De spiser vel  
for det meste ure?

Monsfort. Bestandig  
Hermann (sagte). Det er be-  
sonderligt ikke engang spise hjemme  
i Hvedebrøds Dage.

Mad. Partipan. Og kommer  
formodentlig tidlig hjem?

Monsfort. Klokk'en ti er jeg  
bestandig i min Seng.

Hermann (sagte). Ja, det er  
en Hoveddag.

Monsfort. De har ingen Born,  
Madamme?

Mad. Partipan. Nei, jeg har  
heller ingen hatt. — Men da jeg  
tænker at forandre mig, saa kunne  
det vel hænde sig —

Monsfort. Jeg forstaar Dem,  
Madam, dog, det er mig ligegyldigt

Mad. Partipan. Saa? Nu det  
er mig ret kjært — thi De veed  
nok, at mange Mennesker kan ikke  
lide Born.

Hermann (for sig selv). Nei,  
her kan umulig være noget Bedrag,  
det er godt at merke paa den  
Snak, at Givtermalet maae være  
fast besluttet. (ladst, som han nu  
først kom.) Naa, jeg ønsker af  
mit ganske Hjerte til Lykke — vær  
De ikke undseelig Madam! — Det  
er jo ikke den første Gang De  
sutter saadan en Handel.

Mad. Partipan. At neil! Jeg  
haaber saamæn heller ikke at det  
sal blive den sidste.

Hermann (sagte). Det er en  
smuk Dymuntring for ham. Hun

har noki Sinde at begrave et halvt  
Dusin Mand endnu — (hoit) Da  
Sagen nu er bragt i Rigtighed,  
saa giver hinanben-Hænderne, Born!

— Ingen Omstændigheder, min  
Son, kom, gib Madammen et Kys.  
Monsfort (knær hende paa Haan-  
den, sagte). Jeg var tilfreds den  
Spas vat forbi; jeg er ikke op-  
lagt til at fortsætte den længere.

Hermann (lægger deres Hænder  
i hinapden). Lev lange med hin-  
anden, og gib intet maae forstyrre  
Eders Harmonie! Gib et Par smaa,  
smukke Rollinger snart maae —

Mad. Partipan (sagte). Smaae,  
smukke Rollinger? Et den Gamle  
gal?

Monsfort (afbryder Hermann).  
Jeg beder, tael ikke videre. — De  
marker nok, at det ikke er behage-  
ligt for Madammen at høre: man  
maa dog staane Damernes Delis-  
katesse.

Hermann. Ja, Gud bevares!

Monsfort. Det vilde smerte mig  
meget, om jeg skulle fornærme  
Madammen.

Hermann. Ja mig med! — Vi  
vil da tale om noget andet.

### Sextende Scene.

De Forrige. Frank.

Frank (sagte til Monsfort). Det  
er ganske umuligt, Herrre, at De  
kan faae Tomfuen i Tale.

Monsfort. Umuligt, Frank!  
umuligt?

Frank. Ganske umuligt! — Hun  
bliver bevoget paa alle Kanter. —  
Dog har jeg vist at bringe En  
paa vores Side, som kan være os  
til stor Tjeneste; De gjætter neppe  
hvem? — Ingen anden end Tim-  
melchen.

Monsfort. Ikke ilde, det er  
sandt!

Frank. Han ventes paa Dem,  
nebenunder. — See blot til De  
slipper fra den Gamle. (gaaer).

Hermann (sagte). Hvad Tauden er det de hvidster? — Jeg troer ingen som hvidster. (til Monsfort) De har dog vel ikke forandret Deres Tanker i Henseende til Gistermalet?

Monsfort (betydende). Aldeles ikke. Det forsikrer jeg Dem. Om saae Timer skal jeg overtyde Dem om, hvor alvorlig jeg har meent det. Deres Ejener.

### Syftende Scene.

Hermann. Mad. Pattipan.

Hermann (ved sig selv). Jeg kan ikke blive rigtig klog paa alt dette — Siiig mig Madam, hvor lange har De kjend den unge Mand, som De vil ægte?

Mad. Pattipan (sagte). Den unge Mand som jeg vil ægte? Hvor i al Verden har han saaet at vide, at jeg vil ægte Timmelchen?

Hermann. De maae tilgive min Nygierrighed. — Er De ikke bange for, at han endnu er vel flygtig?

Mad. Pattipan. De har Ret, han er endnu vel flygtig, en Smule ubestandig — han har sine smaae Galanterier —

Hermann. Ja, seer De Madam, — hvad hans smaae Galanterier, som De kalde det, betraesser, da veed jeg vistnok mere deraf, end De.

Mad. Pattipan. Hvorledes, min Herre? De gør mig gansse nyggerrig!

Hermann. Kort og godt. — Dere's tilkommende Gemal har forstillet sig i min Datter.

Mad. Pattipan. Hvad hører jeg? — Aa! jeg daaner!

Hermann (holder paa hende). For Guds Skyld, gør det ikke, jeg kan umulig holde ud at slæbe paa Dem.

Mad. Pattipan. O, den Utaak-nemmelige! han har mig at takke for Alt. Det er ikke at sige, hvad jeg har gjort for ham.

Hermann. Raad det ille er at sige, saa forlanger jeg saaen ikke heller at vide det — men mellem os at sige — jeg frygter, Vi-gen elster ham.

Mad. Pattipan. Ja, det underer mig ikke, — han er saa smuk; men hvad bryder jeg mig om hans Skjønhed — jeg seer kun paa Gjelens Fortrin. Hvad er skjonne Nine eller et skjont Ansigt —

Hermann. Godt til at see paa, Madam.

Mad. Pattipan (bliver ved). I Sammenligning med et godt Hjerte.

Hermann. Ja, det veed jeg virkelig ikke, Madam, — jeg er ingen Ven af Sammenligninger og jeg giver mig heller ikke af dermed.

Mad. Pattipan Skjønhed naer jo ikke dybere end til Hudben!

Hermann (sagte). Hos hende maae Skjønheden vist stikke under Hudben.

Mad. Pattipan. Men stig mig, hvordan opdagede De forst, at han elstede hende? — Fortæl mig alle Omstandighederne.

Hermann. Ja, det skulde jeg gjerne, dersom jeg bare ikke havde andet at gjøre; men medens vi staar her og staddrer, saa kunde Dere's Kjæreste benytte sig af Beiligheden, og snuse efter min Datter. Jeg vil derfor skynde mig og se, at han kan komme til at løbe med en lang Nase. (Gaaer.)

### Attende Scene.

Mad. Pattipan. Starx efter Charlotte og Timm.

Mad. Pattipan. Aa! der kommer De! — ja tilvisse! — Han havde Ret: se hvor de smidste for hinanden. Aa! hvad hun er heilig! (Gaaer op i Baggrunden.) (Charlotte og Timm komme i Samtale).

Charlotte (halvhoit). Og til hvilken Eid vil Bognen være der.

Timm. Kloken tolv, Froken! — til den Eid har Herr Monsfort

bestilte den. — Al! hvor han vil blive forstået! — Al! jeg veed hvad det vil sige at være forlæbt, det kan Hanne bevidne.

Charlotte. Al, Herr Tarlett! Jeg maae tilstaae Dem, mit Mod fortader mig aldeles nu, da det kommer til Sagen:

Timm. Vær De kun rolig — i Morgen ved denne Tid saa er De saa langt hersra, saa Deres Fader skal have ondt ved at naae Dem.

Mad. Pattipan (afslades). O himmel! Han vil løbe bort med hende.

Timm. Ha! ha! hvor vil den gamle Herre ørgre sig!

Charlotte. Han misbilliger min Kjærlighed; troer at jeg kan overvinde den. I hans Alder kjender man ikke til Hjertets Følelser.

Timm. Siig ikke det, Frøken. — Med min gamle Madamme er det dog tilfaldet.

Mad. Pattipan (afslades). Gammel Madamme! virkelig?

Timm. Hun er endnu stedse ligesaag forlæbt, som hun var for tredje Aar siden.

Mad. Pattipan (afslades). Wie kün! Du skal betale Legen.

Timm. Dersom det gamle Skabillenhoveh hørte mig tale saaledes om hende. — Ha! — hvad vilde hun sige dertil? — Ha! ha! ha! — Nu, jeg anbefaler mig til Kloften Tolv. — Jeg vil nu hen i Klubben og gjøre mig lystig med mine gode Venner. Og saa vil jeg med det samme se til, at De kan faae en ret smuk Bogn og et Par gode Heste. — Nu, Adieu.

Charlotte. Jeg takker Dem ret meget, kære Herr Tarlett.

Timm. Kun friss Mod, Frøken! — Sand Eftov varer til i Evigheden. — Nu, Farvel saa længe Frøken. (vender sig til Døsen.) Levvel Papa og gamle Mutter Pattipan!

(De gaae.)

## Nittende Scene.

Mad. Pattipan (allene). Gamle Mutter Pattipan! — Gammel! ? — Jeg kunde blive rasende. — Hvilkens Sammensværgelse! — Det er en Lykke, at jeg har opdaget Alting! — Nu skal jeg mage det saaledes, at I skal Alle komme til at løbe med Liimstangen — Gammel! virkelig? — og saa forlæbt? Himmel maa vidte hvorledes Mandfolkene ere bestafne, medens vi ere unge saa synes de, at vi ere ikke halv saa kærlige mod dem, som vi burde være, og naar vi (sultende) nogle Aar senere, have lart, hvorledes de ville have det, saa lee de os oven i Røshet ud.

## Anden Act.

(Theatret forestiller samme Børelse, som i Slutningen af første Act.

### Første Scene.

Hermann junior. Hanne.

Hermann jun. Al! min søde, lille Hanne! hvilken Lykke for mig, at træffe Dig eene!

(vil omfavne hende).

Hanne. Jeg beder ogsaa, at De vil lade mig være eene; jeg kalder paa Madammen, dersom De ikke lader mig være med Fred.

Hermann jun. Gør ikke det. Saa lader Din Madamme ikke mig med Fred. — Siig mig, hvor stikker det gamle Dyr?

Hanne. Hos vores Naboe ligesoverfor. — De veed, hvor jalour hun er paa Timm, og nu vil hun derfor passe paa, hvad Tid han kommer hjem.

Hermann jun. Saa? hun er altsaa ikke hjemme? (sagte.) Saas meget desbedre! — Hanne, folg mig op paa mit Børelse, saa skal jeg give Dig et godt Maad.

Hanne. Paa Deres Børelse? — i dette Huus har De ingen Børelser mere, Herr Hermann. Vi har allerede lejet dem bort.

Hermann jun. Kelet Værelserne  
her? — Og alle mine Sager er  
der endnu!

Janne. Naar De betaler hvad  
De er skyldig, saa kan De jo gjet-  
ne faae Deres Sager.

Hermann jun. Men for Sa-  
tan! — dog, jeg vil ikke ærge  
mig! — Værelserne ere altsaa  
bortleede? Ulovlig?

Janne. Ulovlig. Her er ind-  
ført en gammel Herre med en  
meget smuk ung Dame.

Hermanu jun. En smuk, ung  
Dame? — For Djævlen, hende  
maa jeg see!

Janne. Og ogsaa give hende  
et godt Raad, ikke sandt?

Hermann jun. Ganske vist! —  
Intet Menneske kan bedre give  
Raad end jeg —

Janne. Det kommer Herr Knold,  
Marchandiseren, som saa ofte har  
været her og spurtgester Dem,  
for at faae sin Regning betalt, og  
vores Naboe, Retsbetjenten Snaps,  
er med ham.

Hermann jun. Knold? ikke  
sandt, det er den Knold, som Du  
saa ofte har talt til mig om?  
Hvad skal jeg nu gjøre? — Troer  
Du at han hænder mig?

Janne. Saavidt jeg veed, saa  
har han aldrig seet Dem, naar  
han har været her.

Hermann jun. Saa har det  
intet at betryde, dog en Kortlæg-  
ning kan ikke skade. See her er  
jo en Lagerkarlshat og en Strop-  
rok; jeg formoder begge Dese til-  
hører den gamle Herre, som er  
flyttet herind.

Janne. Ja, hans Tjener har  
nylig udpaaket hans Mant. Isæk.

Hermann jun. Hjælp mig Strop-  
roffen paa. Nod bryder alle Love.  
(Trækker Stroproffen paa og sætter  
Hatten paa Hovedet.)

### \* Unden Scene.

De Forrige. Syver Knold.

Knold. God Dag i Stuen!

Hanne. Tjenerinde, Herr Knold!  
De vil venkelig tale med den unge  
Herr Hermann?

Knold. Ja, min Dukke! jeg  
maa nødvendig tale med ham.

Janne. Jeg vil see, om han  
er hjemme. (Gaaer.)

Knold (raaber efter hende). Den  
Uleilighed kan De gjerne spare:  
jeg ved bestemt, at han er hjemme.

### Tredie Scene.

Hermann. jun. Syver Knold.

Hermann jun. Saavidt jeg  
veed, saa er Herr Hermann Dem  
Betaling skyldig for endeet Meub-  
ler, som ere bragte til en vis ung  
Dame — ikke sandt? — jeg har  
laest adskillige af hans Breve til  
Dem.

Knold. Ja, min herre! — vi  
har verlet mange Breve med hin-  
anden. — Jeg troer, naar jeg  
regner alt sammen, har jeg vist  
modtaget et halv Aars Papir fra  
ham; men det er da ogsaa alt;  
hvor jeg har modtaget fra ham  
hidindtil. — De kjender ham ogsaa  
min herre?

Hermann jun. Det er min  
bedste Ven. Jeg elster ham hoit.  
Jeg maa imidlertid tilstaae, han  
har lader sig forsøre af et slet  
Gruentimmer.

Knold. Nu, det kan man vel  
tilgive ham: Jugend hat kein Zus-  
gend. Jeg var i min Ungdom  
heller ikke bedre.

Hermann jun. Dasto ordent-  
ligere er De formodentlig nu?

Knold. Ja, svært! Men lad  
os tale om Herr Hermann. Jeg  
frygter, at han er i stette Om-  
stændigheder, — som hans Ven, saa  
ville De dog vel gjøre, noget for  
at redde ham.

Hermann jun. O, jeg vilde  
gjøre Alt!

Knold. Min Regning er da  
ikke saa meget stor, (giver ham  
Regningen) og jeg lader mig vel  
ogsaa overtale til, at slaae lidt

af. — En Vaggel kan maaßde  
redde Deres Ven fra Slutteriet.  
— Betenk, hvilken Fryd for et  
solende Hjerte, at redde sine Med-  
mennescer af Noden. — Betenk,  
at Belgjorenhed er en meget sod  
og en af vores første Pligter —  
betenk — (Hermann rygger paa  
Hovedet.) De vil altsaa ikke be-  
tale? — Kom da herind, Herr  
Snaps, og gjor Deres Styldighed,  
— folg mig kun, vi skal snart  
finde ham. (Snaps kommer.)

Hermann jun. Holla! hoorle-  
des rimer det sig med, hvad de for-  
lagde, (i Knolds Tone) betenk,  
hvilken Fryd for et solende Hjerte,  
at redde sine Medmennescer af  
Noden! —

Knold. Seer De, saaban Fryd  
er god for Folk, som har Penge,  
men det er ikke noget for en Mar-  
handiser.

Hermann jun. Betenk, at  
Belgjorenhed er en sod og en af  
vores første Pligter! Betenk! —

Knold. Ja betenk, — betenk,  
at det er en Handel, hverpaa der  
ikke er noget at profitere, og dersor  
giver jeg mig ikke af dermed.

### Fjerde Scene.

De Forrige. Hanne.

Hanne (sagte til Hermann). Den  
gamle Herre, som er flyttet ind  
paa Bærelserne, kommer løbende  
herind. Han maa vist have ørgret  
sig over noget, thi han bander  
forskrækkeligt.

Hermann jun. (sagte). For-  
skrækkeligt! Jeg vil have en Spas  
med ham. Han skal undgjelde, at  
han har snappet Bærelserne fra  
mig — jeg vil bringe ham og Sy-  
ver Knold i Totterne paa hinan-  
den, og imidlertid see til, at jeg  
kan faae den unge Dame at see.  
(hoit til Knold.) Min kiere Herr  
Knold! Jeg har blot villet gjække  
Dem en Smule. — Jeg er saa  
langt fra, at ville undskynde Herr  
Hermann, at jeg tvertimod raader  
Dem, at lade ham strax arrestere.

Hanne (sagte). Hvad Volk? —  
har han nu for igjen? —  
Hermann jun. Dersom De vil  
lade Deres gode Ven her gaae et  
Dieblit udenfor, saa vil jeg for-  
klare mig tydeligere. (Shaps  
gader.) Under uns, han er her,  
men forklaadt.

Knold. Forklaadt? — og hvor?  
Hermann jun. De vil snart  
faae den gamle Knægt at see. —  
Hanne fortæller, at han kommer  
herind.

Hanne (sagte). Ha! ha! gib  
jeg turde lee.

Knold. Samle Knægt? Jeg  
troede han var kun en tyve, tre-  
dive Kar gammel?

Hermann jun. Ganske rigtig!  
men saaledes som han er udstaa-  
ret, saa seer han i det mindste tre  
Gange saa gammel ud.

Knold. Saaledes som han er  
udstaaeret? — hvad vil det sige?

Hermann jun. Han er nod-  
til at gaae forklaadt omkring for  
sine Creditoxers Skyld. — Jeg tor  
vædde, at De ikke skulde troe an-  
det, end at det virkelig er en gam-  
mel Papa, dersom De ikke vidste  
det bedre.

Knold. Men er De? ja luur  
mig, man narrer mig ikke saa let.

Hanne. Det kommer han! —  
Hermann jun. Ja, der kom-  
mer han! (sagte.) Hvad seer jeg?  
— det er jo min Fader!

Knold. Hvad seiter Dem? —  
De gaaer dog vel ikke?

Hermann jun. Vist ikke! Jeg  
frygter kun, at Herr Hermann  
kunde merke, at jeg har fortalt  
Dem Alt.

(De gaae op i Baggrunden).

### Hemte Scene.

De Forrige. Hermann senior,  
med et Brev.

Hermann (uden at see de Andre.)  
Min Son maa dog vare et Aftuum  
fremfor alle Aftuum! — i hans  
Alder at have saa lipea Forraad.

Knold (sæssides til Hermann jun.) Hans Son? — han har saagar en Son, som er saa gammel, at han gør Spilopper! — Det var et fint Intefald.

Hermann Det var en lykke, at jeg brak dette Brev og derved kom efter hans gale Streger. — Men bie, jeg skal betale ham det altsammen, lad ham kun først komme hjem. (vender sig og seer Hanne.) Åh, du lille Her, er Du der? (ved sig selv.) Et tilfælde tusind Rigsdaler paa et lidetligt Fruentimmer, og det i tre Maaneder! — — Du er jo i Dag sædels smuk, Barn! hvoraaf leør Du?

Hanne. Jeg veed ikke selv, naadige Herre! — jeg er i Dag sædels oprømt.

Hermann. Åh, Du lille Skjelm! jeg er paa min Wre ogsaa i Dag sædels oprømt. — Nei, jeg lyver, jeg er net ikke oprømt. — Den fortvivledte Drenge, jeg vil gjøre ham arveloss. — Nu, Du lille Engel, hvordan har Du det? — Det Pigebaen satter Fyr i mig! — men naar jeg saa tænker paa min Son! Wahrhaftig — jeg er zwischen zwei Heuer.

Hanne. De har vist havt en stem Vergrelse?

Hermann. Ja, min Putte, det har jeg ogsaa. — Den Skurk! — Hvad hun har for et Par polidiske Vine! — Den Gavstrik er ikke til at undskyde. — Jeg kan ikke see mig mit paa den Tasse. (vil omfavne hende).

Knold (til Hermann jun.) Hils ledob! nu fanger hans unge Blod an at koge. (til Hermann sen.) Herr Hermann, Deres ærbødige Ejener.

Hanne. Det var en lykkelig Forloesning!

(hun og Hermann jun. gaae).

### Sjette Scene.

Hermann sen. Knold.

Hermann. Deres Underdanige!

Jeg mærker, De kjenner mig bedre end jeg kjenner Dem.

Knold. Mit Navn er Gyv Br Knold til Deres Ejendom. (v sig selv) Hvem han den fulde holde ham for saadan en ung Kaptein (hoit.) Jeg haaber, at De er ved god Heildred?

Hermann. Jeg talker for goder, Efterspørgsel! Ide sidste syrgethede har jeg ikke befunder mig i ostre vel som nu.

Knold (sagte). I de sidste syvog genyve Aar! — Den var god! Et hvilken Klædning! hos hvilke Jøde mon han har kjøbt den?

Hermann. Det lader, som om De allerede længe har kjend mig.

Knold. Ha! ha! ha! Ja, et Navn kjenner jeg Dem temmelig længe, og jeg troer, at jeg veer at tapre Deres Alder bedre end alle nogen Anden skulde, efter Dere siens Udeense.

Hermann (ærgerlig). Hvorgam mel holder De mig da for at være he? — De troer vel maaskee, at jeg er over de Treds?

Knold. Nei, langfra ikke.

Hermann (hurtig). Saa troer De vel, at jeg er saa ungesvar halvtreds?

Knold. Intet mindre end det.

Hermann. Hvad? troer De da at jeg er kun syrgethede Aar?

Knold. Ikke engang saa gammel.

Hermann (tager ham ved Haanden). Snak, gode Ven! meget under syrgethede kan De dog ikke holde mig? ha! ha! ha!

Knold. Da holder jeg Dem dog alligevel for at være meget under syrgethede. Ha! ha! ha! (sagte han efterligner en gammel Mands Lættor forbandet godt. (beg ge lee paa een Tid.)

Hermann. Ved min Wre, Du er en lystig Broer, Knold!

Knold. Ja, det mener jeg med! — I lyftigt Geslak er jeg altid oprømt. — Dog har jeg nu andet at tage vare. — Her er en Bogatel, som jeg beder Dem at overføre.

Hermann. Det gjerne, — mine  
bedrævener overseer jeg gjerne Bagateller, — jeg vil kun satte mine  
syv Briller paa.

(v) Knold (sagte). Saagar Brille-  
kulten! — Jeg synes ellers, at han  
siger Driver Spodien temmelig vildt.  
Det er Hermann (læser). "Hr. Her-  
mann! Debet: Forsejellige Meub-

goer, som ere afleverede hos Mamsel  
etnighora Spreddvidt i store Strand-  
søskrede." — Hvad Djævelen skal  
eg dermed? Jeg hænder ikke til  
sydogen Mamsel Spreddvidt i store  
Strandskrede.

Knold. Ikke det? De har dog  
vist tilbragt mange fornøjelige Tim-  
er hos hende.

Hermann. Har jeg tilbragt  
mange fornøjelige Timer hos Mam-  
sel Spreddvidt?

Knold. Unge Menneske, tank  
enkke at føre mig bag Elyset. — Jeg  
erfender alle Dere's Kneb, alle De-  
res Comediantspillerstregter for at  
gøre Dere's Creditorer bag Elyset, —  
og ved —

Hermann. De maae vide hvad  
anden De vil — men Djævelen  
annamme mig, om jeg ved noget  
derom.

Knold. Det er nok, jeg ved,  
at jeg vil have mine Penge!

Hermann. For mig gjerne, men  
da jeg seer en Ulykke, om De  
aaer nogle af mine Penge.

Knold. Uforstammede, unge  
Menneske! er det en Opfordrel? De  
erkenker ikke, at De brækker De-  
saderes Hjerte!

Hermann. Forst vil jeg brække  
Dit Halsbeen. (vil slaae ham.)

Knold. Herr Snaps! (Snaps  
ommmer.) Det er Dere's Arrestant.  
(viser paa Hermann.)

Snaps. Med Dere's Tilladelser,  
et kan umulig være min Arrestant!

Jeg marker nok, at De har  
overlebet Faderen og Sonnen med  
inganden. — Det er en lykke, at  
eg var her. (gaaer.)

Knold. For Djævelen! han var  
i Krabat, som fortalte mig ad-  
skilligt om Dem, — han saae saa

stielelig ud. — Han havde en Slo-  
rok paa og trekantet Hat paa Hos-  
vedet.

Hermann. Odd og al Ulykke!  
der er Nogen, der haver spilt mig  
et Puds. Det er ikke omsonst, at  
min Hat og Slorok er borte. —  
Men Herre, hvordan Djæven kunde  
De være saadan en Dosmer, og  
troc det blotte Skin?

Knold. Dosmer? Dumsnude!  
naar jeg havde troet det blotte  
Skin, saa havde jeg ikke anfeet  
saadan en gammel, styg, stiv, tred-  
sindstyveaartig Podagriff for et ungts  
Menneske.

Hermann. Uforstammede, grove  
Tolpel, pak Dig strax ud af Hus-  
set! — eller jeg skal —

Knold. Hjertelig gjerne! —  
Jeg kan saa ikke sige, at hans  
Selbstab behager mig meget. —  
Skjeld han kun, min Faer; men  
hvis han understaaer sig, at rose  
mig med en af sine visne Knok-  
kelfingre, saa flaaer jeg ham saa-  
dan, at han skal glemme Gud, men  
aldrig Syver Knold. — Forstaer  
han mig? — han skal vide, jeg  
er Marchantiser, og jeg giver mig  
ikke akene af med at sælge gam-  
melt Skrammel, men, Djævelen hen-  
te mig! ogsaa at hugge det baade  
i Stumper og Stykker! (gaaer.)

### Syvende Scene.

Hermann senior. Charlotte.

Hermann. Puh! — det var  
en Satans Karl! — O! det er  
godt, at Du kommer. — Vi maae  
afsted endnu i denne Nat.

Charlotte. Endnu i Nat?

Hermann. Tavist! endnu i Nat.  
Jeg er bestjaolen, ubesjeldt, ubs-  
leet, og paa Veien at blive arre-  
stret, altsammen i en Død af en  
halv Time.

Charlotte. Men hvad har bes-  
væget Nogen til at behandle Dem  
saaledes?

Hermann. Hvad der har beva-  
get dem? Det er den kobenhavnse

Wittighed. — Saaledes gaar det mig bestandig, naar jeg kommer til denne forhandede Bye. — Men himlen vare lovet, inden en Time er jeg etter herfra. — Lad Alting igien indvælde. — Jeg vil nu kun see at finde min Sloprok og min Hat, derpaas skrive et Købepas til min forlorne Son, og melde ham, at jeg har gjort ham arveløs, og saa affsteb ud paa Landet, hvor Folk ikke har den Opdragelse, at belee bedre Folk end de selv ere.

(gaaer.)

### Ottende Scene.

Charlotte. Hanne.

Charlotte (allene). Aa, endnu i denne Nat affsteb? Og i Nat fulde sig træsse Monstret her. — Ulykkelige Tilsætde.

Hanne (kommer grædende). Aa, naadige Frøken! i Dag, troer jeg, er her ikke andet end Ulykke paa Farde i Huset. — Jeg veed, at De er ligesaas forelsket som jeg, Timmelchen har fortalt mig Alting — vi holde saa meget af hinanden, saa vi slet ingen Hemmeligheder har for hverandre.

Charlotte. Skulde jeg være forraadt?

Hanne. Jeg haaber, nei. — Deres Kjæreste maatte tilvisse være et slet Menneske, dersom han vilde forraade Dem, og alligevel kan man ikke forlade sig paa unge Mennesker, naar de kommer i slet Selskab —

Charlotte. Men hvad vil Du da, Kjære Barn?

Hanne. Unge Mennesker blive dog unge Mennesker, — men jeg havde dog ikke troet, at Timmelchen skulde handle saaledes, da han vidste Folgerne.

Charlotte (sagte). Hvad vil hun sige dermed?

Hanne. Dersom De vidste, hvor ulykkelig jeg er! — jeg zitter, naar jeg tænker paa, hvad den gamle Madamme vil gjøre for en

Stol. — Alting vil vist komme for en Dag. Timmelchen har — hukkende) har — har —

Charlotte. Hvad har han? — (sagte.) Den arme Pige gior mig ganske forstrækket!

Hanne. Dog, maaske Dere kjæreste har gjort det samme. — Jeg beder om Fortabelse!

Charlotte. Kjære Pige, Du gior mig ganske forlegen — hvad har han da?

Hanne. Han har — (stærkt hukkende.) drukken sig fuld, Frøken! — og naar han er fuld, saa veed han ikke selv, hvad han gjor. — Nu vil vist den gamle Madamme erkære, at vi elsker hinanden. — Aa! der kommer han.

Charlotte. Det er ubehageligt. Han vil dog vel ikke blive her i Værelset?

Hanne. Ja, det veed jeg ikke. Charlotte. I Fortrolighed, Kjære Pige! jeg har bestilt min Elster som Du kalder ham, herhid; — se dog til, at vi kunne elvle allene. (gaaer.)

Hanne. Jeg vil gjøre, hvad jeg kan, men sommetider er Timmelchen saa opfaretende, saa jeg maa tillade ham Alt, hvad han vil.

### Niende Scene.

Hanne. Timm (tumlesende).

Timm. Aa Hanne! min sode kjære, nydelige Hannemoer! (synes og dander.) Talleratral!

Hanne. Timmelchen, hvor kan Du endnu være saa lystig?

Timm. Forbi alle andre er lystige. — og fordi Alting omkring mig er lystigt — baade Stole og Borde danser jo omkring mig. — og Du kjender jo nok det gamle Ordsprog: man maa tude med d'ulve man er iblandt.

Hanne. Sid dog bare ned.

Timm. Nu ja! siden Du beder mig saa venlig. — (sætter sig.) Aa, Hanne! hvor jeg elsker Dig

Hanne. Men betenk dog! —

Timm. Jeg kan ikke tanke — jeg kan ikke andet end elste — og det kan man gjerne uden at tanke.

Hanne. Ejere Timmelchen, jeg vilde onse, Du vilde gaae til Sengs, — gjor det, gaae hen og leg Dig.

Timm. Jeg vil, ejere Hanne! jeg vil — folge Dit Raad.

Hanne. Nu, saa gaae!

Timm. Jeg gaaer jo allerede — jeg gaaer. (bliver sidende.)

Hanne. Du roer Dig jo ikke af Stedet! — Hor! der kommer nogen paa Trappen — gaae, skynd Dig.

Timm. Godt! jeg siger Dig jo, jeg gaaer.

Hanne. Ah, dersom den Gamle finder mig her! — der kommer Nogen! — Hvad skal jeg gjøre? — Jeg maa lade ham være allene.

(gaaer.)

Timm. Giv Lid, min Skat! Du seer jo, jeg gaaer allerede — jeg gaaer jo — jeg gaaer — (sover ind. Theatret formørkes efter haanden.)

## Liende Scene.

Timm sovende. Hermann junior. Siden Monsfort.

Hermann jun. Ja maa tilgaae, at min Farer forstaar at lage mig omkring. — Hvad Djævelen er det? Madam Pattipans tilkommende Gemal! — Min Faders Steymme! — Jeg onsfede dog gjerne, at see Enden paa denne Leeg. — Men hvor skal jeg sjule mig? — her bag Gardinet kan Ingen bemærke mig, og jeg vil kunne være Bidne til Alt, hvad her foregaarer; for at Musis Timmelchen ikke skal forkjole sig, saa vil jeg bedække ham med denne. Jeg bruger den dog ikke mere. (bedækker Timm med Slopbroken, og satter ham hatten paa Hovedet.)

(gaaer.)

Monsfort (kommer). Jeg hørte Her er Værelser tilleie.

Stemmer paa Trappen, og jeg tor ikke lade mig se af Nogen — men dersom jeg gaaer bort, saa faaer jeg ikke Charlotte i Tale. — Hvis her dog blot var et Skab i Værelset, hvori jeg kunde sjule mig — til ulykke er her intet. — Dog, see! — der er et Gardin, det er nok saa godt.

(gaaer op i Baggrunden.)

Hermann jun. (kommer.) Nu har jeg sat alle mine Dukker i Bevagelse; nu stiller jeg mig her bag Gardinet, og seer til ret som en stor Statsmand, naar han har bragt Aeting i Forvirring. (Hermann jun. og Monsfort sage Gardinet, og blive ikke hinanden vaer, forestende stode paa hverandre.)

Hermann jun. (sagte). For Djæven! hvem er nu det?

Monsfort (studsende). I Sandhed, min Heere, dette er et overordentlig og meget uventet Besøg.

Hermann jun. Jeg maa tilstaae, jeg havde set ikke i Sinde, at besøge Dem.

Monsfort. Imidlertid genererer Dere's Narværelse mig.

Hermann jun. Det gaaer mig ligesaadan.

Monsfort. Jeg maa bede Dem, strax at forlade dette Værelse. De maa ikke tage mig der ilde op.

Hermann jun. O, min Herre! De behover saaman ikke at gjøre Undslyndinger, det er ikke første Gang, jeg er bedet at forlade dette Værelse. — Dog, Standhaftighed er min Svaghed. — Jeg kan umulig forlade dette Værelse, forend man laster mig ud.

Monsfort (sagte). Et besynderligt Menneske! — Jeg ventet hvert Hieblik en Person her, som jeg ikke tor lade mig see af.

Hermann jun. Jeg ligesaa! Monsfort. Og jeg har isinde, at sjule mig her.

Hermann jun. Ejere Ven, og saa deri stemme vi overeens, og her er et Gardin, som vel kan sjule os begge.

Monsfort. Fordomt, hvilken Grovhed!

Hermann jun. Piano, min Herre! Piano! — Dersom De vil bande, maae De bande sagte, — Betenk, at man ellers opdager Dem.

Monsfort. Han har ret. (Man hater Hermannsen. Hjende ubenfor.)

Hermann. jun. Vi har ingen Tid at spilde! — Vi maae ester- komme den gamle Regel, at for- glemme egen Vistighed, naar den falds Hjende er for Doren. — Lad De os sjule os her.

(De gaae bag Gardinet.)

### Elevte Scene.

Timm sovende. Monsfort og Hermann junior bag Gardinet.

Hermann senior.

Hermann. Nu har jeg gjens- nemføgt det hele Huus, fra Kiel- deren og op til Taget, ret som om jeg var en Bisteur, men alligevel kan jeg ikke komme efter, hvor den Tyvelnægt har forstukken sig. (Bliver Timm vaer.) Ja saa! der sidder jo den Dannemond — Han sover! hal ha! min Ven, se til, at han faaer sine Mine op. — Hvorfor sidder han her og snørker som et Orgelværk? — Holla!

Timm (vaagnende). Hanne, min kjære Hanne! — jeg gaaer jo alle-rede.

Hermann. Aa nei! bie lidt! — Endnu ikke. — Karl, hvem er Du?

Timm. En smule besoffen, Derses Naade.

Hermann. Hvordan kommer Du til denne Hat og denne Sloprik?

Timm (betragter den med For- undring). Hvordan jeg kommer til den? — De skulde heller spørge, hvordan den kommer til mig.

Hermann. Hvordan kommer Du da til at sidde her?

Timm. Fordi jeg ikke længere kunde tale at staae.

Hermann. Glyzelen er næs- viis! — Vistnok en udlaert Spids- dub! — Karl, hvor har Du saa lange kunnnet undslobet Galgen?

Timm. Deres Naade er jo meget elbre end jeg, og De er dog undslobet den; og hvorfor skulde jeg da ikke være ligesaa lyk- kelig, som mine gamle Venner.

Hermann. Ha! ha! ha! den Knægt er fuld af Vittighed — for- bandet, Kjøbenhavnst Bittighed! — men det har han formodentlig staal- let, som alt det Øvrige. — Bliv ved dermed, min Son — derved vil Du vistnok staae Dig bedre, end ved at stjæle Hatte og Slop- rokker.

Timm. Dersom Deres Naade ikke har videre at befale mig, saa vil jeg gaae hen og sove ud.

Hermann. Gjør det, min Ven! — og naar Du vaagner og bliver ædree, saa see til at ombytte din Vittighed for en Smule mere Ves- lighed, derved vil Du besfinde Dig bedre. Levvel! (Timm gaaer.)

### Tolvte Scene.

Hermann senior. Hermann junior. Monsfort.

Hermann jun. (liggende frem). En af dem gik bort.

Hermann (lytter). Ha! hvad var det?

Monsfort (liggende frem). Hvil- ken af dem var det?

Hermann. Nok en Stemme! — Det spøger hei i huset. Jeg vil dog lure en Smule. (Sætter sig paa den Stol, hvor Timm saa, bedæk- ter sig med Sloprikken, og sætter hatten paa Hovedet.)

Hermann jun. (kommer frem). Den Gamle er gaat bort, — jeg hører ikke mere hans Stemme.

Hermann (sagte). Aa, det er mit huuskors! det er min Son, jaasand jeg lever!

Hermann jun. Nigtig! her sidder Timmelchen og er sovet ind- igjen. — De underer Dem vel over hans Dragt? — De maae vide, jeg har udpyntet ham saaledes.

Monsfort. De, min Herre?

Hermann jun. Jeg har baar- ret mig ad, sigesom Madamme For-

luna, jeg har fljantet den Enne, hvad han flet ikke trengte til, og børøvet en Anden det, som han havde høist nodig.

Monfort. Min Hølle! jeg mærker nok, at Omstændighedernes kræve, at vi skjule os paa nye. —

Hermann jun. Vist! — Men jeg vil heller rettræse mig et andet Sted, — dog, forend jeg gaaer, vil jeg børste Nyggen paa den Knægt, som sidder der. De maae vide, han har den Uforskammenhed, at være min Medbeiler hos en beiligt brunstet Pige.

Hermann (sagte). For Satan! hvad skal jeg nu gjøre?

Hermann jun. Er her ingen Stok et steds?

Hermann (sagte). En Stok! — o vok! o vee!

Monfort. Men betænker De, her vil blive Larm.

Hermann jun. Den Glyngel er saa fuld, saa han umulig er i Stand til at fortælle igjen, hvem der har hanket ham. — For Pokker! der kommer Madam Pattipan. Jeg maa gaae; Skjebnen vil, at Timmelchen skal endnu denne gang slippe med heelt Skind. (gaaer.)

### Trettende Scene.

Hermann senior i Stolen. Monfort. Mad. Pattipan.

Monfort. Formodentlig søger De Deres Exrstng, Madam Pattipan? Der sidder han, han er en Smule bestjænket.

Mad. Pattipan. Al, desværre! jeg har allerede hørt det. Men jeg skal ogsaa læse ham hans Text.

(Monfort gaaer.)

Hermann (sagte). For Djævelen! — Her er jeg kommen godt an, jeg vil gjøre en smuk Figur. Jeg vil stille mig an, som om jeg sov.

Mad. Pattipan. Al, Timmels-chen! jeg burde fljende paa Dig, men i Din Nærværelse smelter min Brebe. — Den gamle Abelat,

som er flyttet herind, har vendt op og ned paa det hele Hus, for at soge efter sin Sloprok og sin Hat, nu seer jeg at Du har i Spog pynjet Dig dermed. — Ejere Timmelchen, Du svaret mig jo ikke? Kom, var ikke undstetig. — Du har i Aften opført Dig noget uarligt, — dog, naar et Gruentimmer engang ret elster en Mandsperson, saa tilgiver hun ham lettelig ligesmaae Udfejeler. (Togter Hermanns Haand. Monfort kommer med Eys. Hermann staar op og Mad. Pattipan studser).

Mad. Pattipan (stødt). Min Hølle! denne pludselige Hidkomst —

Hermann. Var god, var meget god, Madam Pattipan! — jeg blev næsten bange for Dem.

Mad. Pattipan. Bange for mig? — Gi! — Dog, jeg vil ikke ørgre mig.

Monfort. Jeg troede virkelig, at det var Hr. Tarlett.

Mad. Pattipan (ørgerlig). Ja, det troede jeg med! — den gamle Herre bider sig dog vel ikke ind, at jeg havde forelæst mig i ham? ha! ha! ha!

(gaaer.)

### Fjortende Scene.

Hermann senior. Monfort.

Hermann. I Sandhed, jeg vil ikke bande derpaa. Somme Grusentimmers Elfov er meget menestekjerlig, — den strækker sig til den hele mandlige Øggt. (til Monfort.) De troede ogsaa, at det var Timmelchen? — Men stille hermed! — Vi har hørt (sukkende) en særdeles fornæret Aften, og nu er det paa Tiden, at gaae til Søns. — Endnu et Ord inden vi skiller ad: desom De øgger Mad. Pattipan, saa vogt Dem for Timmelchen. Tro mig, De vil ofte finde ham, hvor De mindst venter det. — Nu god Rat!

(de gaae til forskjellige Sider).

### Gemtende Scene.

(Theatret forandres til et Bærelse  
m. d. 4 Døre i Mad. Pattipans  
Huus).

Hermann jun. Simon.

Hermann jun. Der har Du  
bragt mig i en smuk Knibe med  
Din U forsigtighed, Knægt! Ikke  
at leve mig Brevet i dette Lid,  
— Dosmer!

Simon. I Sandhed, Deres  
Raade!

Hermann jun. Hold Mund  
med Dine dumme Undskyldninger.  
Du siger jo, at den Herre, som  
stod med mig bag Gardinet, er  
herr Montfort, min Søsters Kjæreste.

Simon. Ja, Deres Raade! og  
han har i Sinde, at undvige med  
hende endnu i Nat. Jeg veed,  
hvør han har bestilt Bognen.

Hermann jun. Eob hurtig der-  
hen, og bestil den af igjen i hans  
Navn — Jeg tager Folgerne paa  
mig, — og sig til Postillionen, at  
han lader mig vide, naar min Fad-  
ders Bogn kommer — Imidlertid  
vil jeg gaae ind i min Faders Bæ-  
relse; jeg tanker ikke han kommer  
herhvid, da han har i Sinde at reise  
saa hurtig igjen. — Nu munter —  
forsom intet Dieblik.

### Sextende Scene.

Hermann. Ha! ha! hal gamle  
Hermann, der har Du haaret Dig  
klogt ab! — hvem vil nu affriide  
mig, at jeg er en stor Politikus! —  
at reise bort saaledes igjen. —  
uden at Montfort mærker det rin-  
gæste dertil. Jeg vil holde dem  
for Nat alle sammen, og lade  
min smukke Son blive her tilbage.  
Bad ham see til, at betale Bærel-  
serne, som han besti kan. — Nu  
vil jeg gaae i mit Kammer; Charl-  
lotte venter vel. (Gaaer ind af  
samme Dør som Hermann jun. gik).

Mad. Pattipan (kommer). Gi,  
Frøkenens Kammerbør er jo aaben!  
Hed er vistnok et Tegn, som hun

har givet Timmelchen, for at ventes  
paa sig? — Men hun skal blivem  
siceret! — I min Alder kjender Bla-  
man for godt en Elsters Bærelse  
til at man kunde saa let lade sig p-  
ham fratiste. — Jeg hører Nogen  
komme, her maa man ikke træffe Kar-  
mig. Jeg vil gaae ind i dette Bærelse  
reise, til han er gaaet igjennem. (Gaaer  
ind i et andet af Bærelserne.)

Montfort. Her er ikke et Dieses  
blits Roe. Kunde jeg dog blotte s-  
faae Charlotte en Minut i Tale. — Hoh!  
Jeg maae forsøge — hvem Djævelen  
kommer nu der igjen? — Gaaer med  
da Folk heri Huus ikke til Sengs? (ene  
(Gaaer ind i samme Bærelse somde e-  
Madam Pattipan.)

Timm (kommer). Hvad gjør jeg un-  
nu? — Jeg troer, jeg er ikke rigtig om-  
tig nyktern endnu; den hæstige men  
gamle Kjerling forfolger mig, somog Z-  
min Skygge — ak, der er hun al-  
terede igjen! — Hvot skal j. g. nu en-  
hen? — Det Teufel! denne Dor  
er aaben, jeg gaaer herind.

(Gaaer ind i et tredie Bærelse).

Charlotte (kommer). Jeg troer  
det hele Huus sover nu pad den  
troet Hanne nær; — min Fader er  
vist i sit Bærelse — mit Bærelse  
er lukket, altsaa er Montfort det  
allerede. — Ak! jeg er saa bange.  
— Jeg vilde onspe, vi vare vel  
herfra. (Gaaer i samme Bærelse,  
hvori Timm er).

### Syttende Scene.

De Forrige i Skul. Simon.  
En Postillon.

Simon. Jeg vil bringe ham  
til min Herre, min Ven. — Han  
vil sige ham, hvad han har at gjøre.

Postillon. Giver hans Herre  
gode Driftepenge? — reiser han  
med Sølv Spore? — Jeg har  
saar mine egne Manerer: som man  
betalet mig, saaledes kjører jeg. —  
Men hvor er hans Herre?

Simon. Ja, der spørger han  
mis om mere, end jeg kan svare  
ham paa! — Maaske han er i sit

ent Bøskammer. Men hvilket Kam-  
live med det er, det veed jeg ikke. —  
der Bliv her et Hieblik, jeg vil springe  
bien og spørge ad. (gaer.)  
sig Postillon. Og saa kan jeg val-  
genvente her til i Morgen, inden den  
æske Karl kommer. — Jeg vil banke  
Børpaa alle Dorene, saa maa jeg dog  
emtidsist træsse den rette. (han han-  
deker paa alle Dorene.) Intet Men-  
sieske sværer! — Fordomst, jeg troer  
jotobe sover allerede all sammen. —  
Holla, hei! mine Herskaber! —  
ev Bognen er forspændt. (smælder  
armed Pidsten og gaer. Alle Dø-  
rene aabnes paa engang, og alle  
omde Skjulte Personer komme frem.)

Hermann sen. (med Hermann  
jeg jun. ved Haanden). Kom Lotte,  
igom! — For Dj vlen! hvordan kom-  
ige med Du her, Knægt? (seer sig om.)  
om Du? — og Du? — og De? —  
als Charlotte (med Timm ved Haan-  
nen). O himmel! Monfort, vi  
re opdagedes! — Hvad seer jeg,  
pr. Tørlet!

Mad. Partipan. Ja, min Fro-  
ren! — De er virkelig opdaget.

Monfort. Herr Hermann! —  
er eg er ganske forvirret!

Hermann. Ja sandelig! — og  
et hele Selskab synes at være  
orvirret. — Her staae vi alle —  
samle og unge — høie og lave —  
vække og tynde — saa slet parrede,  
om vi nogensinde kunde. — Men  
vordan det er gæret til — det  
naa Satan vide.

Mad. Partipan. Da kan jeg  
forklare Dem det. — Deres usor-  
kamimede Datter vilde gjøre min  
ikommende Mand abspenstig, og  
lve ham af mine Arme.

Hermann. Rive ham af Deres  
krne? — For Fanden! det maatte  
lok ikke være meget let, dersom  
de vilde rigtig holde fast.

Monfort. Jeg haaber, at min  
tilstaader vil opklare Ulting. —  
Jeg tilstaader, at min Hensigt var,  
at bortfore Kroken Charlotte hem-  
melig i Rat.

Hermann. Meget oprigtigt,  
men meget oprigtigt, at bokende

Ulting, naar Ulting allerede er  
opdaget. — Jeg har engang seet  
en Tyr, som gjorde det samme i  
det Hieblik, han skulde hænges.

Charlotte. Jeg haaber, kære  
Fader, at de ikke vil afflaae mig  
en Bon, hvorpaa mit Livs Lykke  
hæver?

Monfort. De vil af Alt kunne  
slutte, hvor hoit jeg elster Deres  
Datter. — De kan intet væsent-  
ligt have at indvende mod mig:  
Min Stand, min Formue er Deres  
liig. De har holdt mig for fatig,  
men jeg skal godt gjøre, at jeg eier  
en betydelig Formue; nægt os da  
ikke Deres Samtykke til en For-  
bindelse, som vil gjøre os begge  
lykkelige.

Hermann jun. Gi, hvad! Giv  
dem Dres Samtykke, kære Papa!  
Jeg beder ogsaa —

Hermann. Din Gabstriks! Tot  
Du bede for andre? Du skal bes-  
tale Gilbet!

Hermann jun. Ikke hidzig,  
kære Papa! ikke hidzig! Det er  
mange foruden mig, som beder for  
det elskende Par, for Exempel,  
den lille Hanne, som De nob veed,  
hendes Bon kan De dog ikke af-  
laae? Kan De vel? — og saa  
min? Det gaaer Dem ligesom  
for, De er atter zwischen zwej  
Feuer.

Hermann. Reis til Bloksbjerg  
med Dine zwej Feuer! (sagte.) Den  
forbandede Knægt har luret paa  
mig. — Jeg tor ikke nægte mit  
Samtykke. (hoit.) Der, tag hende,  
Monfort, men Djævelen annamme  
 mig, om det er med min gode  
Willie, at jeg giver Dem hende.

Monfort. Tak, kære Fader!  
Jeg haaber, at min Opsorrel mod  
Dem, saavelsom mod Deres Datt-  
er, skal engang bibringe Dem bes-  
tre Tanker om mig.

Hermann. Ja, gjor Dem in-  
gen Uleilighed.

Mad. Partipan. Naa, lille  
Timmelchen! jeg har altsaa gjort  
Dig uret, Du er dog blevet mig  
fret.

**Timur.** Ja nu, kære Madam! da jeg seer prædige unge Mennesker, saa holder jeg ogsaa en ørdeles Lyst til at give mig.

**Mad. Pattipan.** Gjør Du det, Din lille Skjelm?

**Timur.** Og derfor beder jeg Dem om, at jeg maa faae Hanne til Kone?

**Mad. Pattipan.** O, Dit Skarn!

**Hermann junn.** For en Usæd, Madam! lad ham faa hende. (sagte) En bedre Mand kunde jeg albrig ønske Hanne. (hoit.) Lad De de unge give sig. Vi Gamle vi vil — (lager hende under Armen.)

**Mad. Pattipan (arrsg.).** Lad mig være.

**Hermann sen.** Saq lad den Madammen være! — Hvad angaer, min Son, saa burde jeg have straffet Dig, men det er samme, Hine Streger skulle være Dig tilgivne for denne gang. I unge Mennesker som vil give mig aldi Jeres Eglestand maa ligge Mad. Pattipans Mandelstørte, Eu saa meget bittert deri, som er nødvendigt, for at gjøre den desmet velmagende; og Dem, Madam, jeg ønske, at Enhver, som kommer og seer paa Bærelserne, som er her til Seie, vil bære dem med deres Bisald.

# Eeventyret, eller Sværmeri og Skinsyge. Originalt Lyssspil i 4 Aeter.

## Personerne:

Emma Waller, en ung Enke.  
Therese Alsted, hennes Veninde.  
Ludvig Halner, ung Kjøbmand.  
Lillianorn.  
Rose, True Wallers Kammerpige.  
Johan, Halners Tjener.  
Mikkels, Lillianorns Tjener.  
Naal, Straedder og Lieutenant ved  
Borgervæbningen.

Jonas, Dienstekarl i et Værthuus.  
Franz, Tjener.  
En Politi-Assistent.  
Vægttere.  
Tjenere.  
Holt.  
Retsbetjenter.

## Første Akt.

True Wallers Hauge; det er Morgen.  
I Baggrunden en Muur med Stæltport.)

### Første Scene.

Therese (ved Haandarbeide). Emma  
Straedder ind, hun har en Bouquet Bioler  
paa Brystet og en Sæddel i  
Haanden.)

Emma. Godmorgen, kære Therese!

Therese. Godmorgen! Har Du  
allerede saa tidlig sværmet om i  
Mark og Eng?

Emma. Nei, saamoen har jeg  
ikke — Ah! Du mener, fordi at  
disse duftende Bioler, sende Dig  
deres aromatiske Hande imøde. —  
Nei, de blevne plukkede medens jeg  
endnu hvistede i Sovnens blide Arme.  
(Smilende til Blomsterne.) I smaa  
Skjælmer, I tre jo ellers saa yd-  
myge og bæskedne, hvorfor have I  
da denne Gang fornagtet Eder  
selv?

Therese. Men saa sig mig da —

Emma. Hvor jeg har faaet  
dem fra? — Ja jeg kan tenke  
Myggejerrigheden piner Dig. Maas  
I faaer vel at forbarne mig over

Dig. — Viid da, disse Bioler ere  
en Present, tilsendt mig paa den  
allersnurrigste Maade.

Therese. Nu da?

Emma. Da jeg for traakte ud  
paa Altanen, laae denne lille Bou-  
quet for mine Hodder; jeg tog  
den op og seel — indenfor Vaan-  
det som var viklet om den, sad  
denne Sæddel af det fineste Silkes-  
papir.

Therese. Lad mig see —

Emma. Stop! stop! — nu  
skal jeg lese den for Dig. (Leser.)  
„Til den kjonne elstværdige Em-  
ma Waller.“

„Modtag her en lille blive Blot;“

„Duggen perler endnu i dens Begger;“

„Og den flammerode Morgensol;“

„Huld og god dens spede Blade“

„og værger!“

„Pad da og Dit blide Himmelblik;“

„Kierlig doxe paa min kluge Have!“

„Blid i aarle Morgenarv jeg gif!“

„Plukkde Blomsterne i Dalcus Have!“

„Baarvoisen Deres Andling er“

„O, hvor maac jeg ikke den miss-“

„unde!“

„Bar jeg dog som denne Blomst Den“

„Hør,“

„Intet sierre Held mig skonnes“

„Inde!“

„Hulde Emma! lad en Stierne staa  
Paa min Sorgens Himmel mild  
Sug hæve,  
„Lad en Trostens Tone lyde snar!  
„Elle Fal mit Haab da reent vort-  
søeve?

„I mit Herte flammer Besuvs Jhd!  
„Mine Taarer ere Lavastrømme!  
„Engel! skal min Fremtid vorde  
mild?  
„Elle skal jeg Savnets Bræger komme?  
„Nei en Røst, saa venuebnd og  
blod,  
„Hvidsøer lig en Zephyr for mit  
Dre:  
„Snart skal Elstovs Hækkel blusse  
rod!  
„Amor Dig i Blomstercenter føre!“

Emma. Ha! ha! ha! Naa,  
hvad siger Du nu?

Therese. Det er en formelig  
Kjærligheds-Erklaering.

Emma. Og oven i Kjøbet paa  
Bers.

Therese. Det er meget roman-  
tisk! — Men siig mig nu bare  
hvem denne Elstovsridder er.

Emma. Gjæt!

Therese. Hvor kan jeg det.

Emma. Prov engang.

Therese. Ih nu — Lillienørn  
— er det ham?

Emma. Netop.  
Therese. Det var jo rigtig-  
nok til at formode. Han bliver  
aldrig kjed af sine Romanstreger.  
Altsaa er han da nu ret alvorlig  
forestillet i Dig. —

Emma. O, min gode Pige!  
den Kjærlighed har ikke meget at  
betyde. Hans store hang til Svær-  
meri, lader ingen varig Folelse  
tilovers for den rene, sande Kjæ-  
rlighed. Alle hans Hibre ere spænd-  
te for fantastiske Eventyr. Du  
maa vide, at alle de latterlige El-  
stovs Spillopper, som han begaer  
ere ganske indstinktmæssige, uden  
at Hjertet har den ringestte Deel  
deri. Hændelsen har ladet hans

Dymparksomhed falke paa min rin-  
ge Person. Jeg har allerede faaet  
en Halvsnæs billet doux fra  
ham. Alle fulde af den kjællest  
og kjædsommeligste Passiar.

Therese. Ja, Rygter udspriger  
ham jo rigtignok for en Roman-  
Helt af første Rang. Men Ryg-  
tet overdriver for det meste.

Emma. Med ham ikke, thi  
Alt det som nærmer sig det Nos-  
mantiske, er en sand Guddommeli-  
ghed for ham. Man fortæller  
jo de suurrigste Anekdoter om  
hans gale Passioner. Hvormaeng  
et fordeleagtigt Partie har han  
ikke offladet, blot fordi Bruden  
var for profaist, eller rettere sagt  
for klog, til at ville entrere i de  
latterlige Indsald han har. Hoves-  
det fuldt af. — Da saa hans Spras-  
dehæsse Paaklædning! han er Nos-  
des Journalen for alle Springfy-  
rene i hele Staden, ja, overgaar  
dem endogsaa.

Therese. Han er rigtignok som  
støbt i en parisisk Modeform.  
Men siig mig, hvad er egentlig  
hans Hensigt med dette Biol-Offer?

Emma. En Spradebase som  
er Elstovs-Ahentyrer! — og Du  
spørger dog om hans Hensigt!

Therese (Sæmte). Jeg troer  
dog —

Emma. Og hvad da?

Therese. At den snilde, lille

Elstovs-Gud har en Finger med

i Spillet.

Emma (munter). Troe hvad Du  
vil! — Men dersom han tanker  
at hans sulkersøde Breve fulde  
fængsle mit Hjerte, da tanket  
han mærkelig Heil, thi jeg veed  
jo desuden at alle Brevene ere  
Afskrivter udaf Romaner. — Jeg  
har endog, for at blive hans Gri-  
verie og Paatængenhed kvit, inde-  
bildt ham en lille Logn.

Therese. Og den er?

Emma. Ganste simpel! — Jeg  
har saaet ham til at troe, at jeg  
har en gammel Onkel, som er

overmaade indtaget af min Skjøn-  
hed; som bevogter mig med Aus-  
gus Nine, og naar blot et ungts  
Mandsfolk hilser mig paa Goden,  
troer han strax at see en Frier,  
og at jeg aldrig kan give mig  
uden med denne gamle Knur-  
potte, da en Skrivilia Ged, som  
jeg gav min afbode Mand, binder  
mig.

Theresæ. Troer Du da, at  
denne lille Intrigue stæmmer ham?  
— Men dersom han nu virkelig  
elskede dig? —

Emma. Det gjor han ikke!  
Hans flygtige Caracteer kan vel  
et Dileblik late en Smule Godhed  
for en Pige, men i det næste er  
den allerede flyttet til en anden.

Theresæ. Og dersom han nu  
erfarer, at det Du har fortalt  
er Opdagelse, hvad vil Du da  
gjøre?

Emma. Saa maa jeg finde  
paa en Udvæl, eller ogsaa ganse  
ligesfrem give ham Kurven, thi el-  
le den Grillesanger, saalante han  
holder fast ved sine Galstabær, kan  
jeg umuelig. De ere oftfor flæm-  
me til at Kjærlighedskaaben skalde  
kunde spille dem. — Men kom nu  
hjem Theresæ! Lad os nyde vor  
Chocolade, jeg har ladel den eet-  
være i Pavillonen.

Theresæ. Du vil afbryde, mæ-  
ker jeg nok, men jeg bliver ved  
at paastaae, en lille Glod ulmer  
der ganse vist i Dit Hjerte for  
Viol Ridderen!

Emma. Ha! ha! ha! Det vil  
Aiden vide.

(De gaae ud Arm i Arm.)

### Anden Scene.

(Stuepladsen bliver nøgle Dickebitte  
tom; derpaa seer man Lillianorn i  
overdrevne moderne Dragt, smae  
sig nogle Gange forbi Haungeporten.  
Rose gaar over Scenen med en  
Beebakte med Chocolade, naar hun  
kommer tilbage hader Lillianorn.)

Lillianorn. Vist! vist!  
Rose. Ah! Dr. von Lillianorn!  
(aabner Porten.)

Lillianorn (Troeder ind). God-  
morgen, indtagende, fortryllende  
Rose! endogsaa uden Navnet er  
Du en Rose, og Dine venlige  
Nine ere et Par Diamanter som  
funkle i dens Bæger!

Rose. De gjor saa Skam mine  
Nine altfor stor Ere,

Lillianorn. Nei, neil! Nine  
Nine! Kinder! Kinder! Læber!  
Alt! Alt! er deiligt, himmelst,  
goddommeligt! og for at overbe-  
vise Dig, at jeg mener med det  
jeg figer, saa skal jeg trykke Sand-  
bedens Stempel paa Dine næctas-  
søde Læber. (vil tusse hende.)

Rose vægrer sig. De smigret!  
De smigret!

Lillianorn. Det er netop Hjer-  
tets sande Sprog jeg taler!  
(han koster hende.)

Rose. Naa! dersom nu min  
Frue saae det — ?

Lillianorn. Ib, saa saae hun  
at jeg kyssede hendes elskværdige  
Kommerpiæ, og det er nu den  
høieste Mode! — Men godt, at  
Du husser mig paa mit Arnde,  
som jeg nu harde glemt over Dit  
kjælme Smilebilledet! — Er Din  
Frue opstaet, eller svinger den  
mørke Morpheus sin døsigte Bal-  
mustangel over hendes sjonne  
Nine?

Rose. Nei, Auroraas purpurs-  
røde Straaler har borttaget Mors-  
pheus! — Hun er her nede Hau-  
gen.

Lillianorn. Her i Haugen? O  
hvor maae jeg ikke misundte en-  
bver liste Blomst! ja endogsaa  
Dupperlerne i Græset! De ere  
saalige at turde kyisse hen-  
des nydelige Hodder!

Rose. Og til Tak, sondertræ-  
der hun Dem.

Lillianorn. Rose! Rose! Du  
kan ikke tanke Dia hvor høit jeg  
tilbeder Din sjonne Frue! —

Min Kjærlighed er evig som Abélards! Jeg elster hende lige saa  
hoit, som Peander elskede sin Hero!  
som Umar sin Adelaide! Ja, ligesaa  
trofast som den øde danske  
Skjald har Wildret Hagbarths  
Kjærlighed til Signe, er ogsaa  
min Eistov!

Rose. Et, et, kan De endnu  
lenger vedblive med disse romans-  
tiske Signesser?

Lillianorn. Vel ere de Signes-  
ser af Romaner, men disse romans-  
tiske Menneskers Kjærlighed var  
den ødlest under Soten. Hvor  
findes et ødlere Exempel paa  
Kjærligheds Magt, end Peander,  
der for at se den elskede Hero,  
skrytede sig i Hellespontens troe-  
lose Bolger, og mangen Nat an-  
strengte sin sieste Kraft for at  
naae sin Lykkes Strandbred. Læs  
Romaner, mit Barn! da forst vil  
Du lære at kende Verdens for-  
tryllende Glæder, Kjærlighedens  
Godheder, og Venstebabet trofaste  
Kjæder. Den høleste som jeg ba-  
rer for Din Frue, har Romaner  
forladet, derfor er den ogsaa evig  
knyttet til mit liv.

Rose. De sørger vel at hilse  
paa Fruen ikke sond?

Lillianorn. Det er mit Ønske  
smukke Rose.

Rose. Nu løber jeg!

(løber ud.)

### Tredie Scene.

Lillianorn (satene).

Nu vel, Lillianorn! snart til-  
hendegives Dig Din Fremtids  
Sjælne, af et Fruentimmer saa  
sjont, at et engang Kunstnerens  
Phantasie formaaer at fåbe hende  
kjønnere. O, at hendes Stem-  
mes Solvklang maatte fremrone  
mine syrige Østers Bonhærelle!  
Vel ere de dristige. Min Elskede  
maae besidde et ligestemmt Hjerte

med mit! maa have Smag fo  
Romaner, Intriquer, fort sag  
ganste folde ind i mine Ideer; o  
Kjærlighedens sande Kryderier  
ere Vorforelser — Vansteligh-  
der — Feittagelser — Skinsv-  
og Stigt! Hverdags Kjærlighed  
er min Pest! Utsaa dersom hu  
ikke samtykker i min Plan: a  
flygte hemmelig bort, og saa lad  
sig vie — o, hvad det vilde blis  
guddommeligt at sidde faaledes i  
delukket i en Kærehus tullende het  
over Stok og Sten i Nat o  
Mørke, medens — men, dersom  
hun nu værger sig? — ja, —  
saal maa jeg oposse min Kjærlig-  
hed — men hvorfor? — for en  
naragtig Grille! Grille! stille  
bun samtykker nok! Hun er ja  
selv nödtaget til at gaae hemmelig  
til Værks — En Eb bindes  
hende — en gammel, fortblev On-  
kel følger hende i Hælene — alt  
det giver mig Haab! Jeg føler  
at jeg er en nye Cæsar, jeg kom-  
mer, seer og seirer.

### Fjerde Scene.

De Forrige. Rose (med en Viol  
i haanden).

Rose. Fruen venter Dem.

Lillianorn. Hvad har Du der?

Rose. En lille Viol.

Lillianorn. Hvor har Du faaet  
den?

Rose. Jeg fandt den nede i  
Haugen, den faldt fra en Bou-  
quet min Frue bar paa Bryset.

Lillianorn. (gritter efter den).  
Kjære, gode Rose! gib mig den  
— der — der — (giver hende Pen-  
ge) Vil Du have flere, Jeg gi-  
ver Alt for at eje den!

Rose (laver som Biolen). Saar  
mange Penge! for en eneke Viol!  
Paa den Maade var det nok værd  
at være Blomstersælgerse, thi

saa blev den allerminste Hauge  
en Guldgrube!

Lillianorn. O, lad mig bort-  
lysse den Rosenaande som usyn-  
lig svæver om dine Blade. — O!  
Salighed! — — Du siger hun  
bærer en Bouquet Violer paa Ven-  
stret? O saa er jeg lykkelig! (til  
Violen) Floras hulde Datter! Du  
skal være min Tallisman! Da  
skal hjelpe mig at aftryde hende  
et Ja! — Et Ja, som skal krene  
mine brændende Haster! Et Ja!  
som Kaber mit Liv til en usahrude  
Kjede af quodommelige Glæder,  
som Englenes i Himmel!

(Gaaer hurtig ud.)

### Femte Scene.

Rose (Seer leende efter ham).

Ha! ha! ha! Disse Penge kom  
flyvende til mig, ligesom de stegte  
Duer i Staraffeland. — Noar  
man forstaaer at give enhver King  
sit rette Svind, saa kan man hos  
en elskovslig Springvur gjøre Alt  
til klingende Mont. Jeg veed  
ligesaa lidt om Violen et falden  
ned fra Himmelnen, som om den  
har sidbit paa Fruens Bryg. Det  
er da ogsaa ligemeget, thi det er  
en stor Fusentost, den Villenorn,  
endstjende jeg egentlig ikke kan  
klage over ham; thi han er ikke  
som de unge Herrer i Almindelig-  
hed, som betaler altting med Kys!  
De kan være ret gode, men Penge  
ere mig dog stedse kærvre! dem  
faaer man saa sjeldent, Kys kan  
man altsd faae.

### Sjette Scene.

De Forrige. Mikkel (som af og  
ti har ligget ind af Haugeporten).

Mikkel. Ja, vel ja! Rose kan  
Du altid faae! — Kom sal Du

Rose. Ha; ha, ha, er Du ber  
Mikkel?

Mikkel. Ja, vel ja! her er  
jeg!

Rose. Du har nok staet uden-  
for og luret?

Mikkel. Staet udenfor? ja,  
vel ja! det har jo. Men luret? nei,  
det har jeg ikke.

Rose. Ah! nu seer jeg forst  
hvori punktet Du er!

Mikkel. Ja, splinterne fra  
Top til Taa! Min Herre har la-  
det mig modernisere, som han kal-  
der det. See ret paa mig, Du  
maae nok! (dreier sig rundt) (afsides.)  
Aa! baresten hun maatte blive  
rigtig staet i mig.

Rose. Ha! ha! ha!

Mikkel. Ikke sandt? jeg er  
en sir og maneertig Gyhr? Seer Du  
Sporerne? og Ridrepidten?

(Gaaer sigter med Vidfæn.)

Rose. Javist, Du er deitig!

Mikkel. Ja, vel ja! jeg tank-  
te nok, at jeg stak Dig i Minene.  
Alle de veilsinede Piger som jeg  
modte paa Gaden, de snisede af  
mig, ja, blev endogsaa staende og  
stode efter mig, saa lange til jeg  
spanskolerede om Hjørner.

Rose (skoggerleer). Du seer jo  
ogsaa ud som en Heidukke!

Mikkel. Heidukke? (afsides) Hun  
er staet! reent caput! (Gaaer hen  
til hende, gør adskilige Grimasser;  
imcelker med Mundten ic.)

Rose. Aha! Nu forstaaer jeg  
Dig! — Men, det hjälper ikke,  
smor Dig dervor hun med Taal-  
modighed, og gaae hvorsra Du er  
kommen!

Mikkel. Det er fra Havepor-  
ten, der at jeg er kommen.

Rose. Ja, vel ja! og det er  
ud af Haveporten, det, at Du skal  
gaae!

Mikkel. Ja men, jeg har et  
par smaa bitte Ord at tale med  
Dig.

Rose. Nu ba?

Mikkels. Jeg er sterbens for-  
lebt i Dia!

Rose. I mig!

Mikkels. Ja, vel ja, I Dig!

Rose. Stakkeis Mikkels! Her  
faer Du en lang Næse.

Mikkels. Saa — ? (modfaldende)  
Lille Rose.

Rose. Store Mikkels! (parundi-  
rende.)

Mikkels. (paa vegge knæ.) Jeg  
faalder paa knæ!

Rose. Vær saa god!

Mikkels. (tager en Ugske op af  
kommens.) Her har jeg Noget, det  
vil kanske nok smælte Dit lis-  
haarde Tigerhjerte! (tager en pa-  
pierspakte ud af Ugsken, aabner mange  
Papirer, og viser hende en Guldring.)  
Seer Du? Den er af pure Guld  
— den skal Du have — der —  
tag, den kun.

Rose (gaar op og ned). Behold  
Din Ring selv!

Mikkels (ryber paa knæerne ef-  
ter hende). Aa, sukkersode Rose-  
moer! tag den — hvad!

Rose. Kryb dog ikke paa alle  
fire ester mig — reis Dig op!

Mikkels. Nei, om Du saa spæ-  
serer lige til China, saa kryber  
jeg bag ester.

Rose. Du er en Dosmer!

Mikkels. Saa — sagde Du det!  
(kreiser sig.) Aha! jeg ved nok  
hvort Du har det fra, Du har  
kanske hørt hvad Folk af Dand-  
skab kalder mig.

Rose. Hvad kalder de Dig da?

Mikkels. Haare! Mikkels! Ja,  
men jeg har dog Forstand alligevel,  
ja, vel ja! og det Trods alle Mik-  
keler her i hele Byen.

Rose. Mig synes ogsaa, at  
Det Hoved ligner livagtigt et  
Haarehoved.

Mikkels. Nei, hør nu, ret Al-  
vor: Du skal komme til at leve  
som Blommen i et Egg; sidde paa  
Stabs høje Dagen; ingenting bes-  
stille, nei, jeg kan gjøre altting,  
baade koge, bage og siege — ja,

vel ja! og Ebler kan jeg stegte  
som smage extra delikat!

Rose. Reis til Sproas med  
samt dine stegte Ebler; Nu er jeg  
leed og keed af din dumme Passat  
gaae nu!

Mikkels. Ja saa gib mig  
et Kys!

Rose. Nu, for at blive af med  
Dig — (tager et af papirerne fra  
Ringens laae) kom da nu, saa jeg  
jen forbarne mig over Dig.

Mikkels. Jeg er sir og paral-  
Du velsignede, barbariske Engle  
hoved!

Rose (sætter ham Papiret i  
Munden og kysser paa det). Ha! ha!  
ha! Fix Du Pæren Zacharias  
(løber leende ud.)

### Syvende Scene.

Mikkelscene, syntrer og torer sig i  
Munden.

Ih fy! fy! fy! Det var ts-  
og smager som bare Papir! Nei,  
saa kunne jeg ligesaa gjerne været  
blevet hjemme og have kossset Am-  
gerkonen som staer afsmaret paa  
Forsuederen. ja vel ja! Noa, sørvt  
der ligge det forbistrede Papir, sovend  
kossede mig. (sparker til det.) Væk meg gelse  
det! Dog nei, det er Synd! (Blin-  
ger det op.) Hendes Kirsebærlæb som  
har dog sat derpaa — men paa  
hvillen Side? — Teg vil kyssende  
det paa begge Sider, saa tag og g  
jeg ikke Heil. Dersom hun mag-  
stob i en Krog og saae hvor he til a  
jeg elsker det, ja, vel ja! konstfulde  
hun da af bare Taknemmeligheds-  
kastede sin grædende Person i mi-  
sukkersode Arme, — nei — det,  
var galt — Sine sukkersode Ar-  
m i min grædende Person — nei —  
nei — jeg kan ikke snø med mig selv! — og — ahl! Idet  
der kommer min Herrer! nu og se  
det bedst at jeg spaderree af m  
samtid mit Papiruskys, ja, vel ja! Sand  
(han skynder sig overen)

## Ottende Scene.

Emma efterfulgt af Lillienorn.

Lillienorn. Naadige Frue! Skal min Kjærlighed ikke finde ringeste Glædklang i deres Hjerte? Folte de blot hvor det larmer i mit besklemte Bryst! o! da —

Emma (afvryder) Jeg beder Dem, Hr. von Lillienorn! forsaan mig for denne Paatrangenhed, som dog nytter til intet. De har jo hørt min faste Beslutning — og, om endogaa ikke andre Grunde vare imod Dem, saa er Deres sentimentafse Romanfaaer, et klippefast Grændspsyjel immellem os.

Lillienorn. Jeg veed vel at mine Drommerier stedte bilsler mig ind i Daarskabers jeg føler Sværmeriets Seier i mit Hjerte — og kan dog ikke afvæbne det. — Et hvort Menneske har sin Epoke, hvori Fornuftens Stotte, omstyrtes af Galstabens Hvirvelwind. Dette Sandlersnes Birvar, indtænder gjerne i Englings Alderen, thi da er det at Livets mange skjonne Nuancer udvikler sig for vort Blik. Phantasien bliver løsende, Hotelserne komme i Bevaegelse, og man gribet næsten i Blinde ester de blændende Farver og som spille for vore Blitze, og paaaart da som oftest den meest præsulde, men falske Farvespil! I denne Periode er mit Galstab udbrudt, og gribet en som ei er bedre, thi man er ei rolig og koldindig nok til at kunne bedomme dette pragtsæt, men falske Farvespil! I denne Efarenhed og Billie til at dæmpe det, har jeg; Ennen vil ogsaa nok finde sig, og da vil jeg selv smile over mit Sværmerie!

Emma. De forstaar at male det Mørke ud med lyse Farver og sætte en ret net Ufyldhedsramme om det hele Malerie, Sandelig en Phrase taget ud af en Roman!

Lillienorn. Mine Læber fremstiller kun hvad mit Hjerte føler!

Emma. Men, siben Deres andre Hotelser saa uforbeholden fremstilles, hvorfor vil De da saaledes bære et falskt Skind?

Lillienorn. Jeg forstaer Dem ikke, naadige Frue!

Emma. Jeg mener Deres Sprædebasse: Paaklædning.

Lillienorn. Bane, naadige Frue.

Emma. Vor ikke blive Herres domme.

Lillienorn. Og saa Tidens Vand! Hvo af Langdommens Sonner sonster ikke gierne at hæve sig paa Modens Throne?

Emma. Men bor dog ikke bære dens Narrehætte! Som såge, saalænge De holder ved Deres snurrige Griller er der set intet Haab for Dem!

Lillienorn. For Guds Skyld! vil De mattré mig! Intet Haab? — Jeg kan ikke leve uden det! Min hele Bilbarelse er Haab og Kjærlighed! og, hvad siger ikke Digteren! „Kjærlighed er Nasjturens Handedræt.“

Emma. Og Digterinden tilintetgjør ganske hans Sætning: „Kjærlighed,“ siger hun: „er en Rose, der blegner ved der første Rys, taber sine Blade ved der andet, og rykker ved det tredie den Bedragne sine Tørne i Hjertet.“

Lillienorn. Min er en af de evigblomstrede Roser i Paradisets Hauge, den vil vedblive sin Glæds saalænge dette hede Hjerte slaar!

Emma. Ere Deres Hotelser virkelig saa varme som De siger, saa vil det Offer som jeg fordrer vist ikke falde Dem tungt.

Lillienorn. Det skal hellervilke satte Skranker for min Lykke. Endnu idag skal De see mig omstøbt til en pæn, andagtig, Kjøbstedherre, og naar man saa spørger mig: hvorsa denne pludselige

Gorandring kommer saa sover jeg;  
der er Skjonhedens Tryllemagt!

Emma. (afsides) Denne hurtige  
Gorandring havde jeg ikke ven-  
tet! (grunder). Hvad gør jeg nu  
i en hast? — Bravo! jeg har  
min Plan! Tag Dem iagt hr. v.  
Lillienorn! man opstiller Dem en  
Snare! (hoit.) Nej Lillienorn! jeg  
vil ikke længere stjule det for  
Dem, — Jeg elsker Dem! elsker  
Dem med lidenskabeligt Særme-  
rie! Jeg vilde endnu en Stund  
have beholdt den ligegyldige Ma-  
sse for, men Gølferne overvandt  
mig, jeg maatte gaae til Bekjen-  
delse!

Lillienorn. (hører hens-  
des haand.) Er det Phantastespil? eller  
er der Virkelighed? Bedrage-  
mine Dren mig ikke? Det him-  
melstse Ord: jeg elsker! tonede  
fra disse deilige Laber! o Sa-  
lighed! Naadige Frue! gør min  
Lykke fuldkommen; tillad mig end-  
nu i Aften hemmelig at føre Dem  
til Wielen!

Emma. (afsides) Han gaaer i  
Falden.

Lillienorn. De tier? — De  
siger jo at Deres Onkel aldrig  
vil fristage Dem fra den kærtlige  
Ged, som De har gjort Deres af-  
bode Mand — nu vel — naa! De  
først er givet med mig, lad ham  
saa beholde Deres Formue — De  
er mig kjæreste end alle Verdens  
Skatte! Elskværdige Frue! ed-  
tal min Lykke! Jeg skal føre  
Dem til et Arkadien, hvor De  
kommer til at leve som Amoreetterne  
paa Amors sjonne Blomsterflætte

Emma. De er uforbæredelig  
men, hvad skal jeg gjøre?

Lillienorn. Tilgive og hevitge  
min Bon!

Emma. Hemmeligt maa, vor  
Forbindelse ske, for min forlæbte  
Onkels Skyld. Belan da, jeg  
samtykker.

Lillienorn (paas Ence). Tak!  
tusind Tak!

Emma. Men kun under den Bo-  
tingelle, at denne Romanstreng  
De i Aften spiller, maae til Deres  
Fremitids Held, blive den sidste  
Deres Liv.

Lillienorn. Det lover jeg  
Nu iles jeg for at besørge di-  
Fornøde til i Aften. O! i hyl-  
ken Sneglegang vil Timerne suis-  
sig den hele Dag. (Inxeler og kys-  
ser hendes haand.) Farvel, sjonne  
Frue! snart, snart favner ja  
Dem som min Brud! Lad —  
Onklen larme og sisie, Hans Rab-  
taber sig i vor Elstov, som Echo  
i Klipperne! Dybt var min Epl-  
kes Phonix sjunken, dobbelt hel-  
lig haver den sig nu af sin Aft-  
Farvel himmelstse Venus! Am-  
og Fortuna seire!

### Niende Scene.

Emma (smilende.)

Ha! ha! ha! tag Dig sagt  
Amor er en trædse, lille Skjalm  
og Fortuna er en meget va-  
gelfindende Dame. Jeg har do-  
ligeslem en Smule Godhed sa-  
ham — tys, det maae jeg il-  
selv vide af, endlige tale deros —  
ja, ja — saa maae vi da i  
stille. Under alle Omstændighed  
kan moaest en alvorlig Gul-  
for bedre ham. Atsaas Haar  
paa Markt — Hjulene i Ver-  
gelle — og — Frieren lober Pe-  
Gantes Gjenvet! (lober ud.)

# Anden Akt.

(Ludvig Hafners Værelse.)

## Første Scene.

Halner (kommer heftigt ind). Johan.

Halner. Piger! Piger! hvilke letslidige Skabninger! Ere! Eders Smilt er falset som havskum! Forstillelse er Eders Mesterkunst. En engang jeg, med det trofaste, op rigtige Hjerte, saae fri for Eders Snærer; men skal være en Boldt for Eders Kuner! Theresa! Theresa! hvor er det muligt at flige Spirer kan ligge i Din venlige Sjal? O, jeg tilbød min Theresa som Dvds og Gudheds Mon sterbilled — men jeg er bedraget — og det er da ikke første Gang at Kjærlighed har blandet, endog den mest Klartleende. — O, jeg Ulykkelige!

Johan (afbryder) Hvad flettes Dem Herre?

Halner (stører sig i en Stoel.) Oh!

Johan. Deer i en stærk Sinds bevegelse.

Halner. Og ikke uden Varsag.

Johan. De kjender min Hens givnebund for Dem, og De fortier mig dog hvad der er tilstødt Dem.

Halner. Nu vel, Du er lige saa meget min Ven som min Dje ner; Dig vil jeg da sige det: Theresa var bedraget mig!

Johan (forundret) Frøken Aks fied?

Halner. Henne paa et Gaffes huus hørte jeg to Personer tale om en Vortforelse; et hemmeligt Gistermaal, hvorend de adskillige Gange nævnede Theresa Alsted og Frue Wallers Navn. Jeg nærmede mig til Dem for at høre desbedre, men de mørkede det, og gik hurtigt ud af Stuen, jeg fulgte vel ufortvovet efter, men jeg saae Dem ikke mere.

Johan. Og hvad folger da nu af denne Opdagelse?

Halner. Kan Du svørge? — At Theresa har en Kjærligheds forstaelse med en Anden end mig, det kan den Dummeste indse.

Johan. Kan da Frue Waller ikke ligesaa vel?

Halner. Hun er jo fri og uaf hængig, og kan ægte hvem hun vil. Theresa derimot, er forlovet med mig, og kan altsaa ikke of sentlig vise sig som en Andens Elskede. Naa, ere mine Glæsninger endnu ikke mere end tomme Slutninger?

Johan. Herre! Herre! De har en hidtil Jaloussis Feber!

Halner. Du understaaer Dig —

Johan. At sige Sandheden uden Falbelader,

Halner. Tie!

Johan. De har en forfardelig Skinsyge, og en stærk Indbildnings kraft, og begge sætte Dem tusinde Skrupler i Hovedet.

Halner. Jeg skinsy?

Johan. Ja nu, en Smule til Husbehov er ikke at foragte. Jeg for min Part, giver ikke en Negnepenge for den Elster, som ikke har lidt Jaloussi i sin Char acter. Den fordriver dat evige Et og det Samme i Frierdagen og opfrisker den falmide Kjærlighed i Værestanden. Men! Deres Passion dropper ud, ligesom Regn i Tordenseier!

Halner. Anseer Du da mine Opdagelser for Intet?

Johan (bukter) Saa omrent.

Halner. Men jeg hørte Dem jo tydelig nævne Thereses Navn.

Johan. De ved jo at Frue Waller er meget munter og overs given — maaske har hun et eller andet Duds for, derfor kan Frøken Alsteds Navn alene uden vis dere Folge være blevet nævnet af de omtalte Personer.

Halner. Men Du hjælper mig;

og verdt at hemmelighedsfuldhed  
og Intriguer ere min Pest.

Johan. Tavist. Hatten er den  
sande Gato fra Urtika.

Halner. Jeg er rigtignok in-  
gen overgiven Galning, som for-  
driver Dagen med at streife igjen-  
nem Byens Gader; ligge op til  
hvært et vindue hvor der titter  
et lille Englebord frem. Gi-  
biller beriger jeg Restaurationer og  
Conditorer ved min Ledig-  
gang. — Såg mig dog Johan,  
hvordan skal jeg komme paa rette  
Spør?

Johan. Ja, gaae hen til Fro-  
kenen, lad som om intet er fore-  
faldet, og såg saa at faae nærmere  
Oplysning, og dersom det  
da er, hvad jeg troer, en lille  
Spas af Frue Waller, saa vil hun  
vistnok selv fortælle Dem det.  
Og dermed er hele Visen ude.

Halner. Ja, jeg vil gaae der-  
hen og see om jeg faaer noget at  
vide. — See Du imidlertid at  
faae sat paa Frue Wallers Kam-  
merpige Rose, og prøv at udfors-  
ke hende.

Johan. Dod og Plage, hende  
har jeg ganske glemt, og hun er  
dog mit andet Jeg her i Ver-  
den! Forend en halv Time er  
maet, skal vi være indviede i  
dette Mysterium. Hun er en  
sand Rose uden Torn! Falsthe-  
dens giftige Ømmon boer ikke i  
hende. Og faaer endelig Fruen-  
timmeret engang imellem Bugt  
over Oprigtigheden — i paranteses  
maae jeg anmærke, at med Fruen-  
timmer mener jeg Trodsfhed og  
Egenständighed, som ere alle Evans  
Søstre egne — saa skal jeg dog  
nok vide at bringe hende til Rais-  
son.

Halner. Ja, (ester at have staat  
og grundet). Ja, jeg maae des-  
hen! nu strax! Bange Ahnel-  
ser quæler mig — Hal! Eys!  
Eys! maae jeg have i dette Morke  
— Kjærlighed og Had strides i

mit Hjerte! — Afsted! afsted! jo  
jeg gaaer! — Bedrager hun mig  
da skal jeg være stærk, skal jeg  
end bukke under for Smerten! —  
ja jeg skal forsøgte hende ligesaa  
højt, som jeg fordum elskede hende  
— Men kan jeg det? — nej —  
hendes venlige Billeder udslettes  
aldrig af mit Hjerte! dets cold  
Kjonne Træl vil staae indpeægt  
i min Hukommelse saalænge, end  
til jeg synker i Graven!

(gaaer.)

Johan. Tomt Hjernespind uden  
nogen Aarsag!

(folger efter ham.)

### Anden Scene.

(Et snukt Vorlese i Frue Wallers  
Hus. Paa et Bord staar et Par  
Skabillenhoved, samt noget Frue  
timmeret).

Emma. Theresa.

Emma. Som sagt, kære Tho-  
rese, Elterens brændende Ønske  
ere bonhørte af den svære Pige;  
Aften lader hun sig bortføre af sin  
teumpherende Tilbeder.

Therese. Hvoredes Du vil — ?

Emma. Være saa taabelial! Du  
har ganske Net! men man  
har nu engang givet sit Ord, og  
det maae holdes.

Therese. Det havde jeg ikke  
tænkt.

Emma. Jeg ikke heller, men  
hvem kan stride imod Skæbnens  
Willie? Du seer saa mistroiss på  
mig, vil Du kansee have fortalt  
paa hvidt for mine Ord? Det  
skal Du faae. (stager et Brev frem)  
Der — læs!

Therese (læser). „Tilbedelses  
værdige Emma!

„Med uudsigelig Bængsel, ven-  
ner jeg, at min Eokkes Afstenhjerte  
skal smile paa Himmelens, og op-  
lyse den salige Stund, da Kjærlig-  
hed og Skjønhed, Trostebog og Øyd-

menyitte et uoploseligt Baand!  
"Da vil Hymens Tempel aabne  
sin straalende Porte og tage os i  
sin hærlige Gavn. — Alt er i stand  
til at modtage Dem; Kl. 11 er  
jeg ved Porten i det lille Streede,  
med Bognen, og gaaer da  
op af Bagtrappen som vil for  
mig blive en himmelske til  
Glystum! Og snart naae vi da  
vort Arcadien."

"Der s evig troe ydmyge  
Tjenere"

v. Villenorn."

Therese (stater). Det er kjælent  
og sværmerisk!

Emma. Jeg har flere af den  
Caliber, Gi af vores moderne  
Roman. Digtene kunde vist ved  
dere Beiligheder afbeantte Dem.

Therese Maaskee har de alle-  
te gjort Tjeneste. Villenorn-  
er nok ikke saa uvillig til at sam-  
menbinde sine egne tanker med  
Roman-Sætninger. — Men vil  
Du virkelig lade Dig bortfore af  
den Kar, eller stikker her et Skjelms-  
stykke under?

Emma. Retop! Kjender Du  
mig ikke bedre end at troe, at jeg  
skulde finde behag i, at lade mig  
fortskide og forskumle paa en Bogn,  
ved Møkketider, for at more en  
forlueft Corridon. Nei, min Plan  
er ganske anderledes, og skal nok  
staae sin Prove.

Therese. Maaskee jeg ikke blive  
indviet i den?

Emma. Jo vist. Du kan end-  
ogsaa staae mig bi. Men jeg  
har ellers en dobbelt Hensigt med  
min Plan. Hvad mener Du, om  
vi ved denne samme Beilighed  
revseude Din Elster, Monsieur  
Halner en Smule, for hans uris-  
melige Jalousie?

Therese. Nei, gobe Emma!  
det for jeg ikke vove.

Emma. Hoorfor ikke? Han  
fortjener det.

Therese. Jeg elster ham saa  
undsigelig!

Emma. Den man elster, den  
revser man!

Therese. Han er saa hidlig,  
saa opfarende — han ville aldrig  
tilgive mig det.

Emma. Nu, saa slaaer vi en  
Streg derover. Men saa maaskee  
han heller ikke vide det ringeste  
af min Intrigue, hans dumme  
Skryppeluge vilde maastee for-  
styrre altting.

Therese. Det var han nok  
i stand til. — Men, fortal mig  
nu. —

Emma. Tys! der kommer No-  
gen.

### Træde Scene.

De Forrige. Halner (banker paa  
og træder derpaa ind.)

Halner. Undskyld, naadige  
Frue, at jeg kommer ind uan-  
meldt.

Emma. O, en Ven, er stedse  
velkommen, og min Therese El-  
ster, har Tillodelse at komme saa  
oste, og paa hvad Tid af Dagen  
han vil, uden noget Ceremonie.

Halner (køser hendes Haand).  
Naadige Frue! De er meget gas-  
tant! (til Therese) Hvorledes bes-  
sider Du Dig, kjære Therese?

Therese. Tak, meget godt,  
kjære Ludvig! — Hvorfor seer man  
Dig forst saa sildig idag? Jeg  
pleier ellers hver Formiddag, at  
henvorpoe et Par Timer i Dit Sels-  
skab.

Halner (adsyret). Forretninger;  
bedste Pige.

Emma. Ved De va ikke, at  
Kjærlighed byder alle Forretninger  
og Trods! og at Elsters farste  
Pligt er: ikke at lade sin Pige  
vente?

Therese (godmodig), Ludvig, kjen-  
der mig, og ved at jeg ikke blis-  
ser vred derfor. Dine Forretninger  
gaaer for Alt, der vor de jo, og,

naar de saa ere tilendebragte,  
da høster Du Sonnen i mine Arme.

Halner (med tonungen Venialed).  
Jeg kan sandeligen ikke noksom  
skatte Din Godhed.

Emma. Meget sandt sagt!  
At præfionne denne blide, god-  
modige Characteer forstaer De  
iset ikke. Var jeg i hendes Sted,  
hu, hvor jeg fulde igjennembegle  
Dem, for Deres mistænksomme,  
Inarvorne Bæsen.

Halner. De vil gjerne drive  
Spøg med den Fortleane.

Emma. Og er De altsaa den  
Fortlegne?

Halner. Naar jeg taler med  
Dem, tager jeg saare let min  
Fatning.

Emma. Stor Øre ser mig.  
Therese (var imidertid taget Brev-  
vet som laae paa Bordet og vil giem-  
me det). Det forbiudeste Brev,  
kunde have fortalt ham altting!

Halner (seer det). Hvad er det  
for et Brev Du hjuler der?

Emma. Det er mit Brev.  
(tager det.)

Halner. Deres?

Therese (sagte til Emma). Jeg  
vilde ikke have at han fulde see  
det.

Halner (har hørt det). Aha!  
saa jeg maae ikke see det?

Emma. Brevet er til mig,  
og for ret at drille Dem, saa vil  
jeg ganske tillængegiore det. (Ri-  
ver Brevet itu, og kaster Styfferne  
ud af vinduet, men tager negle Styf-  
fer paa Gulvet, som hainer, naær  
hun er gaet, tager op og glemmer).

Halner. Naavige Frue! jeg  
blivle rosende!

Emma. Fordi De ei blev fojet?  
O, det har ingen Rød! Dønt  
Sal Hadt fordrive.

Halner. Therese! Saal viseblikt-  
lig vide Sandheden! visebliktelig!

Therese. Vær dog fornuftig —

Halner (meget hidh). Jeg vil,  
jeg vil —

Emma (kan neppe skule sin Lat-

ter). Theresa har ikke Lov til  
at give Dem Fortlaring over si  
Brev som tilhører mig. (sagte til  
Therese) Siig ham for Guds Skuld  
ikke en Toddel! (sagte i det van-  
taer Skabtkenhovedet og Brunentim-  
merfladerne) O, Du uskyldigt  
Popplum! gib jeg torde, saa fulde  
Du lig-saa sikkert curere denn  
Grillefænger; som jeg haaber Du  
vil helbrede min Spradebasse  
(hoit) Djenerinde! (saer.)

Halner (gjummer Papirstyfferne  
uden at Therese seer det, sagte). Maas-  
ke disse Bøyer kan give noget  
Oplysning. (hoit) Jeg haaber daa  
at Du nu siger mig Indholdet  
af dette hemmelighedsfulde Brev.

Therese. Jeg forstiller Digi  
Breset vedkommer i ingen Hem-  
seende mig.

Halner. Hvorfor gjemte Du  
det da?

Therese. Fordi jeg vidste, at  
Emma, ikke onskede at Nogen er-  
færde Indholdet.

Halner (med Estertryk). [Eller]  
Du onskede det ikke!

Therese. Lubvig! Lubvig! Du  
er forstrækkelig urimelig.

Halner. Altsaa, endnu ingen  
Fortlaring?

Therese. Jeg kan ikke! Men  
jeg sværger ved alt hvad helligt  
er! ja, ved min store Kjærlighed  
til Dig! Breyet, er os begge ganz  
se vedkommende.

Halner (tonungen). Saal maae  
jeg troe Dig, og beder om Tilgi-  
ghets.

Therese (i hans Arme). Alt er  
tilgivet og forglemmt!

Halner (sagte). Kan denne ene,  
naturlige Elstværdighed være Be-  
dragterie?! O! da er Nit fæst i  
denne Verden! Hun er saa smuk!  
og seer saa ørtig, saa inderlig god  
ud! Nei, hun er uskyldig! —  
men Breyet, Samtolen, Gaffebu-  
set, Portførelsen? Alt stemmer  
overens — jeg er — jeg maae  
være beordret!

Therese. Hvad flettes Dig nu  
igen!

Holmer. Intet! Intet! (sagte)  
Nej, jeg kan ikke forestille mig!  
Denne kunsstede Rolighed er førs-  
dig at qvæle mig! — Jeg maae  
have Lust! Lust! (voit) Undskyld!  
Therese! jeg skal et piedblit  
bort — jeg kommer snart igjen!

Therese. Medbring saa ikke for-  
mange morte Skyer paa Din  
Pande. Jeg kunne ellers let faae  
i Sunde, at gjøre Dig en lille  
Sparlagenspræken, for Din evige  
Skinnsuge og Mistanke.

Holmer. Jeg forsikrer Dig —  
Therese. Ingen Forsikringer!  
Dem troer jeg dog ikke!

Holmer. Paa Wre! jeg skal  
forbedre mig. (sagte) Ha! hvor  
det syder! hvor det brænder! —  
og Papirstykkerne! — Jeg maae  
ud! jeg kan ikke tvinge mig læn-  
ger! bort! bort! (voit) Farvel,  
till vi ses. (lober ud.)

Therese. Farvel! Kjærlige, bed-  
ste Ludvig!  
(folger efter ham.)

### Fjerde Scene.

(Gade udenfor Frue Wallers Huus.)

Johan (kommer ind).

Ser er ba Fæstningen, som skal  
udsprøjres. Det er sommetider  
saa let en Saag; thi Ørdsproget  
siger: Man kan have tusinde Dine,  
ligsom salig Argus og dog ingen ting  
se. — Va, den hele Hurlumhei-  
er saa ikke andet en Galskab af  
min Herre! — men der er dog  
et Notabene ved enhver Tine,  
og jeg siger ganske gravet, tist med  
Kogebue: „Fruentimmerlist overs-  
gaer Tryllerie!“ — Men det  
er nok bedst at jeg banker på,  
og forhøre om min Gudinde vil  
give Audienz.

(banker paa Doren).

### Emte Scene.

De Forrige. Rose (kommer ud).

Johan. Goddag! yndige Rosa  
Provinza!

Rose. Jeg forstaer ikke Latin!  
Aael Danse!

Johan. Det er stor Glæde!  
Jeg taler ellers saa ejerne Latin,  
især naar jeg har Conference med  
Fruentimmer; det giver saadan  
vist lerd Air!

Rose. Narrefars! hvad vil Du  
mig?

Johan. For det første: Hilsen  
Dine flønne Kæber med et Kus!  
(kysser hende).

Rose. Og for det andet?

Johan. Udspeide en Hommes-  
lighed.

Rose. En Hemmelighed? hvor  
vil Du udspeide den?

Johan. Hos Dig.

Rose. Hos mig.

Johan. Hvor hun kan foruhs-  
dre sig! Jo, jo, vi ere godt uns-  
derrettede!

Rose. Hvorum?

Johan. Om Din og Dit Hers-  
kabs utiladelige Planer.

Rose (tager ham til Siden og hvid-  
ser). Monsieur Johan! er Han  
ved sine fulde Gem?

Johan. Jeg troer det.

Rose. Vi have ingen Planer  
for, hværen med Dig eller Din  
Herre.

Johan. Det er just Ulykken!  
I have dem fore med en vis an-  
den Snubbane.

Rose. Ja forstaer Dig ikke.

Johan. Saal hor og begrib:  
Frue Waller, Kroen Ulsted, og  
Du, I have en hemmelig Bortfø-  
relse i Gjære.

Rose (sagte) Hvad Vokler er  
dette for Snak? — Jeg veed af  
ingenting. —

Johan. Naa, hvad siger Du  
nu?

Rose. At baabe Du og Din  
Herr, ere to Daarekistelemmer!

Johan. Ah! slap bun derud!  
Er det Dit helle Svar?

Rose. Ønsker Du et mere fors-  
tæligt — (bun gior en pantomi-  
me) — saa er jeg stær beredvillig  
til at give Dig det, saa at Dine  
Øren skal blusse op som en Beg-  
fakkel.

Johna. Gratias! Men det  
var dog intet imod det Blus, som  
Mistankens Svovltraaah hat an-  
tændt i min Herres Hjerte.

Rose. Mistanken?

Johan. Ne, han er i den jam-  
merligste Forfatning. I ere og  
saa ret nogle Slanger og Wafel-  
sker. Saaledes at bedrage ham —  
men Du er da nok den egente-  
lige Meester for det.

Rose. Jeg figer Dig nu ens-  
gang for alle, jeg veed Intet og  
kan Intet sige.

Johan. Saa Du er ganske  
uvivende i denne Sag. Det maae  
Fanden troe!

Rose. Det er mig ligegeyldigt  
om saa hverken Du eller Fanden  
troer det.

Johan. Du taler ligesom min  
Herre! Han vil ganske ligegeyldig  
see alting an, og i Nodshald op-  
osre Kjærligheden for Wren.

Rose. Herre Gud! Naar er  
han bleven saa philosophist?

Johan. (affides) Det bliver  
han aldrig! (voit) Sidén at han  
lærte at kjende Kvindes Sind!

Rose. Ei, ei!

Johan. Og jeg er ganske af  
samme Mening.

Rose. Ei, ei!

Johan. For Eftertiden er jeg  
baade doo og blind for Fruen-  
timmer, og kommer de mig bare  
tre Skridt nær — raaaber jeg som  
en Besat: Blig fra mig Gule-  
Kand!

Rose. Ei, ei!

Johan. Med Dit, Ei, ei!  
Lader Du mig virkelig gaae?

Rose. Saamæn gør jeg sa-  
mæn! (vil gaae.)

Johan. Ja, ja, da. Farvel  
Jomfrue. (gaaer.)

Rose. Farvel, Monsieur!

Johan. (vender om.) Endnu  
Get. Med os bliver det jo vo-  
det Gamle? Ikke sandt.

Rose. Naturligvis.

Johan. Du bliver snart mi-  
allerkjæreste Kone!

Rose. Naar Tiden kommer  
Døvel! (gaaer.)

Johan. En lissig Pige! Hun  
har Forstand og Hjerte, og det  
til et Grand Kjærlighed til mig jeg  
Dyrtigheden, som jeg priser  
saa meget, den er rigtignok nog  
in miniature. Naar, Herre Gud  
Hvad findes uden Feil i dens  
Jammerdal?

### Femte Scene.

De Forrige. Halner (kommen  
hestigtud af Huset).

Halner. Nu vel, Johan! Ho-  
Du talt med Rose.

Johan. Ja, men hun val-  
dum i det Capittel.

Halner. Da har min Son  
været heldigere. — Jeg har faae  
Troen i Hænderne. Disse Po-  
piirstykke ere af et Breve som  
Therese vilde gjemme da jeg kom  
ind i Stuen, men som den fisiske  
Frue Waller sonderrev, da jeg  
paastod at ville vide Indholdet.  
Hemmeligen listebe jeg et Pa-  
Stykke til mia. Da jeg nu  
kom udensor; læste jeg paa de tre  
Stykke, disse frygtelige Ord  
"Admyge Tjener — Bagtrappen  
— Symens Tempel!" — paa de  
andre tre Stykker stod Intet  
(viser ham Papirerne). Disse er  
uomstodelige Beviser paa hendede  
Halshed! At min Hr. Admyge  
Tjener ad Bagtrappen vil høre  
snappe min elskede Therese, er let-

at combinere ub. Men, jeg skal modtage ham her med hele Hellevedes Ildstromme! Hans stolte Symens Tempel skal jeg nebbryde Steen for Steen, til det er forbundet til et Caos! Og den nis lange forbandede Odmyge Ejener skal jeg vdmyge, ja sondertræde! saa han skal krympe sig som en Drm for min God!

Johan. Nu troer jeg selv at De er bedraget, og jeg med, thi Rose maae dog vide noget. Ved Herren endtu ikke hvem Forfæteren er?

Holmer. Nej, men jeg skal, jeg maae opsnuse ham; det koste hvad det vil! Bidste jeg blot naar Vorstforelsen skal gaae for sig og illige Stedet.

Johan. Jeg har indbildt Rose at vi ville tage os den hele Sag samle ligegeyldig. De troer Dem altsaa sikre for vor Spioneren, og jeg kan feit staae her paa Udstig. Gaae De nu hjem og forbold Dem rolig. Den mindste Opdagelse skal jeg usortovet melde Dem.

Holmer. Var aarvaagen Pas noie paa! Ethvert Sekund intil jeg faaer Bisped om min Skjæbne er en Evighed. (haaer).

Johan. Min stakkels Herre! han er ganste Schakmat. Nej, da lover jeg min Ræxtilghed, den gaaer mig aldrig saa noet paa Klingen. Jeg er phlegmatist; vil ikke en Pige else mig, saa vil nok en anden; finder jeg ingen der i Norden, ihnu, saa findes der i Syden. Munterheden taaber jeg ikke fordi et Piges hjerte er lidt caprisost. — Tys! der kommer Nogen! — Jeg vil smutte i Skul. (skjuter sig).

### Sjette Scene.

De Horrige. Lillianorn (kommer).

Lillianorn. Jeg kan ikke et

Gieblk afsee dette venlige Huus; det trækker mig til sig ligesom en Magnet! Naar jeg saa staer og seer paa det, o, saa syndes mit Hoved af tnsiade tanker! Tanker som ere de satigste jeg i hele mit Liv har hørt!

Johan (sagte) Det er et contra Sidestykke af min Herrer! Men ogsaa forelæstet op over begge Ører!

Lillianorn. Hvilken Triumph er det ikke for mig, naer dette Eventyr bliver bekjendt i Byen!

Johan (som for). Johan! Spids Ører.

Lillianorn. Naar Vorstforesels Historien bliver fortalt i enhver galant Theecirkel! og jeg, jeg er Holten i Historien.

Johan (som for). Ho! ho! Her har vi crimen læss majestatis.

### Syvende Scene.

De Horrige. Mikkel (ganste angstelig).

Mikkel. Aa! Gud være lovet at jeg finder Herren! Jeg troer hele Slagterlauget er mig i Haerne! Aa! aa!

Lillianorn. Hvad er der paa Færde Mikkel?

Mikkel. Helle Slagterlauget er paa Færde! Ja vel ja! Jeg gik spanskolirende i mine egne Danser nede ved Slagterboderne, og soede mig i at gjore Figurer med Riddepidsen, og gaae net paa Benene —

Lillianorn. Hvor er Nides pidsten?

Mikkel. I Slagterkloer Herre. Naar jeg trippede da nok saa net i alt det Skarn som ligger uden for Boderne, men med et Kriger en af de lange Studetrakkere som immer staer og griner der: „Jh, see den Grashoppe! Hal hal pi hi hi!“

Johan (som før). Det var ingen løan.

Mikkels. Og saa svarede en Anden: „ho! ho! ho! Ja, han seer ud som Harlequin paa Nørrebroes Theater!“ Nu blev jeg malisfiosst, gik strunk forbi og stak Næsen i Skye — plump — der stak jeg Venet i en Kallundes Valle, og i det jeg faldt slog jeg en af Grinehiderne i Ansigtet med Pidsten — ja, vel ja! — Nu blevde De splittergale! og sjondt jeg sagde at det var af Væstervare som Lyrken siger, saa bankede de mig dog alligevel med min egen Pidst. År hvor det sveed — men saa lod jeg til sidst Pidsten i Stikk'en og smorte mine Støvler, ja vel ja, det gjorde jeg.

Lillianorn. Og Sporerne, lod Du ogsaa Dem i Stikk'en?

Mikkels. Nei, nei! Her sidder de, viser paa Sporerne som sidder i Botteret. Jeg tog dem af i Morges, ja vel ja, thi jeg faldt hvert Djeblik over mine egne Been.

Johan (som før). Ha! ha! hal!

Lillianorn. Det var ellers vel at Du kom. Du skal besørge noget Wrinder for mig.

Mikkels. Ja vel, ja!

Lillianorn. Du bestiller en Hjærvæn.

Mikkels. Ja vel, ja! hvad Tid?

Lillianorn. Klokken 11 præcis.

Johan (som før). I Asten, Klokken 11, godt!

Lillianorn. To rasse heste for Vognen.

Mikkels. Ja vel, ja! De skal blive springte!

Lillianorn. Vognen skal holde ubenfor Frue Wallers Haugemuur ved den Bagporten, heromme i det lille Strædes Glem det nu ikke.

Mikkels. Jeg skal min Sansten, nok busse det.

Johan (sagte). Frue Wallers Haugemuur, — Bagporten — det

lille Stræde — godt — jeg skal ogsaa busse det.

Lillianorn. Og saa er Du hjemme om en Timestid. Du skal hjælpe mig med mit Toilette — det maae udføres med den allerfineste Delicatesse, saavdtt de alder jeg er nodlaget til at bættelader det.

Mikkels. Skal jeg følge med herren i Asten?

Lillianorn. Nei, jeg skal komme ganstke alene, og vente i den store Sal.

Johan (sagte). I den store Sal — godt!

Lillianorn. O, gud Solen! Knopville lærke sit Ihoved i Dyb og Astenen udbredte sine toage Binger over Byen! — Min længsel er færdig at dræbe mig!

(han gaaer.)

Mikkels. Det var et forbi Stykke Arbeide, at jeg ikke havde at være med. Om, hvem ved Peer Poses Lykke! Jeg kunde have faaet Beilighed i at snappe Rose, og fore henbort bag paa Boanen, mens Herren bortfører sin Dulcinea inde Vognen, ja vel, ja! — Men — vil dog ikke ganstke sige Godstil min herlige Zee nej! Nom min Herre er kjort, saa lister Mikkels sig ind i Huset, ja vi ja! og seer at faae sat paa Rose.

Johan (som før). Ha! ogsaa en Stever i andres Vibbvaligesom hans Herre.

Mikkels. Maaske hun er væreligere ved Nattetider og Marke, end ved Dagagens Lust!

Johan (som før). Nag, Du skal ikke doe i Synden! Godkarl!

Mikkels. Det er saamen Slam, dersom hun ikke lader bevæge, for jeg er dog en god Karl. Og mine nye Klæder da ogsaa nydelige. Jeg er lig saa brillant som en Officier, Officerer blyve alle Skjorter så liebt i.

Johan (som for). Deri kan den blunder have Net!

Mikkell (seer op og ned ad sig).  
Jeg kan ordentlig blive ganzte forgabet i mig selv, naar jeg seer alle disse deilige Farver: rødt — blaat — grønt — sort og hvidt og guult! Hil hi! hil jeg er ligesaa spraglet som en malest Kirkerude. Pas kun paa jeg løber af med Rosemoer! ja, vel ja! sior jeg.

(Løber ud.)

### Ottende Scene.

Johan (kommer frem),

Rosemoer? jeg skal klappe Din Røg, saa den skal blive rodere end en Rose og ligesaa brun, guul og grøn, som en Narres drægt! Han vil nappe min Kjæreste! — Vil gjøre hende en Kjærigheds-Erklæring i Net. Bare Du sinder den rette Rose min gosbe Ven? Hal! hal! hal! taq ikke feil! Jeg skal spille Dig et Puds! som nok vil jage Elskoosfeberen ud af Din Krop — ikke fordi jeg er stinkig paa den Dokmer, men for at straffe hans Næsevished! — Men Dod og Plage! jeg glemmer jo ganzte min stakkels Herre! Allo! først hjem til Herren! derpaa til Hyrekudst — Marstrandiser — Modehandler og etcetera — for at sammenkrab det Nødvenlige til vort Spil. En panist Skeek skal oversalde hele Complotten! Hurra! Heisa! nu lever jeg først ret op!

(Løber ud.)

### Tredie Akt

(Gade; paa den ene Side en Muur med en Port; længere tilbage sees Haugenuren. Det er mørkt; Lygterne brænde.)

#### Første Scene.

Zalner (stodt som Lillianorn). Johan (begge liste sig ind).

Johan (seer sig forsigtigt om). Kom kun Herre! Marken er fri!

Zalner (dæmper) Er der Ingen? Johan. Nei! ikke en Kjært!

Kom kun!

Zalner. Forsøg om Porten er aaben.

Johan (haarer til Porten). Den er aaben.

Zalner. Godt, og Vognen kommer dog?

Johan. Ganske vist.

Zalner. Jeg er saa besynderlig tilmobe.

Johan. For Guds Skyld! Herre! saae ingen Skrupler!

Zalner. Men med hvad Net blonder jeg mig i dette Spil?

Johan. Med hvad Net? Hvilket Spørgsmaal! Hvem bliver bedraget her?

Zalner. Jeg,

Johan. Hvem bor da haevne, eller i det mindste forebygge det?

Zalner. Jeg.

Johan. Eh nu, saa har De jo den allerretfærdigste Net, til at blande Dem deri.

Zalner. Det er vel Sandhed, men —

Johan. Nu ingen Mennet! Diden nærmer sig.

Zalner. Naar det kun lykkes!

— Og vil hun da glemme sin brodesfulde Elsboelighed, oa iagen skænke mig sit hele Hjerte? Det er endnu Spørgsmaalet! Det

Spørgsmål, som enten spørger  
mig Liv eller Død! Lykke eller  
Ulykke!

Johan. Stille Herre! Alt vil  
endnu blive godt.

Halner. O! dersom hun ikke  
mere kan elske mig?

Johan. Kommer Tid, kommer  
Raad! — Lys! jeg hører Hod-  
trin nærmere sig. — Hurtig af-  
veien. (Se sjæle sig.)

### Anden Scene.

Halner og Johan (skjulte). Lili-  
eniorn (lister sig ind, han er ikke  
en højstedagtig Drægt).

Lillienorn. Her er roligt —  
ikke et Menneske — øde og stille  
— mørkt, som i et underjordiske  
Catacomber, hvor de evigbræn-  
dende Lamper kun svagt oplyse  
den gruefulde Nat! — — Snart  
sværer Kjærligheden med sine ro-  
senfarvede Vinger over mig, og  
kramser mit Haab med Glædens  
Blomster.

Halner (træder lidt frem). Det  
er ham! Min Medbeiler! Slip  
mig!

Johan (holder ham tilbage). For  
Vokler! Herren forbærer jo vor  
hele Plan! Vær dog fornægtig!

Lillienorn. Slige Eventyr har  
noget behageligt, noget vifant  
ved sig. Det forekommer mig i  
dette Vieblit, som jeg var en af Old-  
tidens Riddere; der ventede paa  
sin Elskede uden for et Nonne-  
klostrets Porte. — O, venlige  
Phantasiespil, du staber den dunks-  
lestede Tidsunke til den klareste  
Flamme!

Halner (sagte). Slip mig.

Johan (ligesaa), Vær dog ro-  
lig, Hævte!

Lillienorn. Det rører sig Ros-  
get. Det er meget besættigt, at  
Lygterne brænde saa matte, man

opbager ikke saa let hinanden  
dette Egyptiske Mørke,

Halner (sagte). Lad os putte  
ham ind i Bognen, og saa kjør  
ham Fanden i Bold!

Johan (sagte). Hvad nyttet  
det til?

Lillienorn (seer paa Uhret). Tr  
quarre til II, altsaa kun  
Dorante tilbage. Hvor mit Hjerte  
banker den forventede Tim  
imode!

Halner. Nei, nei! jeg kan  
ikke trænge mig!

Johan. Stille! stille!

Lillienorn. Hvem mon det er  
som taler her? — Ah, maaske  
nogle af Oaklens Smuushancer  
— jeg har ikke stor Lust til at falde  
de Drabanter i Hænderne. Jeg  
vil liste mig ganske sagte ind  
min Elskedes Asyl, inden de op-  
dage mig. (Lister sig ind i Huset)

Halner. Beg maae efter ham,  
Løber efter ham.

### Tredie Scene.

Johan (alene).

Løber dette Spillop heldigt af  
da er det ikke hans! Skyld! Eiden-  
stabens Flamme har ganske for-  
brændt hans Hjerne. — Jeg gad  
vist hvad han foretager sig — Al-  
ting begunstiger os — selv Maas-  
nen — som ellers ved enhver nats-  
lig Kjærligheds Spis, er nærvæ-  
rende, har i Asten indhyllet sig i  
et taaget Skyslor. — Lygterne  
gjøre os heller ikke nogen Skade,  
thi deres Skin er ligesom Sanct  
Hans Ormens, det lyser, og lys-  
ser, men fører mere vild end vei-  
leder. (Vitter) Stille! — Hvilen  
Tummel paa Træpperne! Begge  
Eggerne ere nok i Haandgemæng  
— Gud skee Lov! nu kom da ens-  
delig Bognen. — Gud Herren bø-  
re nu var her — jeg er ganske  
ængstelig paa hans Begne,

### Fierde Scene.

Johan. Salner.

Salner. Det gaaer fortreffeligt, Johan! Min hr. Odmyge-vjener sidder nu under Laas og Lulke og kulkellurer oppe paa Dueslaget.

Johan. Paa Dueslaget?

Salner. Jeg fulgte i Hælene paa ham op af Trapperne — han blev staende ved Therese's Dor og lule; men saa har han nok bemerket mig, thi i et Nu var han forsvundet som en Skygge. Strax efter hører jeg ham krale op af Loftstrappen, med lette Katte-trin klættrede jeg efter ham; endelig slippe vi begge op paa Loftet og ved Lyset fra den aabne Loftluge skimter jeg ham især med at krybe op af en Stige og smitte ind paa Dueslaget. Jeg springer til, slaar Skudden for Døren, velter Stigen omkuld og løber henved.

Johan. Brovo! Men hvad vilde han paa Dueslaget?

Salner. Formodentlig skjule sig, da han mærkede at jeg fulgte ham.

Johan. Vore Sager staae fortreffelige! Vi kan snart som Seier-herret, udhvile os paa vore Laur-bar!

(Taarmuhret slaer II).

Johan. Nu er det Tid! — Skynd Dem Herre! Bognen holder parat.

Salner. Du veed jo Bestred; jeg kører en lille Tour ud igjen-nem Horstaden, og derpaa hjem til mit Huus. Lad altting være i Orden til at modtage os.

(Gaaer ud).

Johan (raaber efter ham). God Lylle, Herre! — Nu har jeg ør-lig hilset Dem paa Glad efter Dere's Pigerover. Nu maae jeg have en lille Stund til at holde Klappejagt paa min! (søver ud.)

### Sexte Scene.

(En Sal hos Frue Waller. Lys paa Bordet).

Emma og Therese (ere især med at udvynne Skabillenhovedet, som er sat opreist mod Stoleringen. NB. Dukken maa være saa smukt udfloppet og paalædt som muligt.)

Emma (sædt som Kammerpige). Hurtig, hjare Therese! Lad os binde disse Volkex faste.

Therese. Nu Hat og Slor.

Emma. Nei, bliv lidt, hun maae først have Halsstrimmelen.

Therese. Og nu Shawlet! Man maa conservere hende — de fine Nærver tage let Skade af Rattelusten.

Emma. Tasse og Tørklæde i Haanden, og saa er vor flønne Helene fix og færdig.

Therese. Klokken er slaget II.

Emma. Javist. Vi kan hvæt Dieblik vente den elskovsyge Prinds Paris! — Men see ens gang ret paa hende; er hun ikke meget indtagende: Smuk Bext, nytelig Holdning, smaae Fodder, — fort: en vndig Gracie-Gestalt, en sand Juno. —

Therese. I Holbergs Ulysses von Ittaka, derimod er inter at indvende.

### Sjette Scene.

De Forrige. Rose (kommer).

Rose. Bognen er kommen — og Villenorn staer alleredeude paa Trappen og ventet.

Emma. Vi ere færdige at modtage ham. Du Rose, maae holde Dig skjult, da jeg presenterer Din Person, min egen hog jeg jo laant ud til Skabillenhovedet.

Rose. Ah, hvor Kammerpiges  
drogten klæder Dem nydelig.

Therese. De breve som ligge  
her paa Bordet, skal de ikke læg-  
ges i Tasken?

Emma. Jovist, det havde jeg  
nær glemt. Det er Villienorns  
kjælne breve til mig, og dette  
her, har jeg skrevet til ham; det  
indeholder Undsæbninger fordi  
jeg ikke er fulgt med paa hans  
romantiske Tour. Ha! ha! ha!  
han bliver fort af Ergrelse, naar  
han læser det.

(Putter breve i Tasken.  
Det banter.)

Therese. Det banker paa Doren!

Rose. Det er ham!

Emma. Gesvindt i Skjul, Rose!  
Rose. Mig selv kan jeg not-  
fjule, kan jeg blot fjule min  
Latter.

Emma. Paa Post! paa Post!  
(Emma og Therese leder Dukken ind  
i Cabinettet, Rose tager Lyset og  
gaar efter. Theatret bliver mortkt.)

### Syvende Scene.

Halner (aabner Doren sagte).

Hør er Ingen — jeg hørte dog  
Nogen tale herinde! — Hvor denne  
Stund er skækkelig! Mit Bryst er  
koldt som en Isgrube — Blodet flyr  
der feberagtigt i mine Arter — O,  
gid denne Time var forbi! — Er  
den kommende da mindre marty-  
fuld? — Naar jeg giver mig til-  
kjende for hende — naar jeg frem-  
träder som en hævnende Nemesis for  
den elstede Synderinde — Lys!  
Doren aabnes — De komme!  
Staa mig nu bi, Du, de bedrag-  
ne Elsteres gobe Genius!

### Ottende Scene.

Halner. Emma og Therese (e-  
der Dukken ud imellem dem).

Emma. Er det Dem?

Halner (med drømpe) Rose! Ja!  
Emma. Og Bognen?

Halner. Holder parot! (Sagte)  
Therese er ganste taus, det er  
Undsælse og Skamfuldhed!

Emma. Lad os nu komme bort  
— Lev vel, kjæreste Veninde!  
Therese. Levvel! (omfænner Duk-  
ken).

Halner. Ha! trotsøe Vinde!  
Emma. Hvad siger De, Lis-  
liens?

Halner. Intet — borsom De  
er færdig — saa (afslades) Jeg kan  
ikke holde det ud! jeg quæles! ha!

Emma. Kom da.  
(Alle gaae ud af Udgangsdøren).

### Niende Scene.

Rose (med Lys, lyster sig frem).

Ha! ha! ha! charmant! ha!  
ha! ha! Lykke paa Neisen, hr.  
von Villienorn! (lytter) Hør! Kjæ-  
ligheds Triumphogn ruller hen  
af Gaden — den larmer paa Broe-  
stenene, som om den vilde dove  
den bortforte pige Graad og  
Sukke! Men hun hverken sukker  
eller klager; hun sidder saa stille  
og andægtig som en Nonne i sin  
Gelle, og lader den smægrende El-  
ster bade sig i hendes Engles-  
smil, som Myzzen i Solens  
Straaler!

### Tiende Scene.

Rose. Emma og Therese (eende).

Begge. Ha! ha! ha! ha!

Rose. Er han lykkelig paa  
Forten?

Emma. Ja, i suds Fjorespring!  
Han var saa omhyggelig, at Deas-  
gedbukken fil et mageligt Sæde;  
Jeg frygtede mest for at han  
skulde mærke at jeg talede, for  
Deagebukken kom Emma Waller

og tillige forestillede Kommer-piget

Therese. Det var jo saa mørkt at man ikke kunde sejne noget fra Skridt fra sig. — Saae Du hvor ærbodig han kyssede den udsloppede Handsko?

Emma. Godt var det, at Bom-Ulden ikke robede os.

Rose. Jeg gab inderlig gjeerne siddet i en Krog i Vognen nær Opvisnings Scenen begynder. Han venter for at Himlen skal løbe ned, end dette Puds.

Therese. Hvor han vil blive nu og forbausest.

Rose. Bedrøvet og ærgerlig,

Emma. Ha! hal hal! Det er ubetaleligt!

Therese. Han vil vist erindre Dig denne Streg.

Emma. Oh, han er ikke let-fængelig til Brede. — Havde man først udspillet hans latterlige Rytter, da var han det bedste og mestre Menneske af Verden. Men saa lange Galskabens Tidsel spiret i Blodet, kan ingen ødle Planter saae fast rodfaste i Sjælen.

Therese. Maaskee denne El-skovsart, bliver et Arcanum for hans Sygdom.

Emma. Skeer det, saa sender jeg Recepten til Guden Eskulap, og ubedrer mig Doctorhatten til En for min nye Opdagelse i Lazaridenstabn.

Therese. Men hvorfor har Halner ikke været her i Asten.

Emma. Maaskee har han læst Skræller over Brevet i Dag. — Du skulle have lydt mig og taget ham i Cour tilliggemed Villienorn.

Therese. Nei, det vil jeg aldrig døve paa.

Emma. Han er en Daare, og Du ikke meget bedre! Lykken har favouriseret ham, han besidder lejemlig Folkelighed, Hjerte og Landsdannelses; er riig; har mange Connectioner! Fort sagt: Han er hvad man i vor oplyste Tidsalder

falder: „lykkelig!“ Og dog gjor hans urimelige Skinsuge ham til den kedsommeligste Skabning Jordens eier! Hans irrettable Gemot bruser op som en Raket og skyder sig blindt hen igennem Fornustens Himmel, og naar da denne glødende Tidstrom er udbændt, falder Asken ganske spagfærdig til Jorden.

Therese. Rakettens Aske bryder ingen sig om, den spredes om for Binden. Han har desimod det bedste tilbage, et blidt, angersfuldt Hjerte.

Emma. Som i næste Minut er beredt til at bruse op igen.

Therese. Rævn mig et Menneske uden Lurer.

Emma. Fornusten maae quæle alle Lurer.

Therese. For det meste førede Septeret over hin. Jeg er ret fornøjet at han ikke veed noget om denne Bortførelse.

Rose. Noget Nys derom har han dog vist.

Therese. Er det mulig?

Emma. Troer Du?

Rose. Jeg har hidindti intet siltet sagt, da jeg trygtede at frøkenen ved at høre hr. Halner var paa Spoer, da vilde opdage ham Alt, og han i sin blinde Harme stor forstørre os hele Intrigen.

Therese. Hvad veed Du da, Rose?

Emma. Fortæl.

Rose. I Estermibbads havde Johan sat paa mig, og skulde udfriske mig; — dengang var jeg endnu selv uvildenbe, og spillede oftsaa min Nolle med dobbelt Sandhed, og Johan sit — en lang Næse! — Da han ikke kunde faae Noget ud af mig, sagde han: at hans herte bød sig ikke stort om hele Tingene, da han i enhver Henseende ville være ganske ligegevildig.

Therese (længning). Ligegyldig? — o, saa har han ikke mere mindste Gnist af Kjærlighed til mig.

Emma (spøgende). Taalmodig-  
hed til i Morgen; og Du vil finde  
den ubrandte Nakets Hylster,  
som en angerfuld Sonder for Dine  
Fædder! Kom nu, det er sildat!  
Lad os gaae til Ro! Men inden  
Søvnen tukker vores Hine, ville vi  
bede en kjærlig lille Bon, for begge  
vore cutiske Tilbedere: at de imor-  
gen maae indsinde Dem karske og  
glade, uden Feil, Tuner og Gril-  
ler.

Therese. Gud give det!  
(De gaae).

Rose. Og jeg vil andagtsfuld  
bede en net lille Bon for vort  
nydelige Skabilsenhoved! Gud  
veed, hvor langt det nu er paa sin  
Walfart?

(Tager Lyset og gaar).

### Ellevte Scene.

Johan (i Fruentimmerklæder).

Pokker tage baabe skinshge Her-  
ret og Dere's, dem efterabende  
Xjenere! Banden og ikke jeg skal  
ostre udskafere mig som en Rat,  
for at agere jalour! Nu har jeg  
tradset ligeslaaet Badstuekjælder og  
Hønsehus til Torreløftet og har  
ikke modt andet end injavende  
Ratte, med gloende Hine og glins-  
sende Ryg! Hadde jeg stærk Aver-  
sion for Nattesynner, så kunde  
de nok have sat mig i Besippelse.  
— Jeg gad ellers vist hvor min  
Kammerede Rival har sorputtet  
sig — eller — maafee har han  
foretrukken sin gode, magelige  
Seng for denne Natte-Strabads; thi en sovnig Elsper uden Hjerte  
lod han rigtignok til at være. —  
Naa, jeg saer vel begynde Ron-  
baren igjen, og finder jeg da  
hværen ham eller Rose, saa siger  
jeg alverdens Jalouise, god rolig  
Rat! og kryber i min varme Rose,  
(Gaaer ud).

### Tolvte Scene.

Mikkel (kommer ind sidt efter).

Aa, du sode Gud! Jeg er en  
elendig Stakke! Nu slog de Gas-  
deporten i, og jeg maae blive her  
til i Morgentidlig! Hu! Her er  
saa bæmørkt, at Blodet kommer  
mig til at ryste af Korskrækkelse,  
hu! Jeg saer ganste vist Kold's  
feber — ja vel, ja! hu, hu, — hu  
— u — u! — Jeg har nu fig-  
get, og lyttet ved ethvert Nøgle-  
hul, men jeg har ikke seet mere  
til Rosebarnet, end til mig selv.  
Hi! hi! for jeg kan jo ikke en-  
gang see mig selv i dette Hændes-  
mørke. Det er allerførste Gang  
at jeg gaaer paa saadan Spillop.  
Det smager mig slet ikke! — jeg  
vil saamæn lægge mig til at sove;  
men siger jo at Folk kan gaae i  
Søgne — hvem veed, jeg kan maa-  
fee finde lille Rose bedre sovende  
end vaagende, ja vel, ja! — (læg-  
ger sig ned paa Gulvet). Det er saa  
haarvt! jeg vil tage mine Stovler  
og Traie af og lægge mit Hoved  
paa. (Tager et lille Papiir op af Lom-  
men). Og Dig sode, rare Stykke  
Papiir, hvorpaa Rosemoers Kys  
sidder. Dig vil jeg putte ind paa  
mit bankende Hjerte! o, saa maae  
jeg vist drømme om bare Kys og  
Kjærlighed! Ah! — a — ja —  
vel ja — a — a —.

(Han sover ind).

### Trettende Scene.

Egn indenfor Byen; paa Siden et  
Bertshus med Skilt, hvorpaa er  
malet en forgivdt Gris, i Bag-  
grunden en Ag; det er Rat.

Holner (indensfor).

Hold stille! Hold stille! — Gor  
Himlens Skyld! hold dog stille,

Kudst! — lad mig komme ud af Bognen — Kudst! er Hon døv? — Heida forbandede Karl! — Han skal ske en Ulykke, lader han mig ikke slippe ud! (incermere). Naa, endelig slap jeg da ud af det qualme Lukaf! — Kom nu, bedste Theresel — Endnu livlos — kold og skiv som et Morsmordilled. O, forfærdelige Hændelse, hvad skal jeg gribe til? (kommer fortvistet ind med Dragedukken i Armen).

Elskede Theresel, vaagn op — kom til Dig selv — nei! hun er død i — der er ingen Ejrol tilbage, hun er død! Mine bittere Bebreideser ere Skyld veri! — Maaskee der dog endnu er Nedning — men hvor skal jeg henvende mig, for at faae hjælp? — Her er saa mørkt, at man ikke kan see et Skridt frem for sig. — Kunne jeg dog finde et Huus — jeg vil paa Lykke og Fromme søger, og om jeg end skulde gaae til Verdens Ende, denne kjære Byrde nedtrykker mig ikke! (han sidder paa Bertshuset). — Her er eet! — (ringr og banker med Hæftighed). Heida! — Herop! — Hei — Luk op! Luk op!

### Fjortende Scene.

Halner. Jonas (indensfor).

Jonas. Ho, ho, — hvad — hvad er det!?

Halner. (ringr og banker). Luk op! Luk op!

Jonas (som for). Hvem er saa desparat at banke og ringe paa vort Huus paa denne Eid?! Vi beværter ikke længere end til borgerlig Eid i den forgyldede Griis! vi ere repecterlige os reputeerlige Folk!

Halner (nataalmodig). Hvem boer her?

Jonas. Jeppe Morten Supp.

No, det er en Mand som er godt bekjendt af alle Sviregasterne i hele Naboaauget.

Halner (angstelig). Godt, godt! Luk bare op!

Jonas. See om jeg gjør det! nei — vil Han partu, fortare noget af vort Huus, saa maae Han tage til takke med Sildtet, hvoraa paa er malet en deiligt tyk og feed Griis.

Halner (ude af sig selv). Her er ingen Hjælp at vente! — Jeg vil endnu gjøre et Forsøg — Gode Ben! Luk endelig op, jeg har en Ulykkelig som trænger til Hjælp! Jonas. En Ulykkelig? Temeni nu kommer jeg!

Halner. Lad mig ikke vente for længe.

Jonas. Ja, ja, spøndeet lidt Taalmodighed! Der skal Eid til alting. Jeg har endnu det ene Been i Sengen, og for at gaae ned og lukke op bruger jeg dem begge to.

Halner. Hun er endnu uben Luk! O, Gud! jeg er strækkeligt tilmodet!

Jonas (halv paalændt; med en rødt Lygte). Her er jeg! Hvor er den Ulykkelige?

Halner. Her, her. Skaf mig hurtigt en Draabe Weddike — denne Dame er faldet i Besvimelse.

Jonas. Arme Stakkel! nu løber jeg. (løber ind.)

Halner (stager Lygten, lyser omkring, seer en Doenk og lægger Dutken derpaa). Jeg vil tægge hende her! (lyser Dutken i Knægten) Store Gud! hvad seer jeg! Det er ikke Theresel, — Det er et Dræbillede!

— Hvad skal det betyde? — vil man drive Gjæk med mig? holde mig for Nar? — Jeg er som falden ned fra Skyerne! — Dog, takket være Forlynet! som endte al min Anist! Men det var fortjent Straf, fordi jeg mistænkte min elskede Pige! (lypdesiauen noget opfarende). Det skulde dog ikke være

en Vorncse man vil paasætte mig? — At medens jeg er flygtet med  
Trædamen, hun er rommet sin  
Bei med den udkaerne Nidder &  
Død og Ulykke! Dersom det er  
saa —

Jonas (med et Glas). Her er  
Heddie!

Halner (sagte). Jeg vil lade  
ham blive i Troen at det er et  
Kruentimmer. — (hoit) Tak min  
Ven! (sagte) Jeg maae have ham  
bort igjen! (hoit) Nu et Glas  
Vand saa kommer hun sig nok.

Jonas. Strax! (lober ind.)

Halner. Opdager jeg ham  
Heiltagelsen, er jeg udfat for  
hans latter. — Jeg vil deraf  
strax bære Dukken ud i Vognen,  
og saa i Saloy kjøre hjem!

(gåaer med Dragetukken.

Pause.)

Halner (kommer tilbage med Duk-  
ken). Det fattedes kun, for at gjøre  
min Ulykke fuldkommen! Vogn-  
nen er kjørt! — Hvad skal jeg  
nu aribe til? — Ah! en lykkelig  
Tanke! Jeg laster Dukken ned i  
Aaen, og tager Flugten forend  
Karlen kommer tilbage! (sæt han  
laster Dukken i Aaen, kommer Jonas).

Jonas (lobende). Her er Vand,  
hvad! — hvad er det han gjor?  
Hjelp! Hjelp! — Hei!

Halner (forstørrelset). Tie for  
Guds Skyld stille! Jeg skal for-  
klare ham altting!

Jonas (skriger og retirerer). Bliv  
han mig bæresten fra Livet! Heida  
Gevalt! Vægter!

Halner. Er han bindegal? —  
Høt mig doa først.

Jonas. Høre ham? jo, pyt  
sagde Peer til Kongen! Ho, ho.  
han vil nok lade mig spadere ned  
i Aaen til Dammen. Hien der bli-  
ver ikke noget af! hei! thi jeg  
vil raabe og kriga saalænge, ind-  
til den mindste Muus er paa Be-  
nene, om jeg saa bliver saa hæs  
som en fordrukken Skærslipper!  
hei! Gevalt! Vægter!

Halner (vil give ham Penge).  
Der er min Pengepung, der et  
ingen lidem Summa i. Lad mig  
bare slippe hætra! Jeg svær-  
ger ved min Gre, der var ins-  
tet Menneske jeg lastede ud i  
Aaen!

Jonas. Jeg tager ingen Penge  
Bliv mig bare fra Livet! Hei!  
Vægter! Gevalt! Vægter!

Halner (sagte). Skrækkelige Fors-  
legenhed! Slipper jeg ikke nu  
strax bort, saa er jeg i Vægters  
nes Ubevist — Det maae nu ens-  
ten briste eller bære. (han tager  
Flugten, og river Jonas omkuld, som  
vil holde ham tilbage).

Jonas (paa Gulvet). Gevalt!  
Hjelp! Tyvel! Mordere! aa — aa  
Hjelp! jeg ligger allerede i Van-  
det! aa — Gevalt! aa — Væg-  
ter! Vægter!

### Gemtede Scene.

To Vægtere (pibe udenfor og kom-  
me gabende ind).

1ste Vægter. Gid den Onde  
havde det Svireri! Man har ikke  
engang Noe til at faae sig en or-  
dentlig Blund!

2den Vægter (gaaende i Sovne).  
Ja, og saa netop forstørre os  
paa den allerbedste Sovetid, da  
Patrullernes selv gjore deres Af-  
stikkere.

Jonas (som imidertid har lagt og  
vaandet sig). Aa — Hjelp! Væg-  
ter! Hjelp!

1ste Vægter. Der ligge jo  
Noget som giver sig ret yndeligt!  
Kom Broer, lad os kille ham lidt  
med Rosinstangerne.

Jonas. A — nej, lad være!  
det er ikke mig I skal have fal-  
paa! — Aa —

2den Vægter. Hvad er de-  
da paa Færde?

Jonas (raser sig). Afted me-  
der!

1ste Vægter. Oh, er det Dig Jonas! Hvad friger og broder Du for?

Jonas. Det var godt I dog endelig sit Sovnen ud af Vinen! Afsted! Grib Gavtyven som rendte der ned af Gaden — hu! han har kostet et besvaret Pigebarn ud i Aaen!

Vægterne. Hvad! — efter ham (de pibe) Stop! Kammerader! Stop; (de lobe ud).

### Sextende Scene.

Gølt komme ind fra alle Kanter.  
Nogle ses i vinduer og Dørre;  
man hører Vægterpiber udenfor. 2  
a 3 Vægtere komme løbende.)

Gølt. Hvad er det for en Allarm?

Andre. Er het Dyve?

En Mand. Hvad er dette for et Opstob?

Vægtere (fra flere Sider). Plads!  
Plads! Vil I afsejen!

Jonas (til et Par Karte). Ud med Baaden, maa ske I kan endnu redde det stakkels Dvindemenne som er plumpet i Aaen.

(nogt Gølt lobe ud.)

Gølt. Hvad siger Han — er der et Fruentimmer druknet? Oh! bevares!

(Vægterpiben høres udenfor).

Vægterne (til hinanden). Til hjælp, Kammerater! til hjælp!  
(de lobe ud.)

Gølt. Lad os komme med! Afsted! afsted! (de lobe alle ud.)

### Syttende Scene.

Jonas (ene, efter at have ligget ud i Aaen).

Nei der er vist ingen Redning at tanke paa — De finde hende ikke. — Maatte de dog saae Gavtyven i Kardussen! Tys! det

plabster endnu nebe i Aaen! Hul det farer mig som Dis igjennem hvert et Ledemod, naar jeg tænker paa, at jeg selv skulde have gjort hende Selstab dernede. De havde kanske i dette Minut fisket mig op som om jeg kunde være en Uborte. Al ja! det havde været en deiligt Plaster at see mig pluma pe tilbunds som en Mollesteen.

### Attende Scene.

Jonas. En Retsbetjent (kommer).

Retsb. Er det Ham som saae, at et Fruentimmer blev kostet ud i Aaen?

Jonas. Jo, det er mig.

Retsb. Godt; saa maae Han strax følge med til Byen som Vidne.

Jonas. Herre Je! endnu i Nat?

Retsb. Javist! Man tager nu Ejet op, og det skal strax bringes til Byen. Skynd sig nu lidt!

Jonas. Naar det ikke kan være anderledes —

Retsb. Vist ikke. Han maae afsted, enten med det Gode eller med det Onde! Vi gjøre ikke mang Complimenter.

Jonas. Det marker jeg neu! — Nu vel, jeg skal strax være paa Plekten; jeg maae kun først sætte denne Lygte ind, og saa lukke Gadeosten.

Retsb. Vi venter Ham henne paa Torvet. Bliv ikke for længe borte!

(gaar).

### Mittende Scene.

Jonas (ene).

See saa! det har jeg da for mit menneskelige Hjerte! Stang for Dank! det er Verdens øsb! Jeg er saa velvillig at hjælpe til

at holde paa en Morberknægt, ja saaer sat mit eget Smule Liv i Fare. Og til Tak skal jeg nu trædse ind til Byen midt om Natten. Naa, jeg saaer vel lystre Commando (sætter Lysten ind, og smækker Gadedoren i). Husbond, vil grine forbandet ilde, naar han saaer det at vide. Naa, jeg vil da tøsse af, men det siger jeg: om her saa staer hundrede besvimedte Pigeborn uden for vor Gadedør ved Nattetider, saa skal jeg ikke stikke saameget som min Næsetip udenfor Døren, for at tjene Dem. (han løber ud.)

---

## Fierde Akt.

(En Bagtsue; en Lampe hænger under Loftet; Lys paa Bordet).

### Første Scene.

Mester Naal (i uniform). Halner. Retsbetjenter.

Naal. Gør mig varhaftigt meget ondt, gode Hr. Halner! at jeg er nødtaget at holde Dem fast her i Bagten som min Arrestant, og oven i Kjøbet som et menal Forbryder. Ja, det tynger mig paq Hjertet ligesom mit allerstørste Præfæjern laae dypaa. — Hm — hem — hem — hoo! jeg vilde sige — som om en Botvne Pundiger laae dypaa. (sagte) Pak Dig Skæder! eller frygt for Subordinasjonen.

Halner. Men min kjære Mester Naal! —

Naal. Tillsader De — : Endyndermere, som jeg er forvisset om, at De er uskyldig. Jeg skal ogsaa med utrættelig

Iver stræbe at fåsse Dem paa fri God.

Halner. Vil De lade mig faae et Ord insført?

Naal (vedbliver). Thi hvorfor skulle jeg ikke vise mig erkendtslig imod min allerproffitableste Kunde? Det var jo bacde Spot og Slam! (til Retsbr.) Gaael! (Retsbetjenterne gaae.)

Halner. Men jeg beder Dem Mester Naal —

Naal. Maa varhaftigt underdanigst bede Dem benvone mig ved min Kriger-Tittel, nemlig „Lieutenant.“ — Jeg ønsker det ikke af Storagtighed, nei Kors bevares, jeg skal ikke glemme Respekt som jeg bor have for saa profitabel en Kunde; der lader sine saameget imellem Aar og Dag. Der er kun for mine vagthavende Undergivnes Skuld! Etiketten maa man iagttae, hvis man vil presentere Honneur!

Halner. Det er ikke mere end billigt. Gaael Skæderen som Lieutenant, bor have der sin Respekt. Utsaa Hr. Lieutenant! hvorfor har De Vagt i Dag?

Naal. Beder underdanigst! — Armeen erude paa Herbst-Maneuver, og dersaa maae Borgervæbningen besætte Bagterne.

Halner. Ja saa. — Har De hort hvorfor jeg er blevet hestet?

Naal. Betjenterne vare saa sorte og ucomplete i Deres Besætning, at jeg ikke gaafte kunde brænde en klog Menig derud af. Jeg blev tilige Maade saa betuttet over at see Dem, Hr. Halner, som Arrestant, at mit Hoved i det Sieblik ikke duede til mere end som min Klubekiste hjemme under Skædderbordet. Hm — hm — (forlegen) Hm! Den forbistrede Skæder vil partout allevegne stikke igjennem!

Halner (smilende). O, hvad faaer det? Tænk paa Bessels trost,

fulde Ord: „Den Skräder som er Helt, er ikke Skrädermeer!“

Naal. Hæ! hæ! hæ! Beder underdanigst! — takker — takker! — Har varhaftigt ikke den K're at kende den artige Mand, der saa smukt tager vort værdige Baug i Beskyttelse. Men for at komme til Materien igjen. Jeg forstod kun saameget af Bekjenternes laconiske Snaa: Tat De skulle have fastet et Fruentimmer i Bandet og som er druknet.

Halner. Hr. Naal! — Hr. Lieutenant vilde jeg sige, troer De at jeg er skyldig?

Naal. Bevares, neii! De er den urekte man har greben, det kan jeg hegtele.

Halner. Nei, jeg er den Rette — jeg har fastet det fordomte Skabikenhoved ud i Haen!

Naal. Gud bevares! Har De gjort vel! ogsaa dertil kalde det statkels Menneske et Skabikenhoved! Bevares!

Halner (værgeleg). Hvad taler De om Menneske? Det var et Skabikenhoved! et Djævlehoved siger jeg.

Naal. Ja, ja! giv det hvad Hogenavn De vil! Et Menneske bliver det dog alligevel, om det saa var Fanden selv op ad Dages.

Halner (stammer i Gulvet). Jeg maa blive rasende!

### Anden Scene.

De Forrige. Politie-Assistenten. Retsbetjenter. Jonas.

Assistenten. Hr. Lieutenant! jeg kommer for at lade Dem vide at den Person som er hestet, fordi han har druknet et Fruentimmer, er besundern uskyldig; thi det var intet Menneske, men kun et Glassbikenhoved, omviklet med nogle Fruentimmerklæder. Denne Taske var bundet om Dukkens Haand-

leb, vil Hr. Lieutenant behage at undersøge den i min Marværelse.

Naal. Strax! (tager en Palle ud af Posen; læser). „Kjærligheds breve fra Billienorn til Frue Waller.“ (tager et enkelt Brev op) Et Brev til Hr. von Billienorn! (aabner og læser det.)

„Hoisterede Hr. v. Billienorn!

„Beemodig maae jeg tilmelde Dem at det er umuligt for mig i Aften at folge med Dem til det vnydige Arcadien, som De har indrettet til mig. Men, at De ikke forgyves skal have gjort Dem allelighed, saa sender jeg Dem en elstværdig Veninde, et sand Wilde af den underskjonne Venus i Florene. Hun er en Fugl-Phønix i Fromhed og Dyb. O, jeg seer allerdele Nyssgerrigheden spille i Dere's Mine, efter at erfare hvem hun er — Nu vel — lyk til: Det er mit indtagende Skabikenhoved. — Mine kjærlige Ønsker ledsage Eder! Sid Hymens Fakkel oplyse Eders Wei! Zephyr bare Eder paa kjolige Binde! Apollo omsvæve Eder med milde Harpetoner! Flora omvikle Eder med duftende Blomster-Guirlander. Da vil viist den lille Cupido ei forslomme at syde Elskosspilen i Eders varme Hjerter! Dere's Helbrede og Tilgivelse haabet Dere's oprigtige Veninde.

„Emma Waller.“

Halner (meget glad). Gud see Lov!

Assistenten. Hvad skal dette betyde?

Naal. Posen er tom! Halner (henvist). O, Glæde! Lykke! Fejrtagelsen er oploret! Herlig vil Solen imorgen have sig paa den mørke Horizont, og speile sig i mine glædedrukne Blikke! — Himmelens See Tak! — Alting har vendt sig til det Bedste.

Assistenten. Vil De behage at forklare Dem.

Halner. Bedste Ven! det er snart forklaret, det er jo allerede soleklart.

Assistenten. Soleklart?

Naal. Da er det som en lukt Bog for mig.

Halner. Det Hele er en uskyldig Spøg. (sagte) Jeg vil nödig nævne mit eget Navn, saa blotter jeg min dumme Skinsyge. Jeg maa bruge en Uldvei. (hvist) De har jo hørt af Brevet, at man har hørt en lille Spas med mig.

Assistenten. De er altfaa Hr. Villienorn?

Halner. Ja (afsides). En lille Usandhed flader ikke.

Naal. Hvørledes Hr. — De hedder jo —

Halner (afbryder). Villienorn — Hr. Lieutenant.

Assistenten. Og Varsagen hvors for De kastede Dukken i Bandet?

Halner. Da jeg opdagede Pudsset man havde spillet mig, var min Bogn kjørt bort, og jeg vidste ikke paa nogen anden Maade at blive af med Dragedukken, end som at kaste den ned i Agen.

Assistenten. Hvorför sagde De da ikke strax Sandheden til dem som anholdte Dem.

Halner. Det gjorde jeg; men ingen vilde troe mig. (peger paa Jonas) Denne Patron er egentlig Skild i hele Hurlumheien; thi han gav Hals som en Halvtoshet — jeg kunde ikke faae et Ord indført.

Jonas. Herren sagde først at det var en syg Dame, og hvor kunde jeg da troe at hun i en saadan Haandevending kunde blive forvandlet til et Skablikenhoved, endeløst vist mange syge Damer ere stemme Skablikenhoveder nok! Jeg har udstaart en stor Angst siden jeg ikke at vide at det ikke var noget virkelig Dame.

Halner (giver ham Penge). Der

er noget som nok kan dæmpe Din Angst.

Jonas. Jeg siger tusind Tak — maa jeg nu gaae?

Assistenten. Ja vist, gaae Kun-

Jonas. Gud skee Lov og Tak, at jeg slipper heel og holden hjem igjen til vor forgylde Gris. Jeg siger Tak! Farvel. (gaaer.)

### Tredie Scene.

De Forrige uden Jonas.

Assistenten. Dem Hr. Villienorn, vil jeg bede ikke østere kaste flige Dukker i Bandet. Det faaer ikke altid saa heldigt et Udsald. De er en Fusentast; har ofte flise Spillopper for. Tag Dem sagt De kommer engang til kort.

Halner (sagte). Han laafer mig Terten for. (hvist) For Fremtiden vil det ingen Fare have. Dette Eventyr har ganste helbredet mig.

Assistenten. Det glæder mig. Jeg anbefaler mig. Farvel Hr. Lieutenant.

(Han og Netsbetjenterne gaaer.)

### Fjerde Scene.

Naal. Halner.

Naal. Hr. Halner.

Halner. Hr. Lieutenant.

Naal. Beder underbanigt.

Halner. Hvad vil De?

Naal. Vil varhastig gjerne

spørge —

Halner. Spørg De Kun.

Naal. For det første —

Halner. Gi, ei, ei, Hr. Lieutenant; har De laamange Spotzsmaalet at gjøre mig, at De maae nummerere dem ligesom Nørnsbergerne deres Kramvare.

Naal. Beder underbanigt, et halvt Dusin kunne jeg vel nok skrabe sammen.

Halner. Gjor da Begynbelsen.  
Naal. For det første: hvor  
for gav De Dem et andet Navn?

Halner. Grille.

Naal. For det andet: hvorfor  
har De ikke Dem denne Spra-  
debæsse-Dragt?

Halner. Curiositet.

Naal. For det tredie: hvor-  
for vilde De bortfore Frue Waller,  
da De er forlovet med Frøken Ul-  
sted?

Halner. Geittagelse.

Naal. For det fjerde —

Halner. Stop nu, hr. Lieuten-  
tant, nu har jeg sandelig ikke Tid  
til at besvare flere af Deres Spørgs-  
maal. (Tager Prevene) Diske Breve  
tager jeg med mig, og giver dem  
til deres rette Eiermand. Lev vel  
hr. Lieutenant og Tak for naa-  
dig Hængsel. (affjades) Nu op til  
min hære Pige! og hente mig en  
Sparlagens Præker af en bedre  
Art, en den jeg maatte udholde  
af Politie-Assistenten. (Gaaer.)

### Semte Scene.

Naal enc.

Naal. Snurrigt! Curios! Bar-  
haftig, ualmindelig komisk.

Vagten (udeu for). Vagt i Ge-  
bær!

(man hører en Trommehvirvel.)  
Naal. Aha, det Dages — Res-  
veilen skal flaes. Nu kommer  
jeg. (idet han gaaer commanderer  
van: Givagt! Skudser! ic. ic. — Der-  
aa flaes Reveileen, men kun svagt.)

### Sjette Scene.

(Salen hos Frue Waller fra 3de Akt.)

Mikkels. Johan (ændnu i Fruen-  
kimmerstader. Begge ligge over paa  
sin Side og sove). Rose (træder  
ind).

Rose. Ah, hvor jeg har læng-  
est efter denne Morgen. Jeg har

ikke kunne lukke et Øje for bare  
Begjørighed ester at erføre Noz-  
get om Villiensorn og hans Draget  
dukke. (hun seer de to Sovende.) Ih,  
Vor Herre bevares! der ligger jo  
Mikkel — og nok Gen — et  
Fruentimmer — men, seer jeg  
ret! det er jo Johan! Aha, Kraa-  
baten leger ogsaa Winsyg! Du  
skil ikke døe i Synden! Ha! ha! hal  
jeg gad nok see Dem vaagne op-  
(stier med et Bord, og gaaer op i  
Baggrunden.)

Mikkel (vaagner). Hva — hva  
— hvad er det? — Hu — hvor  
jeg fryser! — ih men — jeg lig-  
ge: jo paa Guivet! Hille Død? —  
nu husker jeg først, at jeg har været  
paa Frierie i Nat, ja, vel ja!

Rose. Aa, Du sovnde Elster.

Johan (i sovne). Har jeg Dig  
endelig min hr. Pigerover! —  
jeg skal — ganske artigt kanskje  
Dig!

Rose (sagte). Rigtigt gjættet!  
Djeneren har sin Herres Syge.

Mikkels. Hvad behager? —  
Ih, Død og Vølse! der ligger jo  
et Djændemenneske hen af Gulvet,  
lige saa lang som hun er! Hi!  
hi! hi! jeg har havt en net lille  
Sovkammerad. Ja vel, ja!

Johan (ændnu i sovne). Bildet  
Du Dig ind, med Dit Flødestjæg-  
geansigt at stikke mig ud hos min  
Kjæreste, saa skal jeg — ganske  
artigt stikke Dig Mine, Rose og  
Mund i et med mine — knytte  
Nærer!

Mikkels. Er det mig hun er  
vred paa?

Johan (vaagner og seer Mikkel).  
Aha, der har jeg jo Kraabaten ly-  
levende.

Mikkels. Ih, Herre Zemeni!  
Det er jo et Mandfolk!

Johan. Hvad bestiller Du  
her?

Mikkels. Ih, det samme som  
Han — nei Hun — ja, Gud  
image vide hvad det er for Gen?

Såти naar man seer et Mandfolk  
med Skjorter og Naklappet paa —  
saa —

Johan. Vil Du svare?!

Mikkel. Ja vel, ja! Jeg har  
sovet paa mit grønne Øre.

Johan. Saa? Men Du er  
kommen herind-for andet.

Mikkel. Hi! hi! hi! ja! ja  
vel ja! Unter uns gesagt: Jeg  
har trippet grisartes efter lille  
Røsemoer, hi! hi! hi!

Rose (afsides). Nu er Hundrede  
og eet ude!

Johan. Kjender hun Dig?

Mikkel. Spørge om det! Jo,  
jo! hun gav mig jo et Kys, smæk!  
(kysser) i Formiddags!

Rose. Bedre og bedre!

Johan. Dod og Helvede! Din  
Noddeknækter! hvor tor Du un-  
derstaae Dig ...

Rose (sætter høj og træder frem).  
Ha! ha! ha! ha!

Johan (vender sig om.) Aha!  
Læsken Rose!

Mikkel (ligeledes). Ah, see see!  
Røsemoer!

Rose (gaaer med vatter omkring  
Johan). Ha! hal! ha! Hvilet  
nydeltigt Pigebarn! ha! ha!

Johan (sagte). Forbandede  
Skjorter! (voit) Rose Du er en  
sand Djævelinde!

Rose. Saa ligner jeg Dig!

Mikkel (sagte). Ho, ho! Det er  
Jomfrue Røses Kapelante! Han  
er bister som Sennepl! Det er  
klogest at jeg tosler min Bei.

(han trodter sin Troie paa.)

Johan. Og Du vil kyss faa-  
bant et Melkebrodsansigt! Gy! —

Rose. Kanske Jomfruen er  
misundelig? Vær saa god! kys  
lille Mikkel saameget som Hun  
gider. Ha! ha! ha!

Johan. Jeg skal give ham  
et saadant Judas Kys, at baade  
Smag og Følelse skal forgaae  
ham! (gaaer ind paa ham). Hvor  
torde Du understaae Dig at kyss-  
se mia Kjæreste.

Mikkel (halv grædende). Herv  
Gud! Der stod jo ikke skreven pa  
Hendes Vandt at han er Hendes  
Kjæreste. Au! lad være! Sel-  
der har han da Krysset tilbage  
igjen, jeg har ingen Skade gjort  
det! (klæder Papiret til Johan). Fan-  
den lade sig mørbanke for et lum-  
pent Papierskys!

(han smutter ud af Salen).

### Syvende Scene.

Rose. Johan.

Rose. Bravo Mikkel! ha! ha!  
ha!

Johan. Hvad skal jeg med den  
Pap-Papiir?

Rose. Paa Knæ med Dig!  
O Du er endnu større Døsmer  
end min lille, rare Gaaremikkels.  
(trykker ham ned paa Knæe). Han  
bad mig i Morges om et Kys,  
og for at blive ham qvit og til-  
lige af Overgivnenhed satte jeg  
ham et Stykke Papiir paa Mun-  
den og kyssede ham. — Hvad?  
Du slaaer ikke Halsene til Jordens?  
Strax, skul som en Honsetyp.  
Og det er Dig som gjor Nar af  
Din Herre, fordi han er Pinsog?  
ha! ha! ha! Du er endnu galere  
selv — gaaer en heel Mat som  
en Harlequin i Fruentimmekles-  
der — ha! ha! ha! Gaae, Du  
har Din Afseend!

Johan. Kjære, kjære Rose!

Rose. Farvel!

Johan. Nei jeg gaaer ikke!  
Du skal tilslive!

Rose. Du gaaer ikke? (kaldes)  
Franz! Wilhelm! kom ind og  
fast imig denne Masteradeduske  
ned af Trapperne!

Johan. Ja, ja, jeg gaaer —  
men lige hen og knækker Halsen  
paa den Døsmer, som har sat mig  
disse Griller i Hovedet — og der  
paa vil jeg —

Rose. Drinke Dig en bitter Morgensnaps for Maven! — Det har Du godt af.

Johan. Ja Skedevand eller Opium. (gaaer).

### Ottende Scene.

Rose (tager Nakkappen, som han i denne Scene i sin Brede har fastet paa Gulvet, og fastier den ud af Doren efter ham).

Ha, Tomfrue! glem ikke at tage Deres Nakkappe med Dem. Ha! ha! ha! Han tumler paa Hovedet ned af Trapperne. Han har faaet nogle ret gode Piller; de vil nok curere ham. Nu maae jeg see om Herrskabet er opstaet og fortalte min Alkaque med de to Gyrosovere. (hun løber ind i Cabinettet.)

### Niende Scene.

(Man hører en stærk Banken og Hamren paa en Dor; noget efter kommer Rose ud.)

Rose. Min Gud! Hvilken Ularm! (klatrer) Franz! Franz!

Franz (kommer). Hvad vil Du? Rose. Hvad er det for en forsækelig Banken? —

Franz. Det er oppe paa Loftet. Jeg har sendt en af Ejenerne derop for at see hvad det er. Saa ganstigt rigtigt er det nok ikke; thi vi have alle hørt en underlig Pudslen og Skraben her i Huset i Mat.

Rose. Nar! Gaae op og slaf Fruen at vide hvad den Banken betyder. (Franz gaaer.)

### Tiende Scene.

Therese og Emma. Rose.

Emma. Det er da en forsædlig Sto!

Therese. Har Du ikke faaet at vide hvad det er, Rose?

Rose. Det er paakostet. Franz er gaaret derop.

Emma. Jeg har flere Gange i Nat hørt Stoi og Spektaklet. Men nu kan jeg tanke det har været Dine to Friere Rose, som have været i Carambolage mod hinanden i Sovne.

### Ellevte Scene.

De Forrige. Franz (kommer).

Franz. Naadige Frue, Bankningen var paa Due slaget, hvor vi fandt en ung Herre indelukket.

Alle. En Herre?!

Franz. Ja, han er meget elegant klædt; han er her ude i Gangen; Wilhelm og Frederik bevogte ham.

Emma. Lad ham komme ind. (Franz gaaer).

Therese. Hvem kan det vel være?

Rose. Sikkert en Spidsbube.

### Tolvte Scene.

De Forrige. Lillianorn (føres ind af tovende Ejenerne; hans Klæder er fulds af Øter og Halm).

Alle (med højeste Forundring). Lillianorn?

Lillianorn. Ja mine Damer — mig selv! og i den allerhyndligste Forsatning.

Emma (til Ejenerne). Gaae. (Ejenerne gaaer.) Hvort i Alverden har jeg faaet en saa stadselig Due paa mit Slag? Jeg tanke at De allerede byggede og boede i Deres idylliske Arkadien, og saa sidder De som en Turteldue paa mit Slag og kurret, saa hele Huset bliver angst og bange derved.

Lillianorn. Dersom man kan

Kalde Skjelden Smælden Kurren,  
saa har Dej Ret. Men, "hat jeg ikke  
Aarsag til at bande som en Soulk?  
jeg har siddet indespæret deroppe  
siden i Aftes, da jeg kom for at  
afhente Dem.

Emma. Var det da ikke Dem  
som bortførte mig i Nat?

Lillienorn. Et underligt Spørgs-  
maal! Er De da virkelig bleven  
bortført?

Emma. Ja, det, forstaaer sig.

Lillienorn. Ah! Der gaar et  
lys op for mig — Personen som  
indespærede mig — han har nok  
vaataget sig min Nolle i Nat.

Therese. Men hvem kan det  
have været?

Rose (afsides). Jeg troer jeg  
gjætter det.

Lillienorn. Kl. II præcis li-  
stede jeg mig op af Trappen og  
stod paa Kuur her ved Salsdoren,  
jeg hører nogen komme, springer  
op paa Loftet, for ei at blive op-  
daget; man fulgte mig i Hæ-  
lene! jeg kryber ind paa Duerla-  
get. — Smæk! — Døren staaes  
i, og der sidder jeg som en Kaka-  
due i et Buur!

Emma. Ha! ha! ha! Tilgiv  
stakkels Lillienorn! — Det er alt-  
for komisk.

Therese. Kjendte De ikke Per-  
sonen?

Lillienorn. Nei, det var gans-  
te mørkt.

Therese. Og der har De sid-  
det lige-indtil nu?

Lillienorn. Jeg blev imellem-  
stunder ganske utaalmodig, 'og  
begyndte at hamre paa Døren!  
men Ingen vilde høre mig. Til-  
sidst slumrede jeg ind. Men da  
jeg vaagnede i Morgens var jeg  
som morbanket over alle Lemmer.  
O, saa om som om jeg havde  
lagt krum i 24 timer paa Hoved-  
vagten. Nu begyndte jeg en Ge-  
neralmarsch paa Døren med begge  
Hænder, som den berømte Tam-  
bour-Major neppe gjorte mig efter

paa alle sine 25 Trommer. De  
hjælp, og jeg slap da frie.

Rose. De seer jo ud som os  
De havde bivoakeret i en Stork  
rede. De er ganske oversøde  
med Kalk, Fjer og Halm.

(vorster paa ham.)

Lillienorn. Det er intet Un-  
ber. Jeg maatte sidde paa Hus  
eller ligge paa Kneerne i Skar-  
net, og Duerne sloi mig om Ører-  
ne og satte sig baade paa Hoved  
og Arme.

Emma. Men hvem var det  
da, som spillede Deres Person ved  
Bortforelsen?

Lillienorn. Et De ba virkeligen  
bleven bortført?

Emma. Det forstaaer sig, troer  
De mig ikke?

Franz (kommer). Hr. Halner.

Emma. Han er velkommen.  
(Franz gaaer.)

Therese. Sud, see Lov! at  
han kommer.

Rose. Nu vil maaske Knu-  
den løses.

### Trettende Scene.

De Forrige. Halner (endnu i  
sin Fortidsdning).

Halner (iller hen til Therese).  
Kjæreste, bedste Therese, jeg ka-  
ster mig for Dine Fodder.

Emma. Hvorfors om jeg ter-  
spørge? — De kommer farende  
ind i Salen, som De var en For-  
bryder i Italien der sogte Bes-  
kyttelse i en Kirke.

Halner. O, jeg er en Forbrey-  
der! en Daare! en Vanvittig!  
Jeg har opført mig som en Nat!  
men jeg er haardt straffet der-  
for.

Emma. Ah! nu seer jeg først  
den totale Forandring ved begge  
Herrerne. Halner er blevet Lill-  
ienorn og Lillienorn Hr. Halner.  
Ha! ha! ha! Begge vo're Gifte

have vandret forklædte omkring ligesom Calisserne i Tusind og een Rat.

Halner (Seer Lillianorn). Nu! Det er jo Herren som jeg inde-lukkede paa Dueslaget.

Emma. } Har De gjort det?

Therese. } Jo, De har behandlet mig meget galant.

Halner. Jeg beder Dem om Tilgivelse — i min forblindede Valouss —

Lillianorn. Satisfaction min Herr'e! (affades) Jeg faaer en Eres-sag, det vil gjøre Opsigt i Byen. O, det er guddommeligt! (høit) Det er ikke allene for den pinable Rat, jeg har udstaet; men, De har ogsaa tilintetgjort mit Livs høieste Lykke! At, naadige Frue, De ved hvad jeg mener — jeg var Opfaldelsen saa nær — og nu — ligger mit Haabs fjonne Trylleslot i Ruiner!

Halner. Det gør mig indber-lig ondt. Men naar De hører mine Fataliteter i Rat, vil De dog neppe bortvættet Dueslaget med min Plads i Vognen,

Alle Fruentimmerne. De har altsaa været Dragetukkens Chau-pau? ha! ha! ha!

Lillianorn. Dragebulke?

Halner. Ja, desværre. Min rasende Skinsyge indhildte mig at det var min Therese, som man vilde fratauge mig. Brevet som jeg ikke maatte læse — Nogle Ord jeg tilfældigvis havde hørt paa et Gaffehus — fort! jeg bestillede at spille Wortsoreren. Jeg var tidlig paa min Post; saae hr. Lillianorn smutte ind i Huset, fulgte efter ham lige op paa Loftet, og indelukkede ham der, for at have Marken fri.

Emma. Stakkels Lillianorn.

Halner. Jeg sik lykkelig min formentlige Therese i Vognen, og rullede ud af Porten. Efter en lille Pause, begyndte jeg at

holbe en dygtig Straffevræken for hende. Hun forblev stum. Et Stod som Vognen sic på den ujevne Bei, foraarsagede at hun faldt mig lige i Armene. Hun er besvaret af Skamfuldhed, tenkte jeg; bør hende ud af Vognen, og søger Hjælp i et nærliggende Hus. Imidlertid opdager jeg Bedrages-riet ved en Engte, seer at det ikke er Therese, men et Skabilkenhoved med Fruentimmerklader paa. Jeg bliver rasende, kaster Dukken paa Hovedet i Bandet, man seer det, antager Dukken for et Menneske, og anholder mig som en Mor-dre. Westerne slæbe mig i Port-vagten. Endeligen blev Sagen oplyst ved et Brev som fandtes i en Taske som var fastbunden om Dukkens Haandleed, og af samme Brev erfarede jeg, at en Person ved Navn Lillianorn vildt hemmelig bortførte og ægte Frue Waller og ikke min Therese. Jeg slap paa fri God i Morges og ilede strax herhen for at bonfalde min ilskede Pige om Tilgivelse.

Emma. Ha! ha! ha! De har ganske artigt været i Knibe! Men det er godt, jeg havde saa bestemt at De skulle have en Cour at uts-taae i dette Eventyr, men Therese vilde ikke tillade det.

Lillianorn. De har altsaa dres-ven Gjæk med mig, naadige Frue?

Emma. Saa omrent! Men dog ikke af Overgivenhed, kun for at prove paa Deres Hælbredelse.

Lillianorn. De elster mig ikke, vil aldrig elste mig?

Emma. Det vil Fremtiden visse!

Lillianorn. De giver mig etter Haab! — Tor jeg tro det? De har hildintil kun dreven Spog med mine ommeste Hotelser — og om De endogsaa giver mig Deres Hjerte — vil da Deres Onkel —

Emma. Jeg har ingen Onkel, Det var kun Opdagelse for at

forsøge Dem, forend jeg endnu sollte  
nogen Kjærlighed til Dem.

Lillienorn. Jeg hører nu min  
lykke af Deres egen Mund! O,  
lad fra nu af mine Dage vorde  
Fubeldage! Jeg er den Overvundne,  
jeg lægger og ydmig Fredens hvide  
Gæbe for Deres Hodder.

Emma. Men jeg, som den  
fejerrige Overvinder, forestriver  
Betingelser ved Fredslutningen.

Lillienorn (spogende). Skjønhed  
er hos Dem forenet med Haard-  
hed, som Rosen med Tornen!

Halner. Elskede Theresé! Jeg  
tilsværger Dig ved Gud og min  
Kjærlighed, at Skinsygens Furie  
ikke øster skal beseire mit Hjerte.

### Fjortende Scene.

De Forrige. Mikkel. Johan  
(Tjenerdragt).

Mikkel (stikker Hovedet ind af  
Doren). Raadige Herre! maae  
jeg komme ind?

Lillienorn. O min stakkels  
Mikkel! Du har nok forgjeves  
siddet og ventet paa mig den hele  
Nat.

Rose (læssedes). Ja i dyb Snor-  
ren her i Salen!

Mikkel. Aa nei, det kan jeg  
ikke klage over — men jeg og  
Kammeraden her staar, vi have  
lobet som Sporthunde, ja vel ja!  
for at finde vore Herrer.

Johan (til Halner). Ja, kjære  
Herre! jeg var i stor Angst for  
Dem.

Halner. O, Johan! Alting har  
bladt sig til det Bedste.

Lillienorn. Sr. Halner, lad  
os give hinanden Haand paa gjen-  
stig Vensteb og Forsoning. Vi  
have begge laboreret af en Smule  
Galskab. Kom lader os Haand i  
Haand knæle for vores Elskede og  
hønsalde om Tilgivelse.

Halner. Ja, het bille vt.  
Halner og Lillienorn (knæle). v  
Tilgivelse.

Johan (falder paa Knæe for Rose). fa  
Allerkjæreste Rose.

Mikkel (ligesledes, falder Næsegrus). D  
Sukkersode Rosemoer.

Theresé. Staar op kjære Hal-  
ner, jeg tilgiver.

Emma. Belan Lillienorn, jeg  
tilgiver ogsaa, men kun paa Be-  
tingelser.

Lillienorn. Og de ere —

Emma. De skal i etaar hols-  
de Dem fra alt, hvad man kals-  
der Sværmerie, Intriguer og ans-  
dre phantastiske Streger. Raat  
De da efter denne Tids Fortsb,  
ganse har oflagt deres sværme-  
riske Baner, da slutte vi en Fredss-  
traktat, og give hinanden Haand  
paa en troe og Kærlig Fremtid.

Lillienorn. Denne Provetid  
bringer mig i Graven!

Emma. Det bliver herved.

Mikkel. Du vil nok ikke have  
mig? Hvad?

Rose. Nei, hellere vor store  
Lænkhund.

Mikkel. Det var en beflig  
Sammenligning, ja vel, ja!

Lillienorn. Belan, skjonne  
Frue, jeg indgaer Betingelsen.  
Men jeg haaber at mine Bonner  
Skal seire over Deres stenhaarde  
Beslutning, og forkorte den evig  
lange Provetid. O, den sidste  
Provedag vil stedse straale som en  
glimrende Nimbus for mine lange  
selshulde Blitze.

Emma. Men vogt Dem! den  
minste Overtrædelse straffes med  
en dobbelt saa lang Provetid.

Lillienorn. Skjonne Frue!  
Min Omvendelse er sikker; thi  
Skjønhedens Tryllestav er almæg-  
tig.

Johan (til Rose). Du tager mig  
vel uden Provetid?

Rose. Nei, nei, jeg sætter Dig  
paa Prove Din hele Veretib.

Mikkel. Men Herre Jes! hvad  
sæer jeg da? Ingenting?

Rose. Jo, en lang Nase!

Mikkel. Ja vel, ja! Deri har  
Du saamen Net.

Emma (til Therese og Halmer).  
I to, drømme Eder allerede ind  
i Egtestandens Blomsterhimmel!  
Eder vor jeg ingen Forstivter  
give; endførsjont Din hr. Halmer  
Bierne kunde trænge til en lille  
Ponitenstid.

Halmer. Therese er saa inder-  
lig god! Hun kan ei modstaae  
mine Bonner.

Therese. Hvem kan det, naar  
Ungern er oprigtig?  
Lillienorn. Hører De, sjønne  
Frue! Hun kan ei modstaae, og  
De —

Emma (smilende). Kan det med  
et meget let hjerte. Var taal-  
modig Provetidens Byrde; thi nu  
at tilgive Dem, var kun at gyde  
meer Olie i Ilden. — Troe De  
mig! — : Om Aar og Dag, ville  
De Begge velsigne det snurrigre  
Eventyr, der helbrede Dem,  
(til Lillienorn) for Deres Sværme-  
rie, og Dem (til Halmer) for Deres  
Skinsyge!

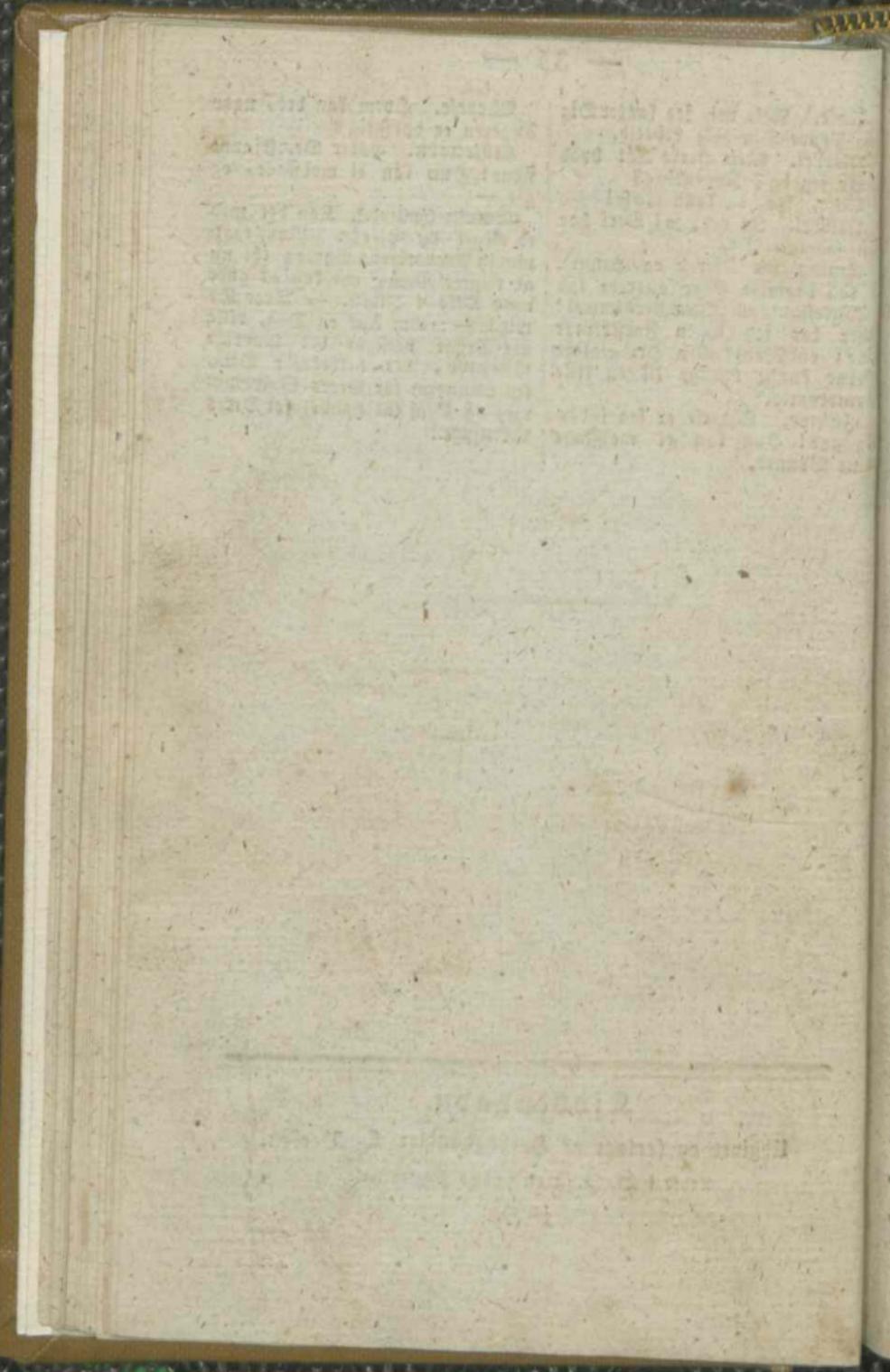
---

## Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Høfboghandler L. Beeken.

Drukt i B. J. Bendirens Bogtrykserie.

1829.



# Indbydelseskortet,

eller:

O. A. S. D.

Lysspil i 1 Act.

Efter det Tydste.

Personerne:

Fierling, Amtsforvalter.  
Amalie, hans Datter.  
Svane, Lieutenant.  
Blæse, Doctor.

Ferdinand, hans Son.  
Christopher, Lieutenantens Dje-  
ner.  
En Opvakt.

(En Stue i et Vertshus).

Første Scene.

Vient. Svane og Ferdinand (sidde ved et Bord og drikke Vin).

Ferdinand. Leve Verten i den røde Hone! hans Vin er god. — Men, saa bruk dog!

Svane. Nej, det er mig desuden varmt nok.

Ferdinand. Du stakkels Djævel! havde jeg vidst det, paa min Sjet havde jeg da ikke pligt Toderne i Jena fire Uger tidligere, og fulde nok været kommen til rette Tid, for at redde Dig.

Svane. Du hører jo, at Amalie allerede for tre Aar siden er lovet til Din Faber.

Ferdinand. Derom har Amtsforvalteren, den gamle Rathue, ikke sagt mig et Ord. — Han maatte vel føle, at som Stifmoder vilde hun ikke være den tyveaarige Herre velkommen.

Svane. Lykkelige Menneske! Du vil daglig faae hende at see.

Ferdinand. Bare jeg ikke forstørre mig i hende.

Svane. Det kan ikke seile, thi ellers var Du et solesios Mens-

Ferdinand. Men det er sandt, jeg har allerede et Par allerkjæreste Higer, og Du kan ikke troe, med hvilken Trostab jeg hænger ved dem begge. — Imidlertid har Du Ret, man maa afværge Faren, thi jeg soler mig saaag nok til, endnu at forelæsse mig i en fredje. Det er derfor bedst, at Du gifter Dig selv med Amalie.

Svane. Utidig Spøg!

Ferdinand. Dovler Du maa-  
ske, at jeg heller givor hende til Din Kone, end til min Stifmoder? Hør Broder! vi ere opvorne sammen, jeg mener det ørligt med Dig.

Svane. Hvad kan det hjelpe mig?

Ferdinand. Ikke hjelpe? For Djævelen! det pirrer min Ergjerrighed. — Ida har paa Universitetet bragt ganske anderledes Sager i Stand. — Alle Professorerne og alle Stabens smukke Koner, har saaman vidst at tale om mig.

Svane. Men her strander Dine Kunster. — For sildigt! for sildigt!

Ferdinand. Overfor for sildigt? — En Brud er endnu ikke en Kone, men er dog bestandig res nullius, cedit primo occu-  
panti, som vi Jurister pleier at sige. — For alting sfig mig dog,

hvor er Du bleven beljendt med den Pige? — Hun boer jo fire Mil' herfra og komme aldrig til Staden.

Svane. Jeg har lagt 6 Maaneder i Dvarteer hos hennes Fader.

Ferdinand. 6 Maaneder? — Det er 6 Gange mere Tid, end der behoves til at bibringe en Landsbye - Pige Kjærlighed.

Svane. Aa, vi forelskede os jo allerede i de tre første Dage.

Ferdinand. Ja, saaledes maa det være!

Svane. Hennes Fader var mig ogsaa ret godz thi jeg spillede daglig Trietrac med ham.

Ferdinand (leer). Men Dotteren vilde han ikke sætte paa et Terningekast?

Svane. Han havde vist givet mig hende, dersom hans Kvote ikke havde bundet ham. — Din Fader er hans gamle Universitets-Ben.

Ferdinand. Ja, de har i Fælledsstab slaæt Professorernes Binduer ind. — Men hvad kommer det Dotteren ved?

Svane. Din Fader har for nogle Aar siden helbredet ham for en sov Sygdom, paa samme Tid som Din Moder døde. — Amalie var dengang 14 Aar, og af overdrevne Zætnemmelighed lovede han den gamle Enkemand, Amalie til Kone.

Ferdinand. Nu er hun 17 Aar, og skulde smukt for have anmeldet Papa om en Forandring i den gjorte Bestemmelse.

Svane. Som om vi ikke dagslig havde bestormet ham derom.

Ferdinand. Altsaa kunde Vor gerne af Eders Zaare ikke overskylle disse Hindringer.

Svane. Nei, han spottede os lun.

Ferdinand. Det skal gjengjeldes ham!

Svane. Endnu Aftenen før min Afreise, troede jeg, at fulde fængtet ham. — Han elsker Min og havde drukket sig en lille Perusal af dette Dioblik benyttede jeg

mig. — I sin Glædesruus sagde han til mig: De skal have Pigen, dog under een Betingelse.

Ferdinand. Hurtigt! hvilken?

Svane. Saa purgte jeg og, men jeg maatte give ham mit Kres-Ord paa, at jeg ikke vilde forlange mere af ham. Jeg foede mig saa let — ved at opfylde enhver Betingelse, og jeg svor.

Ferdinand. Hvad sagde han da?

Svane. Han sagde: "Byg De alle Kunster og Rænker op for at staæ Deres Kjærlighed bie; thi kan De bringe det saavidt, at jeg selv fører min Amalie ved Nakkesider og i Morke ind i Deres Huns, og desuden at jeg i Førveien offentlig erklærer, at jeg vil give Dem min Amalie til Kone. — See, saa er hun Dere's!" — Forgives overs beviste jeg ham om, at han for drede Umuligheder. — Han meente at for Kjærlighed var ingen Ting umuligt, den har forhen udrettet saa mange storræ Mirakler.

Ferdinand. Det er en upaaftvistlig Sandhed. — Tænk Dig Achrius og Danae.

Svane. Kort, han blev derved, erindrede mig om mit givne Kres-Ord, og ønskede mig en lykkelig Reise.

Ferdinand. Nu? — Hvad for Forsøg har Du siden den Tid gjort?

Svane. Ingen! Man vilde dog kun have leet mig ud.

Ferdinand. Ulykkelige Coridon! Saal hurtigt har Du romt Glad-sen? — Hvad den gamle Nav har forlangt af Dig er meget, men dog ikke umuligt.

Svane. Snak, hvad var derved at gjøre?

Ferdinand. Det veed jeg ikke endnu, jeg tænker blot, at den største Hindring er alt hævet.

Svane. Hvilkens?

Ferdinand. At løkke ham fra Landet ind i Staden, var vistnok det sværeste, og see, nu kommer han jo af sig selv i Dag, og han voer at stige af i dette Bertshus,

vidende om, at han betræber vor egen Skueplads.

Svane. Ja, for at bringe sin Datter i Morgen til Din Fader, for derved at bestres fra sit Lovte.

Ferdinand. I Morgen? Ja, derfor vi vilde blive til i Morgen, saa var det forbi. — Men i Dag. Broder! — I denne Aften, i Nat og Mølm og Mørke. — Naar vi endnu i Dag kunde udføre saadant et Mestersytle. Hvad siger Du saa?

Svane. Ja, naar, naar — naar vi kunde heye.

Ferdinand. Et Du forliefst og troer ikke paa Hexerie i Kjærlighed — ? Lad ham kun komme! men komme maa han. — Vokker veed, hvor han bliver af! — Han har frevet til min Fader; at han alt i Middags vilde være herre.

Svane. Saasnart jeg erfarede det af Dig, illede jeg herhen i den rede høje, for endnu engang at see min Amalie.

Ferdinand. Og her har Du nu siddet siden i Middags ved een eneste Glaske Viin! — Det er yntetlig!

Svane. Klokken gaaer alt til 10, Natten er mørk, blot at den ingen Ulykker er tilsidst ham.

Ferdinand. Sam! Derom blymre vi os ikke meget. — Men Amalie!

Svane. Jeg kan tænke mig Din lykkelige Faders Urolighed.

Ferdinand. Nu er han tolig- men i Middags var han færdig at fortvivle; thi han havde angrebet sig, og foranstaltet et kostbart Middags-Maaltid, det første siden den Dag, paa hvilken jeg havde den Ere, at blive dobt. — Gjerne havde han sendt Afbud, men Gjesterne var nu engang samlede, — allerede 3 Dage i Foreveien vedzielige Indbydelses-Kort indbudne, og saa blev Alt fortaret, uden at den smukke Brud sik de sjonne Vers at læse, som var omviklede med Bonbon.

Svane. Indbydelses-Kortet til Amtsforvalteren har Opvarteren endnu hos sig.

Ferdinand (betænker sig). Der falder mig Noget ind, skalde vi ikke kunde afbenytte dette Indbydelses-Kort?

Svane. Hvorledes?

Ferdinand. Det vil finde sig. Vi maae først see det. (Gaaer til Doren.) Heida! Opvarter!

### Anden Scene,

En Opvarter. De forrige.

Opvarteren. Hvad befaler?

Ferdinand. Ere Værelserne for Amtsforvalter Fierling i Berebstah? Opvarteren. Ja, allerede siden i Morges.

Ferdinand. Har Dr. Blæse ikke skilt et Indbydelses-Kort herhen?

Opvarteren. Jo, i Gaar.

Ferdinand. Lad os see det. — (Opvarteren leverer ham det).

Ferdinand (læser). "Ere Amtsforvalter Fierling, tilligemed Desmoiselle Datter bliver arbejdigt indbudnen den 24de September at spise til Middag hos Doctor Blæse."

Svane (sagte). Maa? hvad vutter det os til?

Ferdinand (sagte). Ikke meget, som det lader. (efter at have betænkt sig). Hvad mener Du, om vi raderede Middag ud, og stred Aften istedet?

Svane. Hvad vinde vi derved?

Ferdinand. Alt! forudsat, at han ikke bliver meget lange borte. — Vi hilbe ham ind, at min Far der har længselfulb ventet ham, og fører ham lige ind i Dit Hous.

Svane. Vil vi! — Mig kjenner han jo. —

Ferdinand. Du skal ikke lade Dig see af ham.

Svane. Og Dig, en Tremmed, vil han vel troe Dig?

Ferdinand. Det er min Sag. Han har med mig at gjøre. Og i ethvert tilfælde: in magnis voluisse sat est. (til Opvarteren)

— visende ham en Ducat). Gode Ven! kender han denne lille Person?

Opvarteren. Tavel! det er jo en Ducat.

Ferdinand. Vil han fortjene den?

Opvarteren. Ja, hvorfor ikke?

Ferdinand. Saa sagt mig ge-  
svint hans Tække og Forklæde.

Opvarteren. Meget gjerne,  
men først i Morgen; thi nu ven-  
te vi hvert Dieblig Amtsforval-  
teren, og han skal jeg opvarre.

Ferdinand. Det vil jeg gjøre  
i hans Sted. — Vi har en Spas-  
for.

Opvarteren. I Guds Navn.  
(giver Ferdinand Tækken og For-  
klædet).

Ferdinand (giver ham sin Fra-  
ke). Sjem han nu min Frakte  
imidlertid.

Opvarteren. Men Indbydels-  
ses-Kortet — ?

Ferdinand. Det skal jeg selv  
besørge. Hent han mig nu hurtig  
en Penneknav. (til Svane) At rabere forstaae jeg mig mester-  
lig paa.

Opvarteren. Strax! (vil gaae,  
man hører et Posthorn udensor.) Nu kommer de Fremmede.

Ferdinand. For en Ulykke!  
Saa er der ingen Tid at spilde.  
(til Svane.) Aftest! flynd Dig  
bort igjennem Bagdøren, til hjem-  
til dit huus og vent mig der.

Svane. Men hvorledes bliver  
det med Indbydelses-Kortet?

Ferdinand. Det maa Gud vise:  
Andaces fortuna juvat! (tager  
lyset fra Bordet og gaaer ud af  
den midterste Dør).

Svane. Slaf mig ud af huset  
uden at de Fremmede mode mig.

Opvarteren. Oersom hr. Lieu-  
tenanten vil gaae igjennem Kjol-  
lenet?

Svane. Eigemeget!

Opvarteren. Saa behag at  
folge med.

(begge gaae ud af Sideboren).

### Tredie Scene.

Amtsforvalteren. Amalie, og  
Ferdinand, (som lyser dem ind).

Amtsforvalteren. Sud ~~Se~~  
Bal! endelig ere vi her da!

Ferdinand. Vi har ventet ~~Se~~  
Amtsforvalteren til Middag.

Amtsforv. Ja, vi var ogsaa  
komne til rette Tid, naar de for-  
bandede Landeveje ikke havde været  
saa ferte! — en Muil hersra giv-  
det ene hjul paa Vognen itu, og  
vi maatte smukt opholde os i samme  
fulde sem Timer i en elendig Lands-  
bytro. — Formodentlig har Dr.  
Blase ventet os?

Ferdinand. Han sendte allerede  
igaar Morges dette Indbydelses-  
Kort, for at leveres Dem strax ved  
Deres Ankomst.

Amtsforv. (tager Indbydelses-  
Kortet.) Hvortil det? — Det  
behovedes ikke —

Ferdinand. Det er nu sat  
Stik og Brug!

Amtsforv. (laeser.) "Bliver  
cerbodigt indbudet, at spise til  
Middag" — ja, det er jo for sildig.

Ferdinand. O audeles ikke!

Amtsforv. Indbydelsen lyder  
jo iiii Middag.

Ferdinand. Man gaaer her  
meget sildig til Taffels, og hr.  
Doctoren har lader sige, at hr.  
Amtsforvalteren var til enhver Tid  
velkommen.

Amtsforv. Hvad betyder disse  
fire Bogstaver her nedenunder —  
o. A. s. d?

Ferdinand. (forlegen.) Det  
beryder — (sagte.) For Fanden!  
hvad betyde de nu i en Hast? —  
(hoit.) Ah! nu erindrer jeg det  
— Det skal være: om — Astenen  
— skal — danses. —

Amtsforv. Aha! et Bal! (til  
Amalie): uden Divil til ~~Se~~ re-  
Dig.

Ferdinand. Ganske rigtigt! Gro-  
kenen til ~~Se~~re. — hr. Doctoren  
lader Dem indstandig bede, at paa  
hvilken Tid De end kom, De ikke

paa nogen Maade maatte fersomme Baller.

Amtsforv. Ih nu, jeg er jo raff endnu, og gør gjerne en Dands med. — Hvad mener Du, Malle?

Amalie. Kjære Fader! jeg er meget træt af Reisen.

Amtsforv. For Din Skyld har Doctoren, som Din Kjæreste, forsørget Alt! Det skulde Du dog betænke. —

Amalie. Jeg er jo desuden slet ikke klædt til Bal.

Amtsforv. Tavist! deri har Du Ret, men jeg ikke heller. — Mine Stovler —

Ferdinand. Det har intet at betyde. — Man er nu til dags glad, naar Herrene vil bændse — om det endog er i Stovler. —

Amtsforv. Men min Datter er i Reiseklæder.

Ferdinand. Brokkenen er alligevel velkommen!

Amalie. Jeg beder Dem, Kjære Fader!

Amtsforv. Naa, naal' tvinge Dig vil jeg ikke.

Ferdinand (sagte og gesoind til Amalie). For Guds Skyld, siig ja! Hr. Lieutenant Svane venter Dem.

Amtsforv. Saa lad os spise og gaae til Sengs.

Amalie. Tavist! Kjære Fader! men naar jeg ret betænker mig — Doctoren kunde tage det tide op. — Det er dog vel det bedste, at vi kjører derhen.

Amtsforv. Det er Ret, mit Barn! (til Ferdinand.) er det langt herfra?

Ferdinand. Temmeligt langt.

Amtsforv. Saa bestil os en Hyrevogn.

Ferdinand. I Gaarden holder en, som er forsøndt.

Amtsforv. Naa, saa kom.

Ferdinand. Tillader De først en lille Formalitet. Deres Ankommens medles for Politiet.

Amtsforv. I Guds Navn, for mig gjerne.

Ferdinand. Den nyeste Forordning beskærer, at enhver Træmmed selv egenhændigen skal antegne, hvad der er nødvendigt for Politiet at vide.

Amtsforv. Ogsaa det. — Men hurtigt!

Ferdinand. Her er Papir, Pen og Blæk.

Amtsforv. (skriver). Amtsforvalter Fierling med sin Datter.

Ferdinand. I hvilke Forretninger?

Amtsforv. (vil skrive). I mine egne Forretninger.

Ferdinand. Tillader De, det er neppe Politiet nok. — Man vil vide, hvori Deres egne Forretninger bestaaer?

Amtsforv. Belan! — Det er ingen Hemmelighed. (vil skrive.) Jeg gifter min Datter med Doctor Blæse.

Ferdinand. Brudgommens Navn behøver Hr. Amtsforvalteren ikke at ansøre; — kun ganske fort: for at give min Datter bort!

Amtsforv. (skriver). Naa, der staaer det.

Ferdinand. Endvidere, Gadens Navn og Husets Nummer.

Amtsforv. Min Ven! jeg har i ti Aar ikke været i Hovedstaden, hvor skulde jeg da vel kunde vide, hvilket Nummer den røde Hone har, eller i hvilken Gade den ligger.

Ferdinand. Gadens hedder Mollegaden, og Husets Nummer er 76.

Amtsforv. (skriver). Mollegaden Nr. 76. — Er det nu godt?

Ferdinand. Kuldkommen! (taget Papiret.) Bognen skal strax tøre frem. (gaaer.)

### Fjerde Scene.

Amtsforvalteren. Amalie.

Amtsforv. Naa, Malle! hvorledes staaer Dit Herte vel?

Amalie. O! langtsra som jeg onskede!

Amtsforv. Du forestiller Dig vel Doctoren som en gammel hæilig Person? — Jeg har rigtignek

ikke selv seet ham i tre Aar, men han skriver mig til, at han er en kast og stærk Mand!

Amalie. Og om han endog var saa smuk som en Antinius, — elste ham kan jeg dog ikke.

Amtsforv. Det skal Du ikke heller! Du skal kun have ham til Mand, for der ved at betale en gammel Skuld for mig, og løse mig fra mit givne Ord.

Amalie. Et Gistermaal uden Kjærlighed —?

Amtsforv. Det er efter Reglerne. — Et Gistermaal med Kjærlighed er og bliver som oftest ikke lykkeligt.

Amalie. Kjære Fader! De veed at mit Hjerte tilhører den unge Lieutenant Svane, som jo ogsaa har fundet Dere's Bisald.

Amtsforv. Ja, ja, Lieutenant Svane har ret behaget mig, det nægter jeg ikke, — og dersom Du hadde foreløbet Dig i ham et Par Aar før, saa —

Amalie. Jeg kjendte ham jo ikke før. —

Amtsforv. Ha! ha! ha! det er ikke min Skuld. — Du var endnu et Barn da en Zigeunerinde spaede Dig, at Du skulle blive gift med en gammel Mand. — Naa, nu kan Du selv spørge Sor-gepil-Forsatterne, om saadan en Stjæbne lader sig afsværge?

Amalie. Kjære Fader! Despot-ter mig.

Amtsforv. Nei, mit Barn, vist ikke! jeg vil kun, at Du med et let Sind skal soie Dig i det, som nu engang ikke kan være anderledes. — For tre Aar siden etindret Du not, at jeg uden Doctor Blaue havde nu forlængesiden været hensmulet. — Allsoa nu til Ballen! — Naar Du bører Tonerne af Violinerne, saa saer Du nok andre Banker!

Amalie (med Estertryk). Ja, maaske!

(begge sager.)

## Femte Scene.

(Lieutenant Svanes Bærelse).

Svane (allene). Jeg var en Daare, at jeg gik hjem; hvad kan vel den Pralhals hjelpe mig? — Nu saer jeg ikke engang min kjære Amalie at see. — Jeg maa da liste mig ind i Kirken, naar hun bliver viet; maa staae og see dem velle Ringe — og siden kan jeg skyde mig en Kugle for Panden, — naar hun gaaer hjem!

## Sjette Scene.

Svane. Ferdinand (i sine egne Klæder).

Ferdinand. De vil strax være her!

Svane. Hvem?

Ferdinand. Du spørger endnu?

Svane. Amalie?

Ferdinand. For at faae Forspring har jeg indstrukket Kubsten, at han skal kjøre den Gamle lidt omkring.

Svane. Hvorledes? — Hvad har Du da besluttet?

Ferdinand. Nu har jeg ingen Tid at fortælle Dig mine Geniesstreger. — Men, min Gud! hvordan seer her ud —? Du har jo set ingen Anstalter gjort.

Svane. Hvoruit?

Ferdinand. Der er jo Bal hos Dig!

Svane. Bal? — Er Du gal?

Ferdinand. Som jeg siger Dig. — Til Din Lykke har jeg undersveis hertil stødt paa en Trup Musikanter; dem har jeg bragt med, og opstillet dem i vort Brændekammer.

Svane. Hvorn skal da dandse?

Ferdinand (leer). Amtsforvalteren! — ester vor Pibe. — Men, hurtigt! Lys! — mange Lys!

Svane. Jeg har ikke flere end dette ene.

Ferdinand. Flere Stole!

Svane. Jeg har ikke flere end disse to!

Ferdinand. Et brillant Thee-service!

Svane. Jeg har kun et eneste  
Paa Kopper.

Ferdinand. Ha! ha! ha! Broder! — Du er paa min Sjæl en  
egte Lieutenant. — Naa vi maa  
hjælpe os som vi kan. — Gaae op  
til Din Tante; underret hende om  
Din Amalias Ankomst. Jeg skal  
bringe Dig hende op, og saa vil  
nok Decorum blive tagttaget. —  
Kor Ulting, beed den Gamle, at  
hun vil spendere en Flaske af den  
bedste Vin hun har i sin Kjelder,  
— thi i Din Kjelder seer det vel  
ud, som i Din Stue.

Svane. Vinen skal Du saae.

Ferdinand. Dette Børrelse med  
de to Stole og det ene lys skal  
imidlertid tjene som Forgemark.

Svane. Naar jeg bare kunde  
begribe — ?

Ferdinand. Jeg har ogsaa alt  
sendt Bud efter min Fader.

Svane. For Fanden! hvad skal  
han her?

Ferdinand. Han skal besøge  
en Syg.

Svane. Men han vil jo for-  
dærvæ os Ulting. —

Ferdinand. Men betenk dog,  
dersom Amtsforvalteren ikke træf-  
fer ham her, saa marker han at  
være kommet i et fremmet huus.  
— Og uten min Fader, vår Ed-  
medien jo ikke fuldkommen!

Svane. Saal blive de jo un-  
derrettede om —

Ferdinand (afbryder ham). For  
sildig! for sildig med den Snak,  
min Ven! — jeg synes at høre en  
Bogn komme — (han kalder.) Hei-  
da! Christopher!

Christopher (kommer). Hvad  
befalr?

Ferdinand. Hurtigt! — giv  
mig Dit Livree!

Christopher. Mit Livree?

Ferdinand. Javist! betenk Dig  
ikke længe.

Christopher (seer paa sin Herre).  
Skal jeg!

Svane. Ahlyb! — (til Ferdinand) men — hvortil?

Ferdinand (saer Livreekjolen af  
Christopher). Hvortil? jeg skal  
dog modtage Gæsterne! Afsted!  
afsted! — Du gaaer til høje op  
til Tanten, jeg til venstre ned af  
Trappen. — Glem for Ulting ikke  
Vinien. (han tager Eysk, som staer  
paa Bordet, og løber ud).

Christopher. Den unge Herre  
lader os saae i Mørke!

Svane. Folg med op til min  
Tante, hun vil give Dia Kjeldern  
nøglen. — Hent en Flaske af den  
bedste Johannesberger.

Christopher. O, jeg veed godt  
hvori den staer.

(gaae begge ud af Sibedoren).

### Syvende Scene.

Amtsforvalteren. Amalie, Fer-  
dinand (klædt som Djener, lyser  
dem ind).

Amtsforv. Hvem er han, min  
Ven?

Ferdinand. Hr. Doctor Blases  
Djener, til Dere's underdanigste  
Opvartning.

Amtsforv. Jeg vilhe have han-  
det paa, at han var Opvarteren i  
den rohe Høne.

Ferdinand. Det er min Bro-  
der, og vi ligner hinanden ogsaa  
meget.

Amtsforv. Bistnok, endog Tas-  
len er eens!

Ferdinand. Det kommer af, at  
vi har lært at snakke af en og  
samme Moder.

Amtsforv. (seer sig om). Men  
for Polker! her seer jo slet ikke  
balmessigt ud?

Ferdinand. Jeg beder tusinde  
Gangé om Forladelse; men dette  
er kun et Forgemark. — Hr. Doc-  
toren har besat mig, at jeg ved  
Deres Ankomst skulle seye Dem  
herind, da han onskede, uden Bid-  
ner, at nyde den forste Omarmelse  
af sin gamle Ven!

Amtsforv. Hvordan er da Doc-  
toren?

Ferdinand. Han er endnu bestiget med Silberedderne til Baller.

Amtsforv. Saa sildigt?

Ferdinand. Et Val her i Hovedstaden pleier aldrig at begynne før Kl. II.

Amtsforv. Utsaa er der ingen Gæster kommen endnu?

Ferdinand. O jo! der er alledele kommen endel Dommer. (til Amalie.) Maaskee Kroken vilde have den Godhed, at spadsere ind i Dandsealen. — Jeg har Ordre, at bringe imidlertid hr. Amtsforvalteren en Flaske af vor bedste Johannesberger.

Amtsforv. Det skal være mig Ejert. — Nu vel, mit Barn, gaae Kun ind i Dandsealen.

Amalie. Altene? imellem Fremmede? — Jeg vil blive meget forlegen.

Ferdinand. O! vist De Kun, hvor inderlig vel modtaget De vil blive!

Amtsforv. Gaae, mit Barn, og lad ingen mærke, at Du er kommen fra Landet; — man lunde lettelen ansee Dig for en Landsbygde.

Ferdinand. Tølg mig Kun, naadigste Kroken! (sagte.) Amor vinde!

Amalie. Naar min Fader besalet det.

Amtsforv. Ja, ja, da. — Jeg befaler det!

Amalie. Saa maa jeg adlyde. (Aftides.) Og jeg gjor det gjerne.

(Amalie og Ferdinand gaae).

Amtsforv. (raaber efter Ferdinand.) Han maa ikke lade mig vente for lange efter Vinen, for jeg er forbundet torslig.

### Ottende Scene.

Amtsforv. (allene.) Er Vinen god, og den ikke farer mig ned i Venene, saa gaa jeg nok gjore et lille Springom med i Dandsealen. (man hører Musik bag Scenen.) Hillesdød! nu gaar det allerede los.

Det skader som de blot havde ventet paa min Datter, som Val-Dronning. — Saadt et Spectakel maa koste mange Penge, — det kunde Doctoren have sparet. — Men han er en suedig Krabat, han veer, at man ikke lettere bestikker unge Piger, end med Dands og Musik.

### Niende Scene.

Ferdinand (med Vinen). Amtsforvalteren.

Ferdinand. Her er Vinen, men jeg maa bede om Forladelse —

Amtsforv. At Vinen ikke duer, det tilgiver jeg aldrig.

Ferdinand. O, den er delcat! — det er Johanneshergs-Comet-vin. — Men jeg har i Hastværk taget et Øglas istedetfor et Vin-glas.

Amtsforv. Ne, det skader ikke, — egentlig skulde det have været en Pokal! (han sjænker.) Deb og Plage! den dusster. — Nasen maa alleliber først have Raport. (drinker) For Øseylen! nu leev alle Narverne i hele mit syndige Legeme.

Ferdinand. Ikke sandt? det er en Vin!

Amtsforv. (sjænker igjen.) Kometerne skal leve! (drinker.)

Ferdinand. Og Johanneshergene, som levere os den!

Amtsforv. (sjænker atter.) Ret, min Son! han synes at være et ret fornustigt vel tankende Menneske! — Nu da, Hobannesbergerne skal leve! (drinker.)

Ferdinand. (sagte.) Naar nu blot min Fader vilde komme, for at udføre Handlingen!

Amtsforv. Har hans Herre endnu Meggt af denne Vin?

Ferdinand. Ja, men han bruger den egentlig Kun til de Syge.

Amtsforv. Det skulde han paa min Sjel lade være. — De Syge maa doe, men de Friske maa drikke. (han drinker.) Hvad bliver ellers Doctoren af?

Ferdinand (seer ud Doren). Jeg synes jeg hører ham komme. —

Ja, ja, der er han med sin Hoste,  
(sagte,) nu maa de selv se til,  
hvortedes de kan blive farlige med  
hinanden. (gaar til Døren.)

Amtsforv. (Tænker den sidste  
Blin i Glaset). Med den sidste  
Dræbe vil jeg syde ham. Velkom-  
men.

### Liende Scene.

Doctoren. De horrige.

Doctoren (i det han kommer  
ind). Her er jeg! her er jeg!  
hvor er den Syge?

(Ferdinand gaaer uden at blive set.)

Doctoren. Det Menneske kom-  
mer mig saa bekjendt for. — De-  
res Ejener, min Herre! — hvad  
fejler Dem?

Amtsforv. Nei, det er ikke  
Doctoren. — Men dog — hr.  
Broder! — er det virkelig Dig?

Doctoren. Hr. Broder? — jeg  
troer, at Manden er i Delirio.

Amtsforv. For Djøvelen! —  
kjender Du mig da ikke mere?

Doctoren. Ellader Hr., min  
Herre, at jeg maa sole Dere's Puls?

Amtsforv. Jeg er jo Amtsfor-  
valter Fierling.

Doctoren. Fierling? Sviger-  
papa! Ah, hvor er Du bleven saa  
tyl?

Amtsforv. Ja, hvor er Du  
bleven saa mager?

Doctoren (omfavner ham). Wel-  
kommen! velkommen!

Amtsforv. Hr. Broder, naar  
jeg ret betrakter Dig, da synes  
jeg dog, Du er alt for gammel for  
min Amalie.

Doctoren. Betenk Dig' dog!  
jeg er jo tre Aar yngere end Du.

Amtsforv. Og om Du end var  
tre Aar ældre, var Du blot saa-  
dan en raff Mand som jeg. —  
Men tag mig det ikke ilde op:  
siden den Lid vi saaes sidst, er Du  
bleven en Art Momus in vino  
veritas.

Doctoren. Det er sandt, Gijs-  
ten har rigtignok forandret mig

en Smule; — men om 4 Uger  
er jeg igjen som en Ingling.

Amtsforv. Ja, min Hebe skal  
vel curere Dig, gamle David!

Doctoren. Ja nei! kjender Du  
ikke Ginseng-Roden?

Amtsforv. Hvad veed jeg af  
Dine Apothekersager!

Doctoren. Den voxer i Ta-  
kariet, og er den allerkræftigste  
Dvinde-Esents. — Saasnart jeg  
havde bestemt den christelige Hand-  
ling, at egte Din Datter, forstrev  
jeg mig strax Ginseng-Roden. —  
En heel Kiste fuld er allerede un-  
derveis.

Amtsforv. Hr. Broder! en  
Brudgom, som maa forstrive Rød-  
der, recommanderer sig kun slet  
hos en ung og raff Brub. — Der-  
for val med Tatarie! og Dvined-  
Esents! Dine krafter kan Du  
faae meget nærmere. — Den  
ægte Ginseng ligger i Din Kjel-  
der. — Du opvarter med et  
herligt Glas Blin.

Doctoren. Ja, den skal Du  
faae at smage.

Amtsforv. Dog har allerede  
smagt den. Lad os i en hast faae  
endnu en Glaske af samme Sort  
herop.

Doctoren. Her i Huset har  
jeg intet at befale.

Amtsforv. Ikke? — I Dit  
egent Huus?

Doctoren. Dette Huus er ikke  
mit Huus.

Amtsforv. Har Du da solgt  
det?

Doctoren. Det har aldrig væ-  
ret mit.

Amtsforv. Du blev mig dog  
til, at Du havde Dit eget Huus?

Doctoren. Det har jeg ogsaa!

Amtsforv. Hvorfor boer Du  
da til Leie?

Doctoren. Jeg boer jo ikke  
her. — Jeg er bleven hentet til  
en Syg.

Amtsforv. Et jeg da ikke hos  
Dig?

Doctoren. Nei!

Amtsforv. Hvor er jeg da?  
Doctoren. Det veed jeg ikke.

Amtsforv. Til hvem er Du  
da blevet kaldet?

Doctoren. Det veed jeg heller  
ikke. Man har blot nævnt mig.  
Huslet Nr. 76 i Møllergaden.

Amtsforv. Men Du har jo  
ladel mig invitere til et Bal her?

Doctoren. Jeg? til et Bal?

Jeg har saamæn ikke dandset i 40  
Aar.

Amtsforv. (viser ham Kortet).  
Er dette Indbydelses - Kort ikke  
fra Dig?

Doctoren. Jo det er. — Men  
hvorfot kom Du ikke til Middag?

Amtsforv. Fordi et hjul blev  
brækket paa vores Vogn. Men  
her staar det jo ubrykkelig o. A.  
f. d.: om Afrenen skal dandses.

Doctoren. Ha! ha! ha! Du  
gamle Abekat! Det hedder: og  
Amtsforvalteren svarer derpaa.

Amtsforv. Du er selv en gammel  
Abekat! hvortil behovedes den  
Paasfrist?

Doctoren. Saalebes pleier man  
nu at skrive paa alle Indbydelses-  
Kort; det er paa sin Frans!

Amtsforv. Opvarteren i den  
røde Hone udsagte mig det saaledes,  
som jeg læste det for Dig.

Doctoren. Saahar Opvarteren  
i den røde Hone varet en Wsel!

Amtsforv. Alverdens Dob og  
Ulykke! Da vi nu ikke er hos Dig,  
hvor er da min Datter?

Doctoren. Ja, det veed jeg  
ikke.

Amtsforv. (springer omkring).  
Heida! hvor er min Datter? Jeg  
sikker det hele Huis i brand! heida!

### Elevte Scene.

De forrige. Amalie, Eient.  
Svane. Ferdinand, (som bliver  
stigaende i Baggrunden).

Amalie. Var Du rolig, min  
kjære Fader! der er intet Ondt  
vedersaret mig, jeg var hos en  
elseværdig gammel Dame, en Tante  
til denne Herre.

Amtsforv. Til denne Herre?  
Dob og Plage! Det er jo Eient.  
Svane?

Svane. Som glæder sig inder-  
lig, at have den Ware at beværte  
Dem i sit eget Huus!

Amtsforv. Hvad! er jeg i Des-  
res Huus?

Svane. Ja, og hos Deres Svi-  
gerson!

Amtsforv. Jo, Prost die  
Mahlzeit!

Svane. De har selv havt den  
Godhed, at opsynde alle deres gjorte  
Betingelser.

Amtsforv. Hold: hold! —  
Rigtignok har jeg drukket et godt  
Glas Vin, men jeg har endnu  
mine fem Sandber samlede, og min  
Hukommelse med.

Svane. Grindrer De Betingel-  
serne?

Amtsforv. Jo, — at hersom  
jeg selv forte min Datter til Dem.

Svane. Det har De gjort.

Amtsforv. — I Nat og Mor-  
ke —

Svane. Det er snart Midnat.

Amtsforv. Da naar jeg forud  
offentlig havde bekjendtgjort det.

Svane. Det har De ogsaa gjort.

Amtsforv. Aldrig! aldrig!

Svane. (viser ham Seddelen).  
Wil De nogte Deres egen Haand?

Amtsforv. Hvad skal den Lap  
til?

Svane. Denne Lap er mig me-  
get kjærligere end en Bestaldning som  
Capitain, for den indeholder en  
Angivelse til Politiedireccteuren, at  
De vil gifte Deres Datter i Mølle-  
gaden Nr. 76.

Amtsforv. Jeg meente Berts-  
huset den røde Hone.

Svane. Ja, men det ligger  
paa Torvet.

Amtsforv. Det er et flammes-  
ligt Bedrageri!

Svane. De har ubrykkelig lo-  
vet, at jeg maatte benytte mig af  
al mulig Rist.

Amtsforv. (til Docteren). Alt  
dette er Dit forbannede Indbydels-  
es - Kort Glyd i!

Doctoren. Hr. Broder! hvorfor ærgrer Du Dig? tag Din Datter under Armen og følg med mig til mit Huus, saa er Sagen afgjort.

Svane. De feiler, Hr. Doctor! denne herre er en Mand af Wre og Ord! Amalie har desuden erklaaret hos min Tante, ved Vidner, at hun elsker mig.

Ferdinand (træder frem i sine egne Klæder). Ja, det er Sandhed — jeg er Bione!

Doctoren. See, see! min Hr. Son! hvor har Fanden fort Dig herhen?

Amtsforv. Er han der Din Son?

Doctoren. Ja, destovarel den Dogenagt!

Ferdinand. Hr. Amtsforvalteren skal være mit Vidne, at jeg i det Mindste som Opvarter og Tjener har vist mig duelig.

Amtsforv. Riktig! thi det er netop den Patron, som indbildte mig, at Bogstaverne o. A. s. d. skulde betyde: om Astenen skal dandses!

Ferdinand. Den Udtynning var fast. — De skal sige; og Amor seirede dog.

Amalie. Kjære Faber! hænk mit Nygå! De har selv i Nat og i Mørke bragt mig ind i min Eifers Huus, anmeldt det for Politiet, og folgelig for hele Byen.

Amtsforv. Fordomme Hendelse!

Svane. Jeg holder mig til Deregs givne Ord.

Amalie. Og jeg elsker ham!

Ferdinand. Og jeg raader Dem at udfylde Bogstaverne o. A. s. d. paa folgende Maade: og Amen siger dertil.

Amtsforv. Hvad mener Du derom, Broder Doctor?

Doctoren. Jeg mener, at det skulde hedde: og aldrig seer det.

Amtsforv. Hr. Broder! slaae

det af Dine Tanker! — Hvorom jeg havde fundet Dig saaledes, som jeg forestillede mig, jeg havde paaz min Sjet holdt Ord, trods alle Bogstaverne i hele Alphabetet. — Men nu — tael selv, Du gamle Ginsengrod! skulde jeg begrave denne blomstrende Pige i et levetude Apothek?

Doctoren. Broder! Du veb, hvad jeg har forsvaret fra Tatariet!

Amtsforv. Tag mig det ikke ilde op; men gaae Du Fanden i Voss med Dit Tatarie!

Svane. Og — Amen — siges — dertil.

Amtsforv. (Som lægger Svanes og Amalies Hænder sammen). Amen! i Guds Navn!

Amalie og Svane. Tak! Kjære, bedste Faber!

Doctoren. Men, Hr. Broder! hvad bliver der da af mig?

Amtsforv. Du bliver indbuket til Brylluppet ved et Indbydelseskort, hvorpaa staar skrevet med store Bogstaver: om Astenen skal dandses!

Doctoren. Danss for mig k hede Hælvede! (Især ud.)

Ferdinand. (til Amtsforv.) Det er Skade, at De ikke har en Datter endnu.

Amtsforv. O! jeg har endnu Gen!

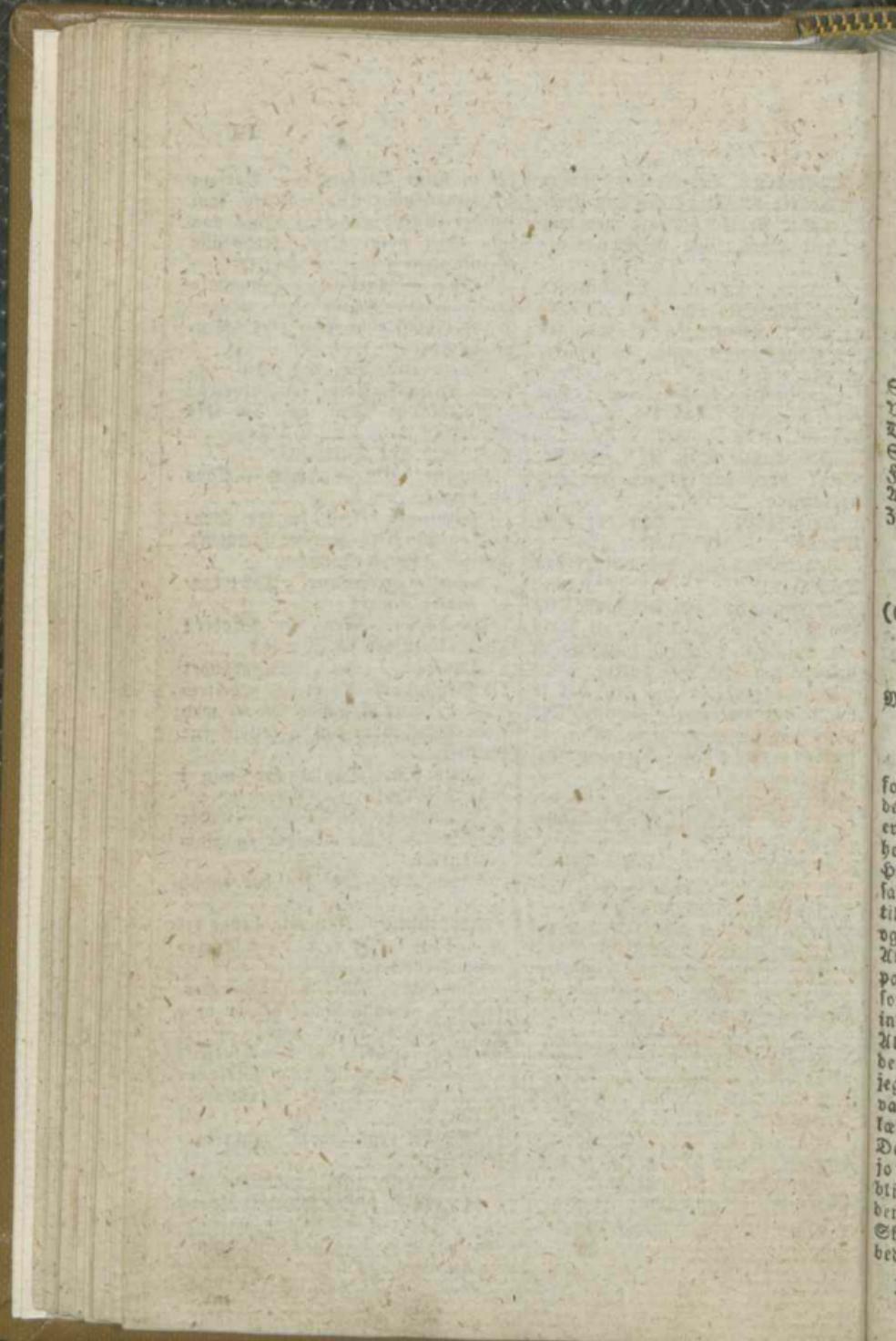
Ferdinand. Giv mig hende til Kone! — o. A. s. d.: og Amtsforvalteren svarer derpaa!

Amtsforv. Nei, nei, unge Herre! — Denne Gang hedder det: om Astenen soves der! — I Morgen celebrete vi Trolovelsen!

Svane. Og lader Bogstaverne: o. A. s. d. udhugge i Marmor.

Amtsforv. Om 500 Kar vil de Farde bryde deres Vandebred med —

Ferdinand. Og endeligen uts tyde: om Alyrdommen svævede Daarstaber!



# POINT D'HONNEUR

eller:

## Kjærlighed og Åre.

Skuespil i tre Acter.

### Personerne:

Sr. France, Amtmester.  
Valcourt, Lieutenant.  
Durimel.  
Steinberg.  
Første Officier.  
Anden Officier.  
Jenger, Steinbergs Ejener.

Mab. Milfort.  
Emma, henbes Datter.  
En Ejener.  
Officerer, Soldater, Ejener.  
Handlingen foregaar i en  
tydse Grænsefestad.

### Første Act.

(Et Bærelse hos Mab. Milfort med  
tvende Døre og en Alkove).

#### Første Scene.

Mab. Milfort og Steinberg (mo-  
des).

Steinberg. Jo, det er smukt,  
fortræffeligt! Gud bedre os! Er  
det ikke forbandede Tider vi leve i?  
er det ikke ligesom dengang Græs-  
hopperne overstrommede Egypten?  
Hele Regimentet Infanterie, Hu-  
sarer, Dragoner, Bosniaker, Ar-  
tilleri, med Kanoner og Krudtvogne,  
og — og — Fanden veed, hvad det  
Utsammen kaldes, vælter her ind  
paa os, og opsluger den Smule,  
som Bonden i sit Ansigt Sveeb har  
indhostet. Men jeg forudsaae det  
Utsammen; ja, ja, jeg forudsaae  
det. Husker De, Madame, hvad  
jeg spaade? — lad mig see: igaar  
var det netop to Aar siden, da jeg  
laede Avisen fra 6 Marts, husker  
De, hvad jeg dengang sagde? Jo,  
jo! jeg forudsaae, at her vilde  
blive Krigens Skueplads, at Fjend-  
den her vilde soge et Fristed, et  
Skul. Jeg kjende Playen meget  
bedre end Regimentschefen, og,

Gud bedre os! nu trivler jeg slet  
ikke paa, at jo Fjenden vil tringe  
os til, at vise vor Glæde for peres  
lykkelige Ankomst hertil Byen med  
Illuminationer og Fyrværkerier, og  
saadant Noget.

Mab. Milfort. Men er det ikke  
langt bedre, end at vore Gader  
bleve oversvømmede af Blod, og  
vor lille By fortaret af Luerne.

Steinberg. Hvad? lade Fjend-  
den løbe lige ind udten Modstand? Jeg  
elster mit Fædreland. Jeg er  
en varm Patriot, er jeg; forstaar  
De mig, Madam? he?

Mab. Milfort. I Sandhed,  
nei! min Herr; borsom jeg tor  
bede om noiere Fortclaring.

Steinberg. Seer De, den Pro-  
tection, De sjænker, og de beno-  
facta, hvormed De oversæter den  
unge Frankemand, som De paa en  
Maade har indlemmet i Deres Fa-  
milie, overtyder Enhver om Deris  
Partieaand, nemlig: for hans Na-  
tion. Dette Menneskes Stolthed  
holder Skridt med Dres —

Mab. Milfort. Min Herr!  
det Menneske, hvormed De taler,  
besidder udmarkede Fortjenester.  
Han har Talenter, Kundskaber og  
Erfarenhed. Ingen kunde bedre  
end han bringe mine forvirrede

Handelsaffaer i Orben. Desuden var han jo ulykkelig, og dette allene var nok til at fordré min Beskyttelse.

Steinberg. Wel, jeg tier; m'n De' veed ikke Halvparten af de Rygter, som gaaer om Dem. Deres Venner hader Dem; man spottet —

Mad. Milfort (smilende). Rygter? og hvad fortæller disse Rygter?

Steinberg. Akl! Gud bedre os! man taler endogaa om et Sistermaal imellem ham og Deres Datter, og De' veed vel at —

Mad. Milfort. — At Sige Rygter nære kun Bagtalelse, og for paa engang at gjøre en Ende derpaa, skal Emma i Morgen blive Durimols Kone.

Steinberg. Hvad! — Emma! — Durimel! — Kone! — hvad bevæger Dem til — ?!

Mad. Milfort. Rygterne, som De' mys talke om. Rygter, ved De' nok, hr. Steinberg, ere meget farlige.

Steinberg (ivrig). Nei, Gud bedre os! det er for meget. Er det den Tak jeg saer, jeg, som ædelmodigen tilbod at befrie Dem fra en Enkes Sorger? — Om De' endogsaa ikke finder mig god nok til Deres Mand, saa synes mig dog, at jeg kunde vere meget capable til Deres Svigerson.

Mad. Milfort. Jeg troer for sikkert, min Herre, at De' mere end engang har hort mig sige, at jeg ikke anseer noget Offer for stort, for min Datters Lykke. Jeg vil nu vise det. Forestil Dem blot hvor stor min Tilsfærdshed maa være, naar jeg istedet for at opvække Robmen paa min Datters Kinder, ved at see sin Moders Bryllup, fremtræder med ure ved Høitideligholdelsen af hendes.

Steinberg. Gaa er jeg fuldt kommen pustet i alle mine Fortvntninger. Jeg, som aldrig —

Mad. Milfort. Man kan jo ikke forudsæe Alting i Verden, og

den, som saa godt forstaaer at spaæ Europas Skjebne, blot ved at læse en Avis, læser ofte meget flot i en ung Piges Mine; — men der kommer hun; jeg vil undrette hende om, hvad her er foregaaet, og er De' saa heldig at vinde hendes Hjerte, saa skal jeg paa ingen Maade modsætte mig hendes Ønske.

### Anden Scene.

Emma. De forrige.

Mad. Milfort. Du kommer som Du var kaldt, Emma. Hr. Steinberg anmoder mig om Din Haand. Vil Du have ham til Din Mand?

Emma. Hvad? — til min Mand! — Himlen hvare mig!

Mad. Milfort. Og hvorfor ikke? hr. Steinberg vil vide Varsagen.

Emma. O! De' veed mine Grunde saavel som jeg. Dem besstroer jeg jo mine hemmeligste Tanke. Jeg har allerede valgt —

Mad. Milfort. Videre!

Emma. Hvorledes? hans Navn? — o! De' kjender ham meget vel.

Steinberg (ivrig). Hvad for Noget, Jomfru? Hvad tænker De' paa? En Karl, som kommer darsauffen fra! Ingen veed hvorfra; saadan en Lykferidder, en Steensliver, ham kan De' foretrakke for mig? Ved De' hvad, Madam, en fornæstig Moder burde aldrig tilslade sine Børn, at begaae slige Gadaiser.

Mad. Milfort. Du hører hr. Steinbergs Menning, svær for Dig selv, Emma.

Steinberg. Tænk, min dyrebareste Jomfrue, tænk hvor strakselig det maa være! See alle sine Forventninger, alle dørskjonne, hellige Udsigter paa engang sonders knusede! Jeg, som i samfuide? Kar har levet i Haabet —

Emma. Haab steds, saa bliver De' steds lykkelig. Opfyldelsen af Deres Ønsker vil ikke gjøre Dem saa lykkelig, som den blotte Tanke

derom. Vor Alder, vor Tænke-  
magde og vore Følelser harmonere  
ikke. Tæl derfor ikke mere til  
mig om Kjærlighed; — gjensidigt  
Venskab skal da stabe os langt  
stiere og — større Glæder.

Steinberg (sukker). Ah, dyre-  
bareste Tomtrue! Naar jeg blot  
tænker paa Deres Barndom, da  
jeg med Henrykelse betragtede De-  
res Undigheders Udvilting, da jeg  
med en Faders Omhed vaagede  
ved Deres Bugge. Og nu foragtes  
jeg, til sidesættes! — Jeg, som —  
som —

Emma. Men er det ikke heel  
rimeligt, at jeg ønsker en Egte-  
fælle, som nogenlunde sympathise-  
rer med min Alder?

Steinberg. Javist! ja! og saa  
vælger De en Ziger, en — en —  
ja, naar jeg ikke elstede Dem saa  
høit som jeg gjor, saa skulde jeg  
sige Dem Alting. Men nu vil  
jeg ikke; jeg har nu lart at kjende  
Verden. Ah! Utal...emmelighed...

Mad. Milfort. Intet Uvenstab!  
min Datter har gjort Dem bekjendt  
med hendes Følelser; men bebreide  
hende maae De ikke; thi —

Steinberg (yderst opbragt). Tie-  
stille! tiel jeg vil ikke høre Noget.  
Der existerer Intet uden Utaknem-  
melighed paa Jordens Overflade.  
Hvor Verden er forandret! reent  
forkeert! — Havde Deres salig  
Mand levet, han havde ikke be-  
handlet mig saaledes. Det var en  
Mand med Forstand, med Indsig-  
ter. Ah! det er kun alt for be-  
klageligt, at han ikke er mere.  
Fordarvelige, fæatte Verden! intet  
uden Utaknemmelighed. Had og  
Bedragerie, (gaare henimod Os-  
ren; men da han marker, man  
taler om ham, vender han om og  
lurer, lig uden at blive bemærket  
af de Andre.)

Mad. Milfort. Hans Sladder  
kjeder mig. Dog, jeg tilgiver ham,  
thi jeg kan ikke have Nogen, som  
troer sig ulykkelig, ei engang dem,  
der ringeagter Andres Følelser.

Steinberg (afslides). Det er  
om mig de tale. Jeg kunde have  
kost til at høre, hvad de sige om  
mig. Eureren hører sin egen Skam,  
siger man. Jeg vil prove Sand-  
heden heraf.

(han gaaer ind i Alkoven.)

Emma. Hvilkens Forstjel mel-  
lem ham og Durimel! o, Moder!  
De staber min, og visnok ogsaa  
hans Lykke, og Durimel fortjener  
det. Hans ødle Tænkemaade, hans  
uformede Øvrigtighed vel fortjener  
Alles Agtelse. De yndede ham  
stede; men midt i mine glade  
Forventninger opsteeg dog Frygt  
for en Forandrings i Deres Beslut-  
ninger.

Mad. Milfort. Lad Din Frygt  
fare, han er Din Kjærlighed fuld-  
kommen værdig, og hvor overeens-  
stemmende med mine Ønsker er det  
ikke, at jeg ved at stabe Eders  
fælleds Lykke, kan afbetale den  
Taknemmeligheds - Gjeld han hos  
mig har at fordre. Var sagtmo-  
dig, venlig og foelig, men usor-  
aunderlig. Sog at adstille den  
mindste Sky, som truer med at  
fordunkle Eders Lykkes Sol. Vort  
Kjøn blev ikke meddeelt noget Va-  
ben. Vort Forsvar er Bliddhed og  
Kjærlig Deeltagelse. Vogt Dig for  
Euner, de ere den Klippe hvorpaa  
vor Lykke ofte strander. Ubetyde-  
ligheder, som man nevye værdiger  
sin Opmarksomhed, sjuler i Egte-  
standen ikke sjeldnen Kilden i sig til  
farlig Twistighed. Vælg derfor stede  
dig til Din Fortrolige, paa det at  
min Erfarenhed maa hjelpe Dig  
at forekomme ethvert truende Uveir.

Emma. Jeg siner ingen Sky,  
og frygter intet Uveir. Min Gle-  
des Sol skinner klart, og oplyser  
den sjonneske Fremtid.

Mad. Milfort. Du er nu paa  
det Point, da Du skal tætræde  
Pligter, de helligste, men ogsaa de  
bigtigste. Haf Mod, i Morgen  
bliver Du Durimels Kone.

Emma. Med hvilken Omhu,  
med hvilken Omhed De vaager over  
mit Held.

Mad. Milfort. Han kommer.  
Vi ville ret gjøre ham lykkelig.  
Naar Glæden kun ikke besøver  
ham Forstanden.

Emma. Han kommer, jeg kan  
ikke — jeg har ikke Mod — o! —  
tilgiv mig, min Moder!

(Hun løber ud.)

Mad. Milfort. Emma! Emma!  
hørte er hun.

### Tredie Scene.

Mad. Milfort. Durimel.  
Steinberg (stjult).

Mad. Milfort. Hvorfor holdt  
De hende ikke?

Durimel. Min Nærværelse for-  
aarsagede maaſſee, hendes Flugt.  
I laa Falb var det uøfsligt at  
hindre hende. Jeg frygter for at  
være kommen til Ulejlighed.

Mad. Milfort. Aldeles ikke.  
Inden kort Tid vil hun ikke mere  
føve Dem. (smilende.) Det er snart  
Tid at belonne Deres Fortjenester,  
Deres Hængivenhed og en Følelse  
som jeg med Glæde har bemærket,  
med den Son De venter. Men —  
hvad flettes Dem? — hvorfor saa  
tankefuld? Har De nogle ubehagelige  
Nyheder at meddele mig? No-  
gen Forhaling i vor Correspondence?  
eller Mangel i Regnskabet?

Durimel. Ingen af Deine;  
Deres Usairer ere i bedre Forfat-  
ning end nogensinde før. Bogerne  
som jeg leverde i Saar, maaæ  
overbevise Dem derom.

Mad. Milfort. Hvad betyder  
da dette mørke, melancholiske Uds-  
seende, nu da Lykken smiler rundt  
om Dem. Siig mig; ahner Deres  
Hjerte intet om en nær forestaa-  
ende Glæde.

Durimel. Jeg kan ikke nære  
den kusende Tanke, at der gives  
nogen Glæde for mig.

Mad. Milfort. Durimel! jeg  
er ikke ubekjendt med Deres Kjer-  
lighed. De har fortjent min Høi-  
agtelse. Tag min Datter, og jeg  
vil i Morgen med den største Sæ-  
tildfredshed seire Deres Bryllup.

Durimel. O! hvor uvibende  
er De ikke om min Sjels Forsat-  
ning. Jeg tilstaaer, at jeg i Son-  
dom har vovet at nære dette føde  
Haab! — Jeg elsker, jeg tilbeder  
Emma, og besværger Dem ved alt  
hvad helligt er, siig: tor jeg vente  
at finde en ligesaa oprigtig Gjen-  
kjerlighed? Usgør denne Twivl  
som raser her (lægger Haanden  
paa Hjertet.) Min Skjebne beroer  
derpaa.

Mad. Milfort. Og hvis jeg  
siger det, vil De da være mere  
fornuftig, og mindre mørk? De  
bar meget forandret Dem. Ja,  
hjere Durimel! min Datters Hjerte  
er ganſe Deres.

Durimel. O, saa foragter jeg  
Dig, haardnaklede Skjebne! hun  
elſter mig! hvilken Salighed, i  
Morgen at kalde hende Hustrue!  
Skal jeg da flye hende for at  
ende mine Dage i Summer og For-  
twivleſel? Nei, jeg vil blive,  
ſjøndt jeg med Livet kjober dette  
himmelſe Dieblit. Jeg doer tilſ-  
freds. —

Mad. Milfort. Doe? — De  
forstyrker mig. Skulde De være  
ulykkelig. —

Durimel. (afbryder.) Ulykkelig?  
hvordes kunde jeg være ulykkelig  
naar Emma er min? Har det al-  
drig faldet Dem ind, at en vilkaar-  
lig Landshytthed aldri ganſe  
kunde upſætte Minden om barnlige  
Scener? Maæſſee et eneste Ord  
vil ganſe bortdrage det Slov som  
hidtil dækkede min Afsford og vile  
mig som en Afſtrylt. Maæſſee  
Emma vil ringeagte, ja rodmæ  
over at have eifet mig.

Mad. Milfort. Ringeagte Dem?  
nei Durimel; mine Dine kan ikke  
saaledes bedrage mig. At jeg ikke  
føgte at udførte Deres Himmelighed,  
var fordi en Overbevnuing  
holdt mig tilbage, at intet Lov  
kunde boe der hvor saamange Dy-  
der blomstre. Af hvad De er, put-  
ter jeg mig til hvad De har været  
og vil blive. Emmas Mand ot-  
ter min Son. Dersor ſejl for

evig Deres Hemmelighed eller lad  
en om Moder dele den.

Durimel. Gud, jeg kan ikke  
lenger! jeg vilde flyve men jeg maa  
blive. De maa høre mit Historie; men sat Mod til at høre den. Op-  
draget langt fra mine Forældre,  
lod Hændelsen mig kun omsvonne  
dem i mit 16 Aar. Opmuntret  
ved min Faders Exempel betraadte  
jeg Krigens Vane. Mod til mine  
Pligters Udsøgelse manglede mig  
aldrig; men Beiligheden udeblev.  
Jeg maatte tjene under det haard-  
este, ubarmhjertigste Menneske.  
Som Aar ranted hen i hvilte jeg  
taalmodig bulkede under Aaget, da  
jeg — , skrækkelige Dieblik! —  
uretfærdig mishandlet, fjælvende  
af Harme, svarede knubbet og sit  
et Slag; — fjendige Slag,  
som nu bedækker mig med Skam.

Mad. Milfort. Jeg beder Dem,  
lidt mere kold sindig. De forsørder  
 mig.

Durimel. Jeg var ube af mig  
selv. Uvilkaarlig greeb jeg til  
Sværdet, og da jeg troede at kunde  
hævne min Beskjæmmelse, blev jeg  
en Slave. Belagt med bænke  
nedkastede man mig i et underjor-  
dig Fangsel. Jeg bestak Bagten,  
og forsøgte ved Flugten at und-  
gaae den Banare, at bede den om  
Pardon, som havde fornærmet mig.  
Man savnede mig, jeg blev for-  
fulgt, erklæret for en Deserteur,  
og dømt til Døden.

Mad. Milfort. Til Døden? o,  
Himmel!

Durimel. Jeg naaede denne  
Grænde. Lykken synes atter at  
smile til mig, da den tilbod mig  
et Tilflugessted under Deres gæst-  
frie Tag, hvor syv Aar ere hen-  
sundne i Rørighed. Men i mit  
Eids ikkelligste; saa lange onstede,  
Dieblik, først Krigen det Regiment  
herhen, som bringer min Dødsdom  
med sig. Den er sædet, og dens  
Executorer staae udenfor Deres  
Dør.

Mad. Milfort. At flyve vilde  
være farligt.

Durimel. Flyve! og forglemme  
den jeg ejster? Fortjente jeg da  
livet? nei, jeg vil leve og døe hos  
Emma.

Mad. Milfort. Skul Dem da  
her i huset. Disse Regimenter  
maae snart give andre Vlads, og  
jeg har et Skul for Dem, som  
har Fortrinnet for ethvert andet.  
Kom! hurtig!

Durimel. Men Emma —

Mad. Milfort. De maae være  
Tausheden selv. Det mindste Ord  
vilde opvække Mistanke, og hendes  
Frygt vil røbe os. Forst naar  
Faren er forbi skal hun vide det.  
Var forsigtig og lad Deres Mod ...

Georg. (kommer). Madame!  
Regimenterne ere marscherede ind i  
Byen, og to Officerer ere indqvær-  
terede her; her er Øbren,

(leveret den.)

Mad. Milfort. Godt. Lad de  
to gronne Børnser vore i Orden  
til at modtage dem, og lad Intet  
mangle. (Georg gaaer.)

Durimel. Hvilke Ubehagelighes-  
der jeg forvolder Dem. Vorfor  
yder De ikke en lykkeligere Deres  
Ømhed.

Mad. Milfort. Skulde da blot  
den lykkelige elstes og bestyrtes?  
Det første fortjener han maaske  
ikke, det sidste behover han ikke.  
De fortjener alt. Nu hurtig. De  
maar forsyde Dem til det lille Kam-  
mer paa den anden Side i Forstuen.  
Berolige Dem og stool paa mig,  
som sikret skal vogte Dem for Al-  
les Fine.

(Georg gaaer.)

Steinberg (kommer ud af Altz-  
ven). Undtagen-mine! Jeg har  
hosset mere end jeg forlangte; men  
Alt sammen sjont, fortæssligt.  
Gratulerer, min unge Fransmand,  
gratulerer; maaske jeg bliver si-  
gesaa kjephøst som Du inden Aften,  
og om jeg entogsaa ingen Kone  
faaer, saa faaer jeg dog en fod,  
en deilig Henv. Altsaa — Haand  
paa Verket.

(Hon gaaer.)

## Fjerde Scene.

(En Sal).

St. Franck og Valcourt.

Valcourt. Nu, hr. Major, maa vi ikke pris os som de lykkeligste Mennesker under Solen, at blive indqvarteret hos en ung, deiligt Enke, hvis Datter er en Engel. De attaqører Enken og jeg Tomfren. O, jeg seer Dem allerede i en behagelig tote à tête, hvor De fortæller de markværdigste Hændelser i Deres Liv. Det skal være en fortysende Kone, og paa min Aire, var Datteren ikke efter Begravelsen langt mere ester min Smag, saa beholdt jeg den Lakkensibsklen for min egen Mund.

St. Franck Valcourt! i Fortnojelsen at kunne triumphere over Damerne, glemmer De, at Glæden endnu er uovervundne.

Valcourt. Langtfra, min Ejere hr. Major! Ejelighedene Faber Helte. Den opflammer, den opmuntrer hjertet. Jeg maa altid være bestjæltiget, og hvor finder mit virkelsomme Genie nogen sjønnerne Bestjæltigelse, indtil Trompeten kalder os videre fort? — Naar først denne Guddommelige er erobret, saa erobret jeg hele Hælvede.

St. Franck. Og kan De saa holdt overveie —

Valcourt. Kolbt, siger De? mit hjerte er i lys Eye.

St. Franck. Saaledes har det flammet i hvir Eye. De har et hoist besynderligt hjerte, som efter saa mange Gange at være antændt, endnu ikke er opbrændt.

Valcourt. Ah, hr. Major, det har mange Gange været opbrændt, men det reiser sig som Phönix af sin Aske med tisold Stryke.

St. Franck. Men betenk, Valcourt, vi ere under en ørbar Enkes Tag, hvis Datter er en elstværdig, dydig Pige. Hvor ulykkelige Folger kunde Deres vilde, utæmmelige Eidenstabek ille have,

Valcourt. Ulykkelige? Ha ha!

St. Franck. Ja endog for Dem selv. Kan De saa lige gyldig bring en ung Pige i Elendighed, hvilket værdige Blidhed indgyder Ejers lighed, Ugættelse og Fortrolighed ethvert Bryst. Troer De, at Samvittighedsnæg, bittere end Laalsterne, som den ubpreser, vil opnøre at pine det Hjerte, som fød et Dicbliks fastløse Glæde glemte, at Dyd og Ufylde er Kvindens kostbareste Ewelsteen? O! da tagter De mærkeligen Fejl. Ung Mand! glem Dem for Himlens Skuld ikke saameget! En Engles Raab til den forstørrede Guddom om Hævn, vil falde cent nervægtig paa den Skurk, som stendig overtraadte Gjæstfribedens Kove, og nedbrød hendes Aldersdoms Trost og Støtte.

Valcourt. Ha! ha! ha! Bravo, Herr Major! Bravo! paa min Aire, Feldpæsten præker ikke halv saa godt.

St. Franck (mørk). Om De behager, saa ville vi forandre Samtalens.

Valcourt. Bryd Dem om Intet; thi uagtet al min Letfindighed, uagtet alt mit Galskab, finder jeg dog, at De har Ret.

St. Franck. Ved Dem, at man er meget opdragt over de sidste Deserctioner.

Valcourt. Og sikkert ikke uden Grund; i 3 Dage er fra et Compagnie. Jeg fravæter for et græssejligt Fremigel vil statueres, for at forhindre videre Fremgang i dette Ønde.

St. Franck. Da, hvor nødvendigt et Fremigel endog maatte synses, er det dog ikke strækkeligt at vende Baabnene mod deres Bryst, som sejerrige have baaret dem? Jeg gylder ved disse blodige Oprind. Naar jeg hører en Deserteur navnes, ryster mit Indersste. Og mig er det overdraget, at give Signatlet til deres Dod! — At sie deres

halvbrustne Hie hæstede paa mig, endnu i det sidste Hieblis, haabende Pardon — det er rædsomt. Deres Dommer burde, ligesom jeg, have hævet sig fra de laveste klæder, ligesom jeg have prøvet Soidatens Møismommeligheder, da vilde Manses Liv blive sparede, for endnu at stribe for Fædrelandet, og anraabe om Himmelens Belsignelse over dem, som skjendte dem Raade.

Valcourt. Hvorfor lader man ikke Agerdyrkernes Born blive hjemme i vore fredelige Dale, for at pløie Markerne, og overlade os Karen og Saubørerne? Freidig vilde Krigerne da styrte sig i Kampen, og falde i Hobe paa Valpladsen; men aldrig vige. — Aha! der kommer vor charmante Bertinde. Nu, hr. Cavallerist, jeg vil introducere Dem.

### Gemte Scene.

Mad. Milfort. De forrigte.

Valcourt (gaaer hende imøde). Ah! min elskværdigste Madame, jeg maa vinkeligt tilstaae, at Lykken har været os mere foelig end Fortzanden, og vi ere i Sandhed i Kru Fortunas Gjeld, fordi hun led vort Skib strandte paa en saa fortvilet Bred, Gratiernes sande Dypholbsted. Men hun viste, at vi havde Mine til at see med, og Hjertet til at slattre Skjønhedens Vard.

Mad. Milfort. Jeg veed ikke, hvor jeg skal finde Svar paa alle disse Complimentter. Deres Værelser ere færdige, og hvis De ønsker det, vil jeg ledsage Dem herhen.

Valcourt. Naar kun De, min Guddommelige, bliver min Nabo, saa er Værelsernes Beliggenhed mig ganske ligegyldig. Jeg er en stor Hader af Gensomhed, og I Lydkræfter vil saa gjerne give os Logie nede i Enden af Mittslange Corridorer. Mangen Gang har jeg i saadan en melancholisk Rap-

tus, som altid kommer over mig naar jeg er allene, troet mig selv at være en ulykkelig Deserteur. — (Mad. Milfort bliver forstørret, men fatter sig.) End Munterhed, saa er jeg foelig som et Lam, men derimod enkøve, naar man tirrer mig med hypocondriß Tale. — Apropoß, Madam! hvor er Deres elskværdige Datter, hvis Noes modte os en heel Mill fra Byen, hvis Undig hedder fængster alle Hjertet?

St. Franck (utaalmodig). Hvilsken Daarstab! hvilken Snak!

Valcourt. Ah! De veed ikke, hvad han mener med disse utaalmodige Skuldertræk. Beskrivelsen over Deres Datter har aldeles forheret ham. Hvorfor kommer hun ikke? Jeg haaber dog, at De ikke har besat hende, at blive borte, thi saa bliver han rasende. See blot hvor urolig han er. De maa aldrig tænke paa at sjule hende for ham; hans Hidsigheb er uden Grænder, og bliver han opbragt gaaer han fra sine Sandser.

St. Franck. Man skulde næsten troe, at Sandserne var gaet fra Dem for længe siden. Jeg smigret mig imidlertid med, Madam! at De ingen Karsag skal faae til at klage over os i den Tid vi forblive her.

Mad. Milfort. Uden Twivl skulle vi skilles ad som Venner, og for at vase Dem, at jeg intet frygter paa min Datters Side, vil jeg strax lade hende komme. (Ring, en Tjener kommer ind.) Siig min Datter, jeg ønsker at tale med hende. (Tjeneren gaaer.) Men jeg maa forsikre Dem, hun er meget bestjærtiget i denne Tid, og at jeg nødig forstyrre hende; thi i Motogen er det hendes Bryllupsdag.

Valcourt. I Morgen? hvad tanker De paa! det er meget for tidlig. Tidssnok med Givtermaalet naar vi ere borte.

St. Franck. De kan aldrig være for iil som med at stadsfæste Deres Datters Lykke. Gjenstanden

for hendes Valg og heres Bisalb  
er hende sikkert verdig.

Valcourt. O, nei, nei, Ma-  
dam! vær forsigtig, ikke saa hastig.  
Jeg vedder hundrede mod een, hun  
elßer ham ikke eprigtig.

Mad. Milfort. Jeg beder om  
Forladelse, jeg troer hun elßer  
ham overordentlig.

Valcourt. Paa min Ere: nei!  
Hun troer maaske selv at hun el-  
ßer ham, men det er ikke saa i sig  
selv. — En Mand kan hun alle-  
tider faae! Hendes Kjærlighed  
kan intet være imod den, som  
saamange fortynnende Piger har  
fjendet mig! Det var Afguderie, det  
var Nalerie, fort: jeg veed ikke  
selv hvad det var.

Mad. Milfort. Og naar Deres  
Troloshed atten fjendede hine sin  
Forstand, faldte de vist bitter Daarer  
over deres Daarskab, ikke sandt?

Valcourt. Ja — see — hvad  
det angaaer —

### Sjette Scene.

De Forrige. Emma.

Valcourt. Men sikkert er dette  
Deres Tombru Datter. Hvilken  
blomstrende Stjønhed! See, Herr  
Major, hvilken elskværdig Rødme-  
der bedækker dette guddommelige  
Ansigt! Hvilk en nydelig tillehaand.

Emma. Min Herre! jeg beder  
Dem, spar disse Complimenter til  
en Anden.

St. Franck. Valcourt! for-  
himens Skyld, betenk —

Valcourt. Tys, stille, hr.  
Major!

St. Franck. Lad os besee vores  
Bareiser, vi have intet Sieblik at  
tabe.

Valcourt. De har Net, vi  
have intet Sieblik at tabe. I  
Morgen er jeg maaske hovedlos,  
dersor vil jeg afgjøre Alt i Dåg.  
Min Engel! jeg hører, at De i  
Morgen skal havr Bryllup; men  
om De satter noget Bård paa mine  
Raad, saa opset —

St. Franck. Jeg har Foret-  
ninger, hvert Minut er kostbart.  
(tager Valcourt med sig.)

Valcourt. Om De saa har  
Foretninger — — Hun kender  
ikke sit høje Bård! hr. Major!  
har De seet noget Fjonnere? hvil-  
ken Dannelse! hvilke Nine! hvil-  
ken Hals! hvilken Anstand! o,  
hun er skabt for en Officier. Og  
saa give hende en —

St. Franck. Folg mig, eller  
jeg taber Taalmodigheden.

Valcourt. Jeg kommer, Herr  
Major, jeg kommer, kun lidt Med-  
syn med mine Been. I Sandhed,  
en Skabning for en Officier!

St. Franck. Valcourt! Val-  
court!

### Syvende Scene.

Mad. Milfort og Emma.

Mad. Milfort. Kom, Emma!  
lad os soe at undgaae hans Ufor-  
skammenhed.

Emma. Hvad kunne vi vente  
os af den gemene Soldat, naap  
deres Øverste forglemme Sædelig-  
heden, og forbryder sig mod Kvins-  
dens Delicatesse; forstyrrer værge-  
lose Familiers Rio, og fornærmer  
dem, der have Net til at fordré  
deres Beskyttelse?

### Ottende Scene.

De Forrige. Durimel.

Durimel. De ere borte, og jeg  
tor atten lade mig tilsyn. Hvor  
uzaamodig jeg ventede dette Dies  
blik.

Mad. Milfort. Usigstigkei-  
torde De voxe — om De blev op-  
daget —

Emma. Hvad siger De, min  
Moder?

Mad. Milfort. Intet.

Emma. Men De vilde sige no-  
get, og De synes urelig. Durimel,  
O! jeg er ikke mere lykkelig! De  
har hemmeligheder formig. Hvor-  
for vilde De 'ille' tale med disse  
to Officierer, Deres Landsmænd?

Hvorfor krobs De i Skjul? Deres  
Nærverelse havde maastee hindret  
Fornærmelser, — som —  
Durimel. Fornærmelser? Gud!  
har de vovet —  
Mad. Milfort. Bryd Dig ikke  
om hans Hemmeligheder. Lad det  
være Dig nok, at jeg veed dem.  
Din lykke er min hele Omsorg,  
hvortil da denne Spørgsen?

Emma. Jeg tier, og skal ikke  
mere efterforske Dem.

Mad. Milfort. Giv mig Eders  
Hænder. O! dersom I kjendte  
den Salighed jeg nu nyder. Maat-  
te enhver Time i Eders Liv frem-  
bringe lignende Glæder.

Durimel (kneler og kysser Em-  
mas Haand). O, Emma! De er  
min —

### Niende Scene.

De Forrige. Valcourt.

Valcourt. Herren være lovet,  
Jeg slap fra den gamle Moralist.  
(da han seer den knælende Duris-  
mel iles han til og slaar ham paa  
Skulderen.) Bravo, min unge  
Herre! Bravo!

Durimel (springer op). Min  
Herre!

Mad. Milfort. Himmel! om  
han kjender ham!

Valcourt. Ei, ei, mine Da-  
mer! saa var det for saadan at  
lege Kispus, at De indqvarterede  
mig imellem Antipoderne. Jeg er  
Deres ydmyge Djener, men gru-  
somi var det dog, at sende mig til  
Verdens Ende, da De veed, hvor  
jeg vilde være Deres Nabo.  
Dette er formodentlig den udkaa-  
rede Person — hm! han seer mig dog  
ikke saa tydflugt ud, som jeg havde  
troet. Paa min Herre, den Karl  
kan være farlig nok. Hør, min  
Ven! har De virkelig Lust at staae  
for en Kugle? (Durimel vender  
bom Ryggen med et foragteligt  
Smil.)

Mad. Milfort. De bliver uhøf-  
lig, min Herre! Deres Bærelser  
Point d'Honneur.

ere i Orden, og jeg maa hebe Dem,  
at forsoie Dem derhen.

Valcourt. Nei! Kun i denne  
Huldes Hjerke vil jeg have Quar-  
ter. Gudommelig! see for De-  
res Hodder — (kneler og vil gribe  
hendes Haand, men Durimel træ-  
der imellem.) Hvad godt, min herre?

Durimel. Begjaer intet Svar!

Valcourt. Hvad? De er im-  
pertinent?

Durimel. Jeg veed ikke af no-  
gen Impertinence at sige, men  
Deres Raadhed burde straffes, trods  
den Uniform som De vandrer.

Valcourt. Eretorige Fornæ-  
messer! jeg tor bande paa, at De  
er ingen Lydster.

Durimel. Skrækkelige Taus-  
hed! jeg loger!

Mad. Milfort. Tor Himmelens  
Skyld, gaae!

Emma. Hvis De elsker mig,  
kom!

Durimel. Lad min Lydhed  
vise det; men tank ikke paa, at  
unbgaae Straffen. De skal komme  
til at angre Deres Uforskammenhed.  
(Emma og Durimel gaae.)

Valcourt (lober efter dem).  
Nei, min lille Krigsfange, saaledes  
slipper De ikke.

Mad. Milfort (griber ham i  
Armen). Hvad gjor De? hvilken  
Autoritet berettiger Dem til, at  
behandle os saaledes? jeg agter  
Dem ikke længer for en Mand med  
Wressfoelle, og vær vis paa, at  
Deres Opsørelse ikke skal blive ubes-  
kjendt.

Valcourt (tager sig til Armen).  
Paa Officier, Parol, Madam, De  
har et dygtigt Haandgreb. Jeg  
synes, De gjor for megen Allarm  
over denne Bagatelle. Naar De  
allerede nu begynder at udbasune  
min Characteer, h' vil det da  
blive i Fremtiden!

Mad. Milfort. At svare vilde  
være Taabelighed. Viid, at kun  
den yderste Robvendighed tillader  
Dem, at blive under voet Tag.

(gaaer.)

## Klende Scene.

Valcourt (allene). Ha! ha! ha!  
vor arværdige Bertinde er vred;  
og, alvorlig talt, kan jeg ikke un-  
dres derover. Jeg er for hidsig.  
Men, hvad skal man foretage sig  
paa et Sted som dette, naar man  
ikke søger at infinuere sig hos  
Damerne? Men har jeg gjort det?  
— Nej, langtfra! hun er blevet  
saa bange for mig, som jeg er for  
en Abbed. Det er en belynderlig  
Brudgom. Skyde ham vil jeg ikke;  
dog, — jeg maa forfolge Eventy-  
ret, deels for at straffe den stor-  
mundede Knægt, deels for at for-  
drive Ziden. Thi en Bondebø,  
som savner Horlystelser og vrimer  
af Soldater, er varre end Ørken-  
nen Sahra, og naar mit Hjerte  
ikke svæver mellem Damerne og  
Æren; doer jeg inden otte Dage af  
Hypocondrie. (gaaer.)

## Anden Akt.

(Bærelse hos Mad. Milfort).

Mad. Milfort og St. Franck  
(siddende).

St. Franck. Jeg beder tusinde  
Gange om Forladelse for min unge  
Bens Fremfusenhed. Hans over-  
spændte Genie overrumpler stundom  
hans Fornuft, men aldrig troer  
jeg, hans Ære vilde tillade ham at  
handle nedrigt. Dersom De der-  
for vilde glemme det Forbigangne,  
såa lover jeg for Fremtiden —

Mad. Milfort. Det er allerede  
glemt for lange siden. Du Ubehæ-  
geligheder, som hans Opsæsel har  
forsøkt os, har Deres galante  
og sine Tankemaade fuldkommen  
godtgjort. Ah! hvis alle Deres  
Kammerader lignede Dem, vilde  
vi med langt større Standhaftighed  
bære Krigens Byrde.

St. Franck. Ungdom kan allene  
undskyde den Ubesindighed, der  
som et blot Tidsordriv betragter  
Handlinger i sig selv saa alvorlige;

ved hvis helbige Udsæsel vi endog  
hadde Karfag til at følde Zaarer.  
Et det ikke nok, at maatte adlyde  
den græsselfige Nobvenighed, som  
byder os, at lukke Øret for Na-  
turens Rost. Endog udenfor Kam-  
pen nodes vi at saare deres Hjerte,  
som gjestfeie tilbad os Husuly.   
Hvor tunge ere ikke Krigens Plig-  
ter for mig! hvor gjerne opsyder  
jeg ikke Fredens! jeg kan da ikke  
fredsstille mit Hjertes ivrigste Øn-  
der, og, om ei ganske, dog for en  
Deel, oprette de Ulykker, til hvis  
Værkstælle jeg har været et blindt  
og rædsomt Værktøj, ved en uddele  
husvalende Trost iblandt de Ebdende.

Mad. Milfort. Hvor mange  
Saa maae De ikke have lægt!  
hvor mange Zaarer maae De ikke  
have astorret! med saa ødel en Tan-  
kemaade maae De være lykkelig.

St. Franck. De Lykkelige ere  
kun faa. Skjebnen trang mig til  
at blive Krieger, og fælde bat jeg  
Uniformen som en tung Byrde.  
Jeg er steget flere Trin over min  
Føsbel, og dog er jeg langt fra  
Lykken endnu.

Mad. Milfort. Men Deres  
Stung medfører sikkert Herbele som  
mange maatte attræe.

St. Franck. Ja, Madame!   
De fleste anseer min Rang som en  
hos Belonning for en lang Ejenes-  
sie. Hvor vel tilfreds maa jeg da  
ikke være, som har hævet mig fra  
Armeens laveste Klasser. Forskyt-  
tet fra det Regiment, hvor jeg  
som Engling lærte Krigens Rædsler,  
og næsten den Eneste, som undgik  
dens Segel, der nedmeide mine  
Kammerader, blev det mit Lod at  
hoste Laurbær, omkring hvilke Mis-  
undelsens Slanger slokkedes, og  
som forskaffede mig Hjender, langt  
farligere end dem, som i Striden  
havde Sverder over mit Hoved.  
Tro mig, Madame, endog de, hvis  
Navn forskaffede dem en Wrespost,  
kamme sig ved at staare ved min  
Side. Ja, jeg har ofte hørt dem  
sige: "Om! han er kun blevet  
hvad han er ved et Lykteraf."

Gorsagte, usolsomme Gjelse! de see  
kun efter mit Stammets, ikke es-  
ter de Ar, hvormed mit Bryst er  
bedækket.

Mad. Milfort. Hvorledes? Kjen-  
der Krigeren ogsaa Misundelse? —  
Krigeren, som tilsammen betræde  
denne ørefulde Bane? som tilsam-  
men tjene en Moder? umuligt!

St. Franck. Ah! det er des-  
værre altfor sandt. — Men det  
foraarsager mig kun lidet Gram-  
melse. Tornusten hører mig langt  
over disse Gjendige, og lærer mig  
at forage deres Svagheder. Hem-  
meligere Smertner nager mit Hjerte,  
ikke Ørgjerrighedens, men Natu-  
rens. — Tilgiv mig — i Deres  
Kærværelse burde jeg ikke klage,  
eller forstyrre Deres Gjels Roli-  
ghed. De synes at være lykkelig.  
De har en Datter, sin Moders  
Trøst og Glæde. Hun skal giftes —

Mad. Milfort. Den Ungling, jeg  
valgte til hendes Ægtefælle,  
besidder de højest Fuldkommenhe-  
der. Haps Formue er kun lidet,  
men hans Øyder hører ham langt  
herover.

St. Franck. Gaa maae De sit-  
ter være lykkelig.

Mgb. Milfort. Min Herre!  
vore klareste Udsigter ere ofte kun  
en Drom. Vi have alle vore Sor-  
ger, og at dolge dem er kun at  
forøge dem. Dog, — der gives  
Omstændigheder som forbyde en  
Færtrolighed, der kunde — (St.  
Franck torrer Vinene.) Om For-  
ladelse, min Herre, jeg har foru-  
roliget Dem.

St. Franck. Jeg føler altfor  
vel, at De har Ret. Jeg føler,  
at man ofte savner en trofast Ven,  
i hvis Barm man kunde udose sine  
Tanker, og hvis overeenstemmen-  
de Ømbede kunde lette Livets Byr-  
der. Mine Ungdoms Venner ere  
nedsænkede i Graven for mig, og  
nu, naar jeg snart skal følge dem,  
skulde jeg da knytte nye Venstabs-  
baand, for strax at se dem brydes?  
Jeg er omgiven af ørgjerrige Ni-  
valer, og unge Mennesker, hvis

Sind er opsyldt med Daarligheder.  
Kan jeg satte Færtrolighed til  
disse? — Madame! De er Moder,  
Deres Hjerte maae ligne mit. Jeg  
vil opdage, — dog, hvorfor skulde  
jeg gjøre Dem bekendt med Ulyk-  
ker, som De kun kan bælade, men  
ikke hjelpe.

Mad. Milfort. At meddele  
Andre sin Ulykke er allerede en sob  
Lindring, og Medynks blide Smil —

St. Franck. Ja, jeg fortjener  
i Sandhed Medynk. Hvad ere for  
mig de Tresbevisninger jeg ny-  
der? Hvad ere Livets Glæder? Jeg  
havde en Son, — en Son, som jeg elskede over Alt i Verden.  
Kun Naturen hilsede ham, da han  
traadte ind i Livet; thi Zaarer  
var det eneste, jeg bengang kunde  
hve ham. Og nu, naar Lykken  
smiler ad mig, nu, da jeg ogsaa  
kunde gjøre ham lykkelig, er han  
ingen Steds at finde. Jeg kan  
ingen Fæsterretninger faae fra ham.  
Nei, han er borte; tabt paa en  
Maade, som kunde opvække det  
Onske hos mig, aldrig mere at see  
ham.

### Anden Scene.

De Forrige. Emma (styrter ind).

Emma (kaster sig i Moderens  
Arme). Hjelp! hjelp! o Moder!  
red ham!

Mad. Milfort. Hvad er der,  
Barn?

St. Franck. Tael, for him-  
lens Skyld!

Emma. De grebe Durimel, og  
bortslæbte ham som en Forbryder.

Mad. Milfort. O, min Herre!  
bliv De hans Besprier. Deres Au-  
thoritet er det eneste, som maaskee  
funde rebde ham.

St. Franck. Jeg skal gjøre  
Alt. Men siig mig, hvorfor han  
er arresteret.

Mad. Milfort. Emma! lad os  
ugre allene et Siebil; i Din  
Kærværelse tor jeg Intet aaben-  
bare. Gaae bort, og stol paa  
mig.

**Emma.** Endnu saa hemmelighedsfuld? Hør til denne Taus-hed? Ah! jeg holder den ikke længe ud. (gaaer.)

### Tredie Scene.

**Mad. Milfort og St. Franc.**

**Mad. Milfort** (kneler). De er min eneste tilflugt. Man har opdaget hans Skul, uagtet al min Forsigtighed. Paa Dem og Himmelens stoler jeg ganse. Frels ham, om det er muligt; det er en Deserteur fra Deres Regiment.

**St. Franc.** Barmhjertige Gud! hvor er mit Inderste rygst! mit Hjerte bloder heftigere end Deres. Hvor ofte gjoess jeg ikke for at finde min Son i en saadan Ulykkelig. Ualmægtige! Dukkender mit Ønse, men ogsaa min Angest for at gjen-see ham. Skulde det være ham — Hjere, frystelige Haab! Denne Livslid er utaalelig. Jeg sler for at ende den. (styrter ud.)

**Mad. Milfort.** Hvilkens Strid i min Barm! — at dosge denne Skak! — o Himmel, giv mig Styrke! — Steinberg! hvad vil han her?

### Fjerde Scene.

**Mad. Milfort, Emma og Stein-berg.**

**Emma.** Her er min Moder. Nu? hvad veed De om Durimel? **Steinberg.** Hillesob! hvor De har Hastværk! Dersom jeg skulde skydes var De mere holdfindig. Sagde jeg ikke nok, at han havdeanden i Kommen. Gud bedre os! dengang vilde De ikke høre mig, nu kan De tage Skade for Hjem-gjeld. Jeg formoder at De alle-rede veed, at han i Wagten strax blev gjenkendt af en gammel Ser-geant?

**Mad. Milfort.** Kom Emma, han søger kun at kranke os. Lad os forlade ham.

(siger at bortfors Emma.)

**Emma.** Nej jeg vil, jeg maae blive; thi intet er piisnigere end denne uvished.

**Mad. Milfort.** O, min Datter, sog ingen Oplysning; Du vil altsor snart erholde den. Tat Mod! Din ulykkelige Durimel — (standser.)

**Emma.** Nu?

(Mad. Milfort vil tale, men Steinberg snapper Ordet.)

**Steinberg.** Veed hun da ikke at han er en Deserteur?

**Emma.** En Deserteur! Gode Gud! (synker i en Stol.)

**Steinberg.** Ja, det var hen unge Officer som er indqvateret her, der angav ham. Nu er han for Krigsretten for at dommes; han kan umulig undvige og i Morgen paa Paraden skal han.

**Mad. Milfort.** Hors! Dem paa Dieblillet bort, og kom aldrig mere for mine Mine! usle, hevngjerrige Menneske, som triumpherer i vor Undergang. Gaae, og overlad os til vor Skjebne.

**Steinberg.** Er det min Skyld, at han er en Deserteur? Kan jeg gjøre for, at han skal skydes? hæ?

**Mad. Milfort.** Intet Svar! jeg vil adlydes!

**Steinberg.** Gode, jeg gaaer. Bevare's! hvad De har travelt. Den ene med at trække mig ind, den anden med at pøsse mig ud igjen. Nu er jeg dog ligesaa god som min smukke Rival, skulde jeg mene. Jeg skal lære ham, at mine Fjender ikke ustraffet skal gaae paa mine Enemarker. (gaaer med ondstabsfuld latter.)

### Fjerde Scene.

**Mad. Milfort, og Emma.**

**Emma.** Den mørke Hemmelighed er endeligen oplyst, og Durimel er en Deserteur. O, grusomme Dommere! kunne mine Saarer ikke bevage Eder?

**Mad. Milfort.** Tat Dig, Emma, Omstændighederne ere langtfra ikke saa flotte som Du forestiller Dig

dem. Ritmesteren har lovet at antage sig hans Sag. Jeg venter ham hvert Djeblit. Vær rolig, og lad ikke Sorgen dræbe Dig.

**Emma.** (grublende.) Durimel! Durimel! hvad tænker Du nu paa? erindrer Du endnu Din Emma? Jeg gyser for atter at see Dig. Golelsler som jeg aldrig kendte før, opfølder min Sjel med Fortivivelse og Skræk.

### Sjette Scene.

**De Forrige.** Valcourt.

**Mad. Wilfort.** Hvad seer jeg? Kom lad os flyve!

**Valcourt.** De seer en Mand nedtrykt af Sorg og Forundring.

**Emma.** Glendige! vi forbandede det Djeblit da De betraadte vor Dørtærstel.

**Mad. Wilfort.** Hvorledes kunde De være saa nedrig at forraade en ulykkelig Engling, som De burde være stolt af at kunne beskytte.

**Valcourt.** Hvordan? jeg forraade? For Himmelens Skyld, bliv; De kendte mig ikke, og det er min egen Fejl, jeg har maaske ikke viist mig fra den fordeeltagigste Side, men jeg forværger Dem til at jeg var uvivende om hans Arrest, indtil jeg saae ham i Mætten. D, havde De kun betroet mig denne Hemmelighed lidt for, jeg kunde, jeg vilde have reddet ham.

**Emma.** De var altsaa ikke hans Anklager?

**Valcourt.** Jeg beder Dem: tiltroee mig ikke saa slet en Tænksmaade. Var Magten i mine Hænder, ingen af disse Ulykkelige skulde omkomme. Men Tiden forlober mig! Obersten som han tjente under er min egen Fader; fortvist ille, jeg kaster mig for hans Fader, omfavner hans Knæ og erhols der hans Pardon. Jeg vil ingen Molighed nyde forend Deres Tilbeder er frie, og alter tørker Dem til sit Bryst. Det er saaledes jeg vil hevne mig fordi De miskendte

mig, og nøde Dem til at tilstaae, at Etsindighed ligesaa lidt er ubekjendt med ædtere Golelsler, som Coquerterie med Dyden.

### Syvende Scene.

**Mad. Wilfort.** Emma.

**Emma.** Tør vi haabe, Ejere Moder?

**Mad. Wilfort.** Hans Stjebne er endnu usikker.

**Emma.** Lad os ile til ham, han savner os vist. Hvilke Qualer rase i min Barm, jeg forestiller mig hans Golelsler efter mine egne. Skal han doe, da Himmel! tilintetgjor mig først og end mit ulykkelige Liv. (De gaae.)

### Ottende Scene.

(Et mindre Cabinet.)

**St. Franck.** (allene.) Det skrækkelige Slag som jeg frygtede, har knust det sidste Glint af Haab. Uudforskelige Forsyn! hvor mørk, hvor sorghelig har Du bestemt min Vanes Ende. At finde ham, var det eneste Haab som nærede Livets svagt brændende Lampe. Men at see ham saaledes — da min Haand ledede ham i hans Barndom, hvor langt var min Tanke da ikke fra, at den samme Haand skulle tilsvinde ham Doden. Sud! hvorfor tog Du ham ikke fra mig i Buggen, ba han, lug og vansmægtende lod mig bestorme Himmel med Bonner for hans Liv? Ah! jeg vidste ikke hvorom jeg bad! at jeg tigtede den Almægtige om Smertier, som snart bringe mig i Graven.

### Niende Scene.

**St. Franck.** Mad. Wilfort.

**Mad. Wilfort.** Nu vel, min Herre?

**St. Franck.** O, Madame! lad mig være fris for at forslare mine Golelsler. Jeg saae ham, ja — det var min Son.

Mad. Milfort. Gode Gud!

St. Franck. Ængere Aag kan  
Æjebnen ikke paalægge mig; jeg  
vil dertil bære det med Standhaftig-  
hed. Jeg skal snart lære at  
vende min Sonz har han Sjele-  
adel, saa vil han vide at doe, og  
min Forretning skal ikke falde mig  
besværlig.

Mad. Milfort. Er De ikke en  
af hans Dommere? er De ikke hans  
Fader? Deres Rang, de Ejenester  
De har gjort Deres Fædreeland  
kan sillerligen —

St. Franck. Kan intet virke.  
Æretfærdigheden er blind og taber  
sin Glæds, naar den faær sit  
Syn igen.

Mad. Milfort. Obersten som  
han tjente under —

St. Franck. Et min dodeligste  
Kjende, og døv for mine Bonner.  
Fasthed understøtter hans usomme  
Gæl. Nei, aldrig mere skal dette  
graa Hoved boies for ham, eller  
mine Bonner forhaanes. Med onda-  
stabsfuld Væller vildt han kun  
spotte min Glædighed og trium-  
pherende paaskynde min Sons Dod.  
Mange reddede jeg; kun dig stakkels  
Theodor, kan jeg ikke redde.

Mad. Milfort. Kjendte han  
Dem i Krigsaadet?

St. Franck. Nei; han har ikke  
seet mig siden hans Barndom, og  
tanlte ligesaa lidt paa at finde  
mig i min nuværende Stilling, som  
de Omstaende kanlte at see min  
Son. Det var et provende Pie-  
blik, og dog nod jeg en Art af  
Glæde, som hans Mod skjenkede mig.  
Med Fastning, uden Frakthed, men  
ogsaa uden frygt svarede han sine  
Dommere. Jeg faae ham domt  
uden at vase en bedrøvelig Mine,  
medens jeg selv maatte ubholde en  
frygtelig Kamp med Faderkjerlig-  
heds Tolelse.

Mad. Milfort. Hvi rledes kunde  
De modstaae den Glæde at kaste  
Dem i Deres Sons Arne? en faas-  
dan Scene maatte visse i gen have  
bevæget hans haardhjert ede Dom-  
mere.

St. Franck. De kjender ikke ubt  
disse Mennesker. At hvad jeg kunde dan-  
ubvirke for ham, var Tilladelse at tro  
han maatte besøge Dem endnu en-  
gang; med Nød og neppe erholdt jeg  
den ved selv at gaae i Caution for  
ham. Havde jeg fundet en Son  
som var mig uverdig, skulle han  
aldrig have kjend sin Fader. Men  
hvorfor lover han?

Mad. Milfort. Jeg faær ham  
endnu engang at see?

St. Franck. Jeg onseede gjerne  
at være allene med ham naar han ande-  
kommer, og beder dertil at ingen som  
maae forskyrr os; og fremfor al-  
hvidting maae De holde Deres Datter ger-  
borte indtil vor Samtale er endt.

— Eys! Jeg hører nogen komme.

Det er han; o! forlad mig et

Pieblik, Madame.

(Mad. Milfort gaaer)

## Tiende Scene.

St. Franck (siden) Durimel.

St. Franck. Nolig hjerte! ro-  
lig, blot et Pieblik.

Durimel (kommer.) Mit for-  
stende Die søger forsiges Emma.  
Jeg frygter for at mode hende, og  
kan dog ikke doe uden at have seet  
hende. Hun allene kan skaffe mig  
Troest; Men hun flyer for mig.  
(til St. Franck.) Min Herre, det  
er Dem jeg har at talke for den  
Frihed jeg nu nyder, ved endnu en-  
gang at seue disse dyrebare Steder,  
hvor saamange lykkelige Timer  
svant. Jeg henvender mig med St.  
nok en Bon til Dem, som jeg haas-  
ber De ikke vil aflaae. De syns  
tes at være den af mine Dommere,  
som tog meest Deet i min Skæbne,  
og den er haard, meget haard.  
(venbr sig og tørret Dinene.) De  
seer Taarer, som De ikke burde see,  
men de flyde ikke for mig selv. De  
ulykkelige Fader, hvad vil der  
blive af Dig, hvis Himmelnen har  
forlanget dine Dage? Dit arme  
hjerte vil briste naar Du hører  
mit elendige Endeligt. (tager et  
Brev frem.) De Toleiser som ere i mig

ikke udtrykte i dette Brev vil formilbe  
under hans Sorg. Han vil finde at jeg  
er astrolig fulgte de Kærdomme han ind-  
enspræntede i min Sjel, og til det  
t jeg blidste. Dieblik nærede ikun Dyd,  
for Ere og Religion.

Son St. Franc. (afslades.) Hvad  
haimaae jeg lide!

Men Durimel. Den eneste Beviser  
jeg kan give Dem er min Faders  
hans Ravn. Han staar ved et Regi-  
ment som, efterat at have lidt et  
stort Nederlag blev forenet med et  
hans andet, hvis Navn jeg ikke veed. For-  
gen som ikke at spørge efter ham!  
al hvis De har en Son, saa besvær-  
ter jeg Dem — —

St. Franc. (med Udtryk). Ja,  
jeg har en Son.  
Durimel. Bed den Kjærlighed  
De bærer til ham, onraaber jeg  
Dem ikke at forglemme dette Brev,  
og —

St. Franc. Flyg mig det!  
han løser Brevet under hestige  
Sindsbevægelser. Durimel seer  
skift paa ham. St. Franc taber  
Brevet, udstrækker Armene imod  
Durimel og raaber.) Theodor! o,  
min Theodor!

Durimel. Er det muligt — —  
St. Franc. Hvordan? Du  
nig tvivler? I mange Aar savnede jeg  
dig i mine Arme. Kom, kom til  
min Barm. (De styrte i hinan-  
bens Arme. Pause.)

Durimel. Min Fader! i et  
laadant Dieblik! Gode Gud, jeg  
takker Dig. (knæler og omfavner  
St. Francis Knæ).

St. Franc. Glemmer Du den  
Udkommende Time? Theodor! vil  
Du bevare dette Mod til det Yder-  
ste?

Durimel. Jeg har besluttet det.  
Dog, om noget skulde bringe mig  
til at valle i min Beslutning, da  
venter jeg et Blit fra Dem, som  
kal etter opvalte mit Mod og  
lære mig at doe.

St. Franc. Ved Du at det  
er mig som skal give Legnet til  
Din Dod? Mange Ulykkelige sandt  
i mig en Fader. I enhver troede

jeg at omfavne min Son. Skulde  
jeg da nu tage Frugten for alle  
mine Lidelser? Nei; det vil koste  
mit Liv, thi alt hvad der skulde  
give Livet værd for mig mister jeg.  
Jeg skal velsigne den Haand som  
gjor en Ende paa mine Qualer.

Durimel. Jeg vilde rolig have  
seet Døden under Hjernen. Men  
Kjærligheden til Livet vækkes atter  
i mit Bryst, og al min Kosthed  
rokkes. — Jeg har fundet en Fa-  
der! Nejpe har jeg Tid til at bade  
hans Haand i Glædestaarer, saa  
bliver jeg atter bortrebet fra hans  
Hjerte for at føres til Retterslebet.

St. Franc. Jeg føler alt hvad  
Du maae lide; men vi maae til-  
sammen lære at overvinde vor  
Skebne. Knør ikke; Forsynets  
Willie —

Durimel. Vil jeg underkaste  
mig, og doe uden at sukke. Men  
uden et Suk at frasige mig de  
Glæder som ventede mig, mine  
Bankers Hereste Gjenstand, det  
overgaar mine Krafter. Giv mig  
hende — lad mig blot kalde hende,  
Kone, og da —

St. Franc. Nur vel; det skal  
Du. Eders Bryllup skal i al Stil-  
hed helligholdes. Hjimen forbryder  
os ikke at haabe. Haabet er den  
ulykkeliges eneste Støtz, thi hvem  
vilde vel berøre ham det? — Men,  
min Son, hvad Øsset har Du  
bragt Gud? Det er ikke nok at vi  
underkaste os med Lydighed hvad  
vi ikke kan undgaae; et andet fri-  
villigt Øsset er nødvendigt. Han  
har Ret til Din sidste Time, og  
Du sjænker en anden den?

Durimel. O, min Fader, kunne  
vi fornærme den Algode ved en  
Forening, som han selv har velsig-  
net? Vi ville sammen tolke ham  
fordi han tillod os at blive for-  
enede, for vor evige Skilsmisse.  
Tro ikke at det ene er Kjærlighed  
som indgyder dette Passer. Det  
Aarsagen er mere agtværdig. Maar  
jeg ikke mere er til, hvilken Ven  
vil da astorre min Emmas Taaz-  
er, eller forsøde min Faders ov-

lige Dage. Et hun først min Hustrue, saa finder hun i Dem en Fader, De i hende et kærligt Barn, og jeg vil rolig underkaste mig min Skjebne.

St. Franc. Men om Du i dette Dielik blev bortkalde? om Du aldrig mere skulde see Din Emma? Vilde Du da med faste, mandige Skridt gaae Din Dod imøde?

Durimel. Dersom min Fader befaler det, saa — —

St. Franc. Nu?

Durimel. Et Suk vilde sikkert bryde frem, men, jeg vilde dog adlyde.

St. Franc. Saal folg mig da; endnu i denne Time maae Du doe.

Durimel (sæter tilbage). Doe?

St. Franc. Lad os uden Karm forlade dette Huus. Undgaae disse Ustyldiges Vaarer, Skrig og vilde Fortvivelse, og gaae uden Skilsmissens Smerter.

Durinuel. Sud! mit Hjerte brister!

St. Franc. Folger Du, Theodor?

Durimel. Et Dieblik Hjere Farer, kun et Dieblik.

St. Franc. Du sjæller; Dit Mod vokler, og Dit Øfste oversteg Dine Kræfter.

Durimel. Jeg tilstaaer det (efter en indbyrdes Kamp). Dog, — jeg vil holde det. Tilgiv mig himmel! — Arme Emma! Elskede! — hvad vil der blive af Dig? Vi skalde været forenede — o! skækkelige Skilsmisse! — men om Du end ikke hører mit sidste Farvel, vil jeg dog stedse være hos Dig.oden har intet Herrerdomme over Sjelen. Den skal stedse omsvare Dig. — Nu, min Fader, nu er jeg færdig. Kom, sola mig til Stedet.

St. Franc. Holdt Theodor! Det er nok; Offeret er gjort — mere fordrer himmelen ikke. Du skal etter see Din Emma, og kalde hende Kone. Ryd Din sykke og

glem den Time som venter os, indtil Klokkens Haar.

Durimel. Hvad hører jeg? Jeg skal igjen seue hende? trykke hende til mit Bryst? Bel, saa frygt ikke for at give Signalet. Naar Trommen fortynner Minuttet, skal jeg være færdig til at underkaste mig Alfaderens Billie, og doe uden et Suk, uden at vancere Dem.

(De gaae).

## TREDIE ACT.

(Værelse hos Steinberg).

### Første Scene.

Steinberg (kommer hurtig ind i Slaaprok og Tøster, med et Brev i Haanden. Benger følger ham.)

Steinberg. Godt, godt! Du skal strax saae Svar. (Benger gaaer) Hvad betyder dette? jeg haaber, han har ikke hørt om den upassende Maade jeg har brugt hans Navn paa. Har han det saa er jeg, Sud bedre mig! reent forloren. Lad mig engang see. (leser)

Herre!

Hvis De ikke strax og usortovet sender en satificerende og ydmyg Bon om Tilgivelse for Dere's For nærmelse, saa skal jeg sende saas danne Folk som nok skal yde Dem den Lon, Dere's Usortstamphed fortjener. Jeg vilde personlig have udfort min Haavn; men Dere's Opsørel er saa lav, at jeg kun vilde bestemme mig selv derved.

Valcour.

Himmel! tag mig i Din Varetagt. Jeg er forloren, reent forloren. Sud bedre mig; hvad skal jeg gribe til? Om jeg sender ham en Bon om Tilgivelse, saa ruinerer jeg derved al min Credit. Om jeg paa den anden Side ikke sender den, saa kommer her to Grenaderer saa hois som Hellebarden og skjære Halsen over paa mig. Vorban vender i g mig i denne Nod? Jeg troer jeg vil退休. Nicolai!

## Tredie Scene.

Steinberg. Zenger! viser tvende Officerer ind).

Zenger. Denne Vel, mine Herre! der er han (gaaer).

Steinberg. Soldater! o jeg er Dodsens!

Første Of. Vi kommer til Dem i Anledning af et Brev —

Steinberg. Et Brev: jeg veed det, jeg veed det. (affides) Gud hjælpe min syndige Sjel! (holt). Jeg overveiede just —

Første Of. Her er intet at overveie. Et hukigt Svar er alt hvad vi forlange.

Steinberg (affides.) Jeg kunde ligesaa gjerne have bedet om Fortadelte strax, saa kunde jeg dog flygter i heelt Skind (holt.) Vel, mine Herre, jeg skal gjøre alt hvad De forlange. Jeg vil strax sætte mig ned og skrive —

Første Officer. Behoves ikke. Vi forlange intet uden et mundtligt Svar paa et simpelt Spørgsmaal. (viser et Brev.) Vedgaaer De at have skrevet dette? er ikke Deres Navn: Mads Mikkel Augustus Steinberg?

Steinberg. Jo, Mads Mikkel Augustus er mit Navn. (sagte, i det han torrer Sveden af Vandet.) Oho! der har jeg taget dygtig Fejl. Ganske det modsatte. Formodentlig et eller andet Skript fra Armeen.

Anden Officer. De tilstaaer altsaa at det er Deres Haand.

Steinberg. Positiv! Positiv! Ingen skriver sine Mr. og Ar. som jeg.

Første Officer. Det er nok; De ville behage at folge os i Krigsraadet som venter Dem.

Steinberg (affides.) Ja det er sikkert nogle vigtige Afsaer som man vil bruge mig til (holt.) Mine Herrer, De gjor mig altfor megen Kre. Men jeg er saa ganske onnegligent; jeg vil klæde mig lidt paa.

Zenger! De Esterretninger som jeg har givet Armeen da forlod Byen, angaaende dem som nu ere her, lader mig vente en venstabelig Modtagelse. Heida, Zenger! Zenger!

## Anden Scene.

Steinberg. Zenger,

Zenger. Bevares! hvad feiler Dem, Herre? hvor forstrekket De seer ud! De er ganske bleg. Hvad feiler Dem?

Steinberg. Hvad der feiler mig? Kan man ikke nok blive bleg naar man saadan bliver igjet ud af Sengen i sin bedste Sovn. Forstrekket? Karl! har Du nogensinde seet mig forstrekket?

Zenger. Ah! nu ligner De Dem selv igjen. — Men har Herren skrevet Svar paa det Brev jeg leverede Dem? Ejeneren som bragte det er meget utaalmelig, og siger at hans herre myrder ham om han venter for længe.

Steinberg. En kold Sveed trænger ud af hele mit Legeme.

Zenger. Himmel og Jord! hvor De skifter Farbe. Nu er De igjen saa hvid som et Liig.

Steinberg. Er jeg? hvor besynderligt! mine Kinder brænde som Ib.

Zenger. Hvad Beskeed skal jeg give Ejeneren? — han tor ikke vente; Lieutenanten skal være meget hidsig.

Steinberg (affides.) Det glæder mig. Jeg faaer Lid til at undslye (holt.) Siig ham at han behover ikke at vente. Jeg skal sende Svar saasnar jeg er færdig. — Og hør: skynd Dig at pakke altting ind, thi jeg vil forlade Byen endnu i denne Dag (Zenger gaaer). Gud bedre os! hvor disse Soldater altid har Hastværk (det banker.) Af Du gode Gud! hvad er nu det? Skulde han allerede have sendt sine Soldater?

Første Officer. Gjør Dem i-  
gen Ulejlighed, sligt vil man ikke  
lægge Mørke til. Alle Døtrene  
maa forsegles.

Steinberg. Mine Døre forseg-  
les? hvorfor?

Første Officer. Det er Brug  
blandt os Militaire, naar vi formode  
at Nogen correspoderer med Flens-  
den.

Steinberg. Jeg haaber De har  
ikke mig mistænkt for sligt?

Anden Officer. Vi mistænke  
Dem ikke — vi have Beviser.

Steinberg. Beviser? o! hvor  
Verden er fuld af Øndskab! Mine  
Herrer, om De blot vil give mig  
lidt Tid stal! De see hvor reen jeg  
stal gjøre mig, og bedælte mine  
Fjender med Skam.

Første Officer. Skjønt Sol-  
datoerne ere strenge, saa ere de dog  
retfærdige. Venlighed til at retfær-  
diggiore Dem vil ikke manquere.  
Men Deres Forsvar maae være af  
et meget sjeldent Slags, dersom  
det skal kunne giendrive hvad der  
staar i dette Brev, som De har  
vedgaet var Deres Haand.

Steinberg. Jeg tog Feil. —  
Jeg vil gjøre min Ged paa at det  
ikke er min Skrivt.

Første Officer. Nei det er  
umueligt at De kan feile. Ingen  
skriver sine M og N saadan som  
De.

Anden Officer. Vort,

Steinberg. Jeg Ulykkelige!  
hvorfor læste jeg nogensinde at  
skrive.

Første Officer. Aftsted! aftsted!  
(De gaae.)

### Fjerde Scene.

(Et Fængsel. Lyset er nær ved at  
gaae ud. Det dages.) Emma  
(sidder sovende paa en Stol).  
Mad. Wilfort (ved Siden, ganz-  
te ubmattet af Vaagen.) Durimel  
(kneler paa den anden  
Side).

Durimel (reiser sig, gaaer  
frem paa Skuepladsen med Dinene

stift hæftede paa Emma). Enbetig  
har hun maatte bultet under for  
Naturens Fordringer. Hun so-  
ver. Hvill sedt Engel! glem din  
Øval, og drom om Elysialghed! —  
hun rører sig; nei. — stille som  
Døyen. Jeg frygter hun skal vaage-  
ne. Kunde jeg blot undslipe nu.  
(Tromme høres langt borte.) Hør!  
Trommen kalder mine Kammerader  
sammen til Executionen. Hvor  
hurtig Siden løber. Den synes at  
misundre mig de saa Vieblitke jeg  
endnu har tilbage, og med Kjempes-  
friidt iles Dødstimen mig imode.  
Emma, — det eneste som jeg endnu  
har tilbage er Afsted; men den  
er for — den er strækkelig. Nei,  
jeg vil fly og befrie os begge fra  
slede Piinstler (vil gaae).

Emma (sovende). Durimel!

Durimel (vender om). Elste!  
Det var kun en Drom. Hun smi-  
ler; hal! smil ikke, eller al min  
Candhaftighed forsager mig. Him-  
mel! har jeg fortjent dette! Et  
Minut er det kun, og dog nok til  
at gjøre mig forsagt. Gode Gud!  
til Dig sætter jeg nu alt mit Haab.  
Styrk Du mig. Du veed, det er  
ikke Glimmer ellers den tankelose  
Verdens daartlige Glæder, som jeg  
attræa, men Benstab, Ømhed og  
Kjærlighed, — de Følelser, hvor-  
med Naturen udrustede os, ere de  
Uvhigheder, som binde mig til  
Jorden, og gjor Kalken saa bitter  
at Smage.

Emma (som for). Du er hans  
Konge, en Gud! Du raader for  
hans Liv! Min Egtemage! Par-  
don — Pardon! — eller jeg doer  
for Dine Fodder. (hun gør en  
Bevægelse og falder ned fra Sto-  
len. Durimel griber hende i sine  
Arme.)

Mad. Wilfort. Mit Barn!

Durimel. Min Emma!

Emma. Hvor er jeg? O! jeg  
synes jeg var for Din Konges  
Fodder; den Konge, som Du ofte  
bestrev mig saa velgjørende, saa  
naadig. Jeg bad om Din Pardon.

## Femte Scene.

og sic den. Ah! det var kun en Dram. Dog vil jeg ansee det som et lykkeligt Varsel; for Din Sikkerhed. Nei, Du skal ikke døe! Himmel vil det ikke! Du skal leve for mig.

Durimel. Er dette da min sidste Kamp? — Vær rolig, Elstede. Doden har ikke mere Stedster for mig. Kun for Dig frugter jeg. Mine Bidels er saae mit Hjerte. Emma! min Fader vil snart være her. Med ham maa jeg frem for mine Dommere. Han ønsker at være allene med mig.

Emma. Allene? Fal jeg da forlade Dig?

Durimel. Kun kort. Han lod mig forstaae, at han havde Noget at sige mig, som maaskee vilde formilde mine Dommere. Forlad mig, Emma! Thi naar Du er nærværende, ere mine tanker ganske henvendte paa Dig. O, græd ikke!

Emma. Kan jeg lade det være? Er Din Skjebne ikke min? (St. Frank lader sig tilsynne, men da han seer Emma, trækker han sig tilbage).

Durimel. Madame! adskil os, jeg beder.

Emma. Skrækkeligt!

Durimel. Emma, min Emma, forlad mig!

Emma. Jeg gaaer; men Durimel, nører Du endnu Haab?

Durimel. Ja! (spændt) Glem ikke at bede for mig. Din Dyd kan maaskee afvænne Bredens Aand, som svinger Sværdet over mit Hoved.

Mad. Misfort. Kom, min Datter, lad os gaae og bede Himmel om hans Liv.

Emma. Ja, der vil vore underlige Bonner ikke blive foragtede; thi der kan Uskyldigheden saae Opredning, naat Menneskene her har traadt den under Fodder.

(De gaae.)

## Durimel. St. Frank.

Durimel. Det er forbi. Jeg troer, min Fader var her; men han gik strax. Nu, min Sjel, var stærk! Tiden er for Haanden. Hvad de har seet er kun en Skygge; det de skal see, vil opfolde dem med Gyser og Skræk. (St. Frank kommer.) De var her for, min Fader?

St. Frank. Ja, jeg ventede kun Din Kones Bortgang. Gi mig Din Haand — godt! den skjæver ikke. Du veed formodentlig jeg kommer for at helle Dig.

Durimel. Jeg har lange ventet Dem. — Er alle Ting beredte.

St. Frank. Regimentet er paa Paraden, og et Detachement venter udenfor, for at ledsage Dig dit.

Durimel. Jeg besværger Dem, undgaae det græselige Syn, jeg frugter for Dem.

St. Frank. Berolige Dig. Overordentlige Smarter frembringer overordentligt Mod.

Durimel. Harde det kun behaget Forlynet, at spare mit Liv, for at være Dere's sidste Dages Glæde — De gredet; — o min Fader! velsign for sidste Gang Dere's ulykkelige Son. (Knaeler.)

St. Frank. Du har min Besignelse. Og maatte Raadens Fader øbne sine Arme og trykke Dig til sit Bryst, saaledes som jeg nu.

Durimel (reiser sig). Saa dør jeg glad. Kom min Fader.

St. Frank. Min Son, jeg folger.

## Sjette Scene.

## De Forrige; Valcourt.

Valcourt. Holdt, mine kæske Venner, der er endnu Haab. Skjondt min Fader har nogenrigt mig Opsættelse endog af nogle få Timer, skjondt han afslagte mine Bonner og er ubevægelig, vil jeg

dog, om St. Franck samtykker det, redde ham.

**St. Franck.** Redde ham? hvorledes?

**Valcourt.** Om De har Mod til at antage mit Forslag. Detachementet, som skalde føre Dem til Paraden, venter ved Fængslets store Port; men naar De kommer ud af denne Hvælvning, fører en smal Gang Dem til en hemmelig Udgang til Landeveien; to paalidelige Ejendomme venter der med en Vogn. Dette Document, undertegnet af mig, vil tjene Dem til Pas. Der, Ritmester, tag det genvindt, og lad ham flynde sig.

**St. Franck.** Hvad tilbyder De? har De ingen andre Midler? Valcourt, De skulle blive i Stikken —

**Valcourt.** Spil ikke Tiden paa intetværende Betænkeligheder. Dette Menneskes Skjebne interesserer mig, og jeg har besluttet, at ville redde ham Troer De, jeg kunde se ham omkomme i sin bedste Udgang, paavhedsalighedens Bredde, naar en ølset, om Hustrue udstrækker Armene, for at omfavne ham? Man har fastslægtighejstoldt mig for hans Angiver; jeg skylder mig selv. Opreisning, Lad mig sondergive hans Lænker, og vise, at sjældent jeg letsindeigen har forsørfager Tammmerseener, saa har jeg dog et Hjerte, der aldrig ophører at martyre mig, indtil jeg har gjort min Daarskab god igjen.

**St. Franck.** Min Ven! min dyrebare Ven! Jeg beundrer Dit hiedne Mod og stal aldrig glemme det.

**Valcourt.** Hvorfor benytter De Dem ikke deroft? min Sabel, dette Pas, mine Vætjenter, alt over en sikker Flugt. Hvorfor tove I da?

**St. Franck.** Min Ven skal en Dag lære at kjende dette taknemmelige Hjerte, og de Øffere det er i Stand til. — Din Vogn venter? saa lad os være ene for at fatte en Beslutning. Gage, man savner

Dig maaskee. Jeg kommer snart — allene eller med min —

**Valcourt.** Hvortil alle disse Omboob? Hvert Landebraet betales ei meh Dynge Gulb. Der — (leverer St. Franck Passet og en Pung.) Tag dette. Ingen Takssigelse; for ham ud af denne Skækkens Bolig. Himmel beskytte ham! (gaar.)

### Syvende Scene.

**St. Franck.** Durimel.

**St. Franck** (efter en Paus, udstrækker Pungen til Durimel.) Nu, Theodor?

**Durimel.** Min Elskne — er i Deres Haand. Deres Ønske er min Lov.

**St. Franck.** Tæl!

**Durimel.** Ah! jeg var ikke.

**St. Franck.** Theodor! vistde Du hvor kostbart Dit Liv er for mig!

**Durimel.** Hvor meget vigtigere er Deres Ere for mig. De gik i Caution for mig. Lovede De ikke at indestaae for min Person?

**St. Franck.** O Himmel! jo.

**Durimel.** Erens Øffer er ikke i vor Magt.

**St. Franck.** Hvor gjerne gav jeg ikke Livet for at redde Dig!

**Durimel.** De gav Deres Eres Øb, De maae ikke svigte det.

**St. Franck** (omsavner ham). Min Son, min Theodor! — Du er Hesten, og jeg — jeg er kun det svage Menneske. — Men jeg vil være Hesten, og offre Eren, og redde Dig. Hurtig! Folg mig!

**Durimel.** Aldrig! De har gjort et helligt Øfste, det maae ikke brydes. Nei! jeg vilde hellere udstaae Dods Kampen tusinde Gange, end see min Fader bestremmet.

**St. Franck.** Dit Liv er nu min eneste Tanke. Fly, jeg besvørger Dig, sye, og lad ikke Din Fader høre Dine Dodslyk.

**Durimel.** Troer De da, at Deres Far domme ikke har prentet sig dybere i min Sjel? Troer De jeg kunde kjøbe Livet med Deres Skjend-

sel? Mod! min Fader! jeg er beredt. Lad os gaae og smile ab Doden, gaae den med den Bevidsthed imode, som kun ledsgarer den Edle.  
(sører St. Franck mod Udgangen.)

### Ottende Scene.

De Forrige. Emma.

Emma. Hvorhen? hvor vilde De føre ham hen? troer I at kunne bedrage mig? jeg veed hvad der venter ham. Mine Kræfter har jeg faaet tilbage. Jeg kommer før at befrie ham. — Hvor vil Du hen? I Dødens Kolde Arme? Og Du, unaturalige Fader! Du fører ham derhen?

Durimel (strykker hende til sit Bryst). Hold inde, Emma! Dine Klager ere frugtesløze; sat Mod, vi maae stilles.

Emma. Skilles? nei, o neit (omfavner ham heftig). — Her, sejul Dig ved min Barm, der kunne De ikke finde Dig. Og om De finde Dig, saa tor De dog ikke rive Dig ud af disse Arme. Min Fortvivelse skaløre Deres Steenherter, mine stormende Bonner skal ryste Deres Siele; om disse ikke kunne frugte, skal mine Klingrende Raabnæg Netsfærdighedens Trone, og nedslunge Hævnens Eynild mod Raabturens og Kærlighedens Bodler.

Durimel. Fader, tael —

St. Franck. Min Datter —

Emma. Hvad er Verden for mig, naar min Theodor er borte? (med qual, rystende Stemme.) Styrke besiddber jeg ikke, min Svaghed var min eneste Dyb. Ogsaa De, min Fader, behøver Mod; det har De, og det foruroliger mig. Ha! umuligt! De kan ikke else ham saa højt, som jeg.

St. Franck. Er jeg da ikke hans Fader? — hvilken Kærlighed kan overgaae min? Naar jeg udmaatte af Alder og Sorg, er stark, maae ogsaa Du seire over Dine Gæsesser.

Durintel. Emma, kære Emma! Dine Udraab ere Dolke i min Faders Bryst.

Emma (hvis ene Haand i hele denne Scene har hoilet i Durimels, trækker den hurtig til sig, da hun vaagner som af en dyb Grublen og knæler). O, tilgiv mig, tilgiv en Ulykkelig, som ikke selv veed, hvad hun siger! som endog voerer af fordomme Himmelten! (springer op.) Men hvad har De der? Et Papir? Et det hans Friskendelse? Undsaaer han Doden?

St. Franck. Maaske; men hvordan det end gaaer, saa maa Du nu bort. (vil føre hende bort) Mit Barn, min kære Datter! lad ikke en gammel Mands Taarer forsviges flyde. Gaae, og lad ham opfyldte Grens hellige Bligter. Det er det prøvende Dieblik. Gaae, jeg skal snart forene Dig —

Emma. Med Durimel, min Fader?

Durimel (ester én indvortes Kamp). Nu, nu — Emma! — Elste! — Kone! — Farvel!

(stryter ud.)

Emma. Han gaaer bort! Slip mig! For Barmhjertigheds Skyld lad mig end engang see ham. — Jeg vil døe med ham! (mat.) Han er borte — jeg seer ham aldrig — aldrig mere. — Af Veien! skjent mig Buft — mit Hæerte knues — Theodor! — Durimel! — o Giftebed!

(synker om i Stolen.)

St. Franck. Er ingen der? hjelp! hjelp!

### Niende Scene.

Emma (besvaret). — St. Franck. Mad. Milfort. 2 Tjenere.

St. Franck. Gud! hun doer i mine Arme.

Mad. Milfort. Min arme, ulykkelige Datter! slaae Dinene op, og see Din Moder.

St. Franck. Madame! jeg overslader hende til Deres Omhed; min Son venter mig.

(gaaer.)

Mab. Milfort. Kom, Kom og hjælper mig! Bær hende ud i Bognen, og lad os ile hjem. (Tjenerne bære Stolen bort med Emma. Mab. Milfort gaaer følgende ved Siden.)

### Liende Scene.

(Paraden. Soldater i Geledder — hvilende sig paa Bossemunderne. I Baggrunden en Korhoining, hvorpaa Durimel sidder i dybe Tanker, med Haanden under Kinden. Pause og Tableau. Endelig hører Durimel Hovedet).

Durimel. Saa er det ba' befluttet. Mit Lys skal ikke mere brænde. Paa Nettterstebet skal det for alle Menneskers Hine slukkes, for aldrig mere at vorde stønt. Skækkligt! — Dog, Alfader, Du vil det! — Vel! Din Villie Fæ. Takket være mine Dommere, som lod mig Isd til at afslægge Regnslab for mine svundne Dage! jeg har forsonet mig med Gud, trykset det allersidste Lys paa Emmas Bæber, og omfavnnet min Fader for sidste Gang. Jeg har tilgivet mine Fjender — algode Forlyst, tilgiv Du ogsaa mig, Menneskene tvang mig, til enten at svigte Herren eller dem. Jeg vaagte det sidste og det er derfor de nu udsør al sin Harme over mig. — Ha! lad dem det, lad dem tage livet, Herren beholder dog jeg. ((Trommen røres. Almindelig-Honneur.)

### Ellevte Scene.

S. Franck. Valcourt og flere Officerer komme).

Valcourt (afsides). O Himmel! saa er han ikke flygtet. (St. Franck kaster sig i Durimels Arme. Pause).

Første Officier. Hvad skal det sige? hvorfor al denne Interesse for en Fremmed?

Valcourt. Menneskelig og edelmodig var han stedse. Dog

maa jeg tilstaae, at denne Ømhed falder mig forunderlig. (Trommen røres efter. Officererne trække sig tilbage, undtagen Valcourt. St. Franck styrter frem.)

St. Franck. Nu, Furir! ras kun om dette hjerte, martre det kun; men hold mig blot nogle Minutter opret. — Venner! Baabens brodre! Lovene byde, at den som forlader sin Fane skal arquebuseres. — Det arme Offer, som I see for Eder, ærbodig ventende paa sin Skjæne, har, ligegyldig for Loven og dens Giver, votvet at forlade den, og derfor — (standser pludselig, tier og udbryder endeligen, overvældet af sin Smerte.) Warmhjertige! skal jeg da myrde Naturen! skal jeg da quæle Stemmen, som taler i mit Bryst? Forøgte de Føller. Du nedlagde i mit Bryst og affigé Dommen over min egen Son? — Hal rædselsfuldt!

Valcourt. St. Franck! min Ven! hvad betyder denne Bleghed, dette matte halvbrustne Wie? Lad ikke Deres Edelmod styrte Dem i Graden med den Ulykkelige, som De ikke kan redde.

St. Franck. O, at jeg kunde. Gjerne vilde jeg aabne disse Uare, lade den rode Strom vælde frem, og for at sjælle ham Silverselde udtomme Kilden, hvorfra den havde sit Udspring.

Valcourt. Hvilen forvirret Tale.

St. Franck hører en Pause, hvori han har stillet vildt imod Dorden. Ja, ja! saaledes maa og skal det være.

Valcourt. Hat Dem; jeg beder.

St. Franck (knaler). Missundelige Himmel, jeg takker Dig! Du har sendt mig min bedre Engel! det er ham, som gav mig Tanken. Din Hand styrte mig! (Durimel laae allerede paa Kne paa Korhoiningen, da St. Franck talte derom. Man har nu tilbundet hans Hine. En fort Hvirvel med Trommen. St. Franck retser sig.)

St. Franck. Der er Signalet, saa ville vi synde os. Fremad! I Retfærdighedens Tjenere, som lønke Lid og Skræk uafstilleligen sammen. Fremad! Væg an! Hør! (Se Soldater træde frem, knæle og sigte paa Durimel.) St. Franck lader sig ved det sidste Ord henimod Durimel, for at omarme ham, men synker om ved Forhoiningen. Valcourt taler reise Soldaterne sig, skudre og træde tilbage.)

Valcourt. Hold inde! hvad er dette?

Durimel (har afrevet Bindet fra Vinene, iles til og omfavner sin Fader). Min Fader doer! hjælp! red hans liv! (Officererne omringede St. Franck.)

Valcourt. Himmel! hans Fader! hvorfor bulgte man dette for mig? Sog at bringe ham til sig selv igjen, og tog med Executionen til jeg kommer igjen. Der er slet endnu Nedning. (Han iles ud. Tableau. Durimel kneler ved Siben af Forhoiningen med sin Fader i Arme. Soldaterne og Officerne danne en Gruppe om dem. Pause.)

### Tolvte Scene.

(Mad. Milforts Bærelse.)

Mad. Milfort. Emma.

Emma. Har De ogsaa sammenboret Dem imod mig? Hvor er han? Tael, o tael!

Mad. Milfort. Emma, o Barn, tank paa Din Moder.

Emma. Ah! vil Ingen se med Medvynk paa mine Ridelser? Min Moder vil ikke høre mig, ikke tro' mig! Hvor er jeg? En tyk Taage inbhyller Alt for mine Vine. D. Moder! Model! (hun synker i en Stol. Trommernes Lyd langt borte jager hende forstrækket op.) Hvad var det? Hørte De den græslelige Lyd? Skulde det være — ja, vissefølgelig! — o, slip mig, lad mig ile, og trænge igjennem Ræk-

terne, lad mig se ham, kun engang endnu, han maa høre mit sidste Farvel!

Mad. Milfort. Nej, det er for stidig!

Emma. For stidig? Gud! er der intet Haab?

Mad. Milfort. Intet uden i Himmelten.

Emma. Er han forvist, eller skal han dse? Hvorfor maa jeg ikke gaae? (Trommen høres igjen.) Utter? Ah! det ruller som Torden for mine Øren. Frygtelige Time! nu er det atter stille, stille som i Graven. (Afskillige Skud høres. Emma raaber: "Durimel!" og besvimer. Trommen høres igjen.)

Mad. Milfort. Mit Barn, mit Haab! ogsaa Du forlader mig, Du min Alders eneste Trost!

### Trettende Scene.

De Forrige. Valcourt.

Mad. Milfort. Hjælp mig, min Herre, at tilbagekalde hende fra de Døde.

Valcourt. Sagte, hun faaer liv. — Slæg Vinene op, Skønne, og see Glædens Sendebud.

Emma (vaagner). Hvor er han? Hvor? Hvor?

### Fjortende Scene.

De Forrige. St. Franck med Durimel.

St. Franck (sører ham i hendes Arme). Her, her! gjengivet Dig og Friheden.

Mad. Milfort. Ugode Forsyn!

Emma. Glæden har ganske overvaldet mig. Men hvorledes, hvem reddede Dig?

Durimel (leber Valcourt frem.) See her min Skytsengel. Han er edelsmodige Medblidenhed befriede mig. Han synde vi begge livet.

Valcourt. Nej! ikke mig, denne ædle Olbing skylder De Livet. Han maae I yde Eders Tak. Hans

Sjels Storhed var det, som frem-  
lokkede Medlidenhedstaarer paa min  
Faders Kinder, og sienlede en  
elstet, lykkelig Egtemand tilbage  
til en sorgende Kones Arme.

Emma. Var Lyden af Geværer  
da Kun et Phantafespil?

Durimel. Studdene, som Du  
horte, var en Honneur for min

Fader. Saaledes bleve de Vaabe-  
som vare bestemte til at tilinti-  
gjore Din Mand, kun brugte i  
Glædesyttrelse for hans Befrieli-

St. Franck. Retfærdighed  
har bortlagt sit Værnsepter,  
lader Himmelens Raade ene herft  
som udspredet Glæde og Lyksal-  
hed overalt.

# E p i g r a m m e t.

Lysstspil i 4 Akter, af Kohebue.

## Personerne:

Cancellie-Præsident Love.	Doctor Buss.
Fru Love, hans Kone.	Captain Blinker.
Caroline, hans Datter af første Møgteskab.	Kammerraad Hippeldanz.
Eduard, hans Son af andet Møgtes- skab.	Corporal Moller.
Fru Warning.	Luisa, hans Datter.
Frederikke, hendes Datter.	Jacob, Tjener i Loves Huns.
	En Tjener.

## Förste Akt.

(En Sal i Cancellie-Præsidentens Huus.)

### Förste Scene.

Love (sidder og læser nogle Aakter,  
Efter en lille Pause, kommer hans  
Kone hastig ind).

Fruen. **Hr.** Cancellie-Præsi-  
dent!

Love (uden at see op). Hvad  
sødt?

Fruen. Her er kommet en Frem-  
med til Bon.

Love. Det kommer ikke mig  
ved.

Fruen. En Dienoperator.

Love. Det er godt.

Fruen. Hører De ikke hvad  
jeg siger: en Dienoperator!

Love. Jo vist min Engel;  
men hvad kommer det mig ved?  
Jeg er jo ikke blind.

Fruen. Men Eduard, vor ene-  
ste Son.

Love. Ja saa, han er blind;  
det har De ret.

Fruen. Den Fremmede skal  
være en meget duelig Mand. Kan-  
Kan han kunde hjelpe vor stakkels  
Eduard.

Love. Konstee.

Fruen. Og at jeg endnu kunde

saa min eneste Son at see paa  
Wrens Bone.

Love (tager et af Documenterne  
og læser). Sognet Fellenborff —  
contra Fogden Hans Nimmersatt.

Fruen. Men sia mig for Him-  
lens Skyld hr. Cancellie, Præ-  
sident —

Love. Hvad skal jeg sige Dem,  
mijn Engel?

Fruen. De hører tale om Mu-  
sigheden at kunne hjelpe Deres  
blinde Son.

Love. Ja, det hører jeg.

Fruen. Og endda er De lige  
saa kold derved, som Deres Mar-  
mor-Papiyrpræsser.

Love. Men De veed jo nok,  
min Engel, at jeg ikke bryder  
mig om Huusholdnings-Affairerne.

Fruen. Forbistrede Phlegma!

Love. Jeg har mine Akker;  
Bornene høre ikke til mit Depar-  
tement.

Fruen. Nei, nei, jeg veed nok,  
at De ikke holder af Guard!

Love. Jeg holder af hele Ver-  
den.

Fruen. Deres sentimentalße  
Datter ligger Dem mere paa Hjer-  
tet. Men saadan gaar det, naar  
man tager en Enkemand!

Love. Hvordan gaar det saa,  
min Engel?

Fruen. Man faaer nævne  
Steddtre!

Love. Er Caroline nævnis?

Fruen. Ja hun er!

Love. Ei! ei!

Fruen. Hvad skal nu det betyde, det „Ei, ei!”

Love. Det skal betyde — det skal egentlig ingenting betyde, min Engel.

Fruen. Jeg kan ikke længer passe paa den Tos!

Love. Skal hun da passes paa?

Fruen. Især dersom Eduard kunde saae sit Syn igjen, saa er jeg kun Moder for ham.

Love (gaar igjen hen til sine Aeker). Esterlom og saasom Sognet Helsingør ligger i Proces —

Fruen. Caroline maa givtes!

Love (stiller ved). Med bemeldte Foged Hans Nimmersatt —

Fruen. Hvad er det for en Snak? nei med Kammeraad Hippelebanz!

Love. Hvad har han dermed at bestille?

Fruen. Han har friet til Deres Datter.

Love. Ja saa! det blander jeg mig ikke i.

Fruen. Og han eier en halv Milion.

Love. Meget vel.

Fruen. Savist er det meget vel; men Pigen har endnu hendes forbistrede August i Hovedet, og det er meget ilde.

Love. August? hvad er det for en, den August?

Fruen. Har De allerede glemt den smukke Kugl, den Warning?

Love. Aha! ham? nei, ham har jeg ikke glemt.

Fruen. Tosen er saa dumdriftig, at sige mig lige op i mine aabne Mine, at hun vil aldrig tage nogen anden til Mand.

Love. Ja, saa kommer man dog vel til at give efter.

Fruen. Hvad siger De? give efter? er De forrykt?

Love. Vor Herre bevares! — Hvordan kan De spørge saadan, min Engel?

Fruen. Glemme skal hun ham — og lystre!

Love. Hvor er Warning da nu? og hvad er han?

Fruen. Han løb jo sin Vej for 6 Aar siden!

Love. Løb han? Ja saa! nu husker jeg det.

Fruen. Efterat De havde oversøst, ham og hans Familie med Belsjerninger.

Love. Ja rigtig. Hans Fader og jeg var gode Venner.

Fruen. De gav Moderen frihånd.

Love. Det var ogsaa en meget brav Kone.

Fruen. Baade Dogenikten og hans Tomfue Søster lod De opdragte med Deres egne Born.

Love. Gjorde jeg det? nao, det var jo ret godt gjort af mig.

Fruen. Det var dumt gjorte det! De maatte forubese, at der blev en Kærligheds-Historie af, naar Bornene voxede til.

Love. Ganske rigtig min Engels. Jeg troer ogsaa, at jeg forudsaae det.

Fruen. Ja, dersom det havde været en Appel!

Love. Noi vist ikke! om jeg husker ret, saa havde vi dengang bestemt de to unge Folk for hisanden.

Fruen. Men min Sub! har De ganske glemt, at den Knæ gjorde sig forhadt hos alle Menesker ved sin Lust til Satire.

Love. Satire? ei! ei!

Fruen. Og at han til sidst over i Kjobel gjorde et Epigram over mig?

Love. Et Epigram over Dem ja, ja, nu husker jeg det.

Fruen. Familien maatte paa Timen romme Huset.

Love. Ja rigtig.

Fruen. Vi lod være at undslitte den lumpne Knægt!

Love. Og saa spæsrede h

ub i den vide Verden. O, nu  
ved jeg det altsammen.

Fruen. Ja, langt om længe!

Love. Men Moderen og Sø-  
steren hvad gjor de?

Fruen. Hvad veed jeg dit?  
De sultet vel.

Love. Sultet? hum! det er  
mig dog ikke kjert.

Fruen. De saae Son som for-  
kyldt! Hvorfor holdt Moderen  
ikke sin Sons frække Tunge i  
Løve?

Love. Faderen var dog min  
Ven, en flink Jurist.

Fruen. Og Sonnen har gjort  
et Epigram over mig, over mig  
hr. Gancellie, Præsident! hører  
De det?

Love. Ja, ja, min Engel, jeg  
hører nok. — He! he! he! hvor-  
dan var nu det Epigram?

Fruen. Saa? jeg skal vel end-  
og trænge det for Dem? argrede  
mig ikke nok over det, ben-  
sig det kom ud? Jeg var far-  
dig at saae min Død derover.

Love. Deres Død? ei, seer  
De, det har jeg saaman ikke  
vidst.

Fruen. Hordi De ikke veed an-  
det end Deres Aftter.

Love. Jeg heder Dem om  
førstadelse min Engel, jeg veed  
at August Warning var en  
munter, god Dreng, som jeg nok  
kunde like.

Fruen. God? charmant sagt  
De taler som Deres Sand-  
hus!

Love. Destobedre; Ethvert  
Menneske skulde egentlig være  
værdigt et Slags Sandhus, og  
hvør han saae en Plet, skulde  
man strax stose Kjærlighed til Næ-  
ren paa den.

Fruen. Nei, vil man bare høre!  
Min hr. Gemal bliver ogsaa  
stig!

Love. Saa? da var det dog  
min Hensigt.

Fruen. Om hin gode Dreng,

som De behager at kalde ham,  
ogsaa i Dag kom tilbage som  
Keiser af Japan, saa blev han  
dog aldrig min Svigersøn.

Love. Ja, see det er noget  
andet; det er Deres Sag.

Fruen. Jeg husker ham hans  
Epigram!

Love. Det er ret Skade, at  
jeg ikke kan busse det.

Fruen. Caroline skal ægte Kam-  
meraad Hippeldanz.

Love. For mig maa hun ægte  
hvem hun vil.

Fruen. Ikke hvem hun vil,  
men hvem jeg vil!

Love. Ja, ja, hvem De vil.

Fruen. Saordet holdes i Af-  
ten.

Love. Det er Huusholdnings-  
Affairer, dem bryder jeg mig ikke  
om.

Fruen. Jeg har allerede lader  
Caroline kalde, og nu vil jeg sige  
hende det.

Love. Nu strax?

Fruen. Paa Timen.

Love. Saa, gaaer jeg ind i  
mit Cabinet. (han valler sine Kl-  
eter sammen).

Fruen. De gjorde vel i min  
Herr, om De forenede den fader-  
lige Autoritet med den moder-  
lige.

Love. Nei vist ikke, min En-  
gel. Caroline vil venteligen klage  
og græde.

Fruen. Det lader man gaae  
ind af det ene Øre og ud af det  
anden.

Love. Men Sivertmaal og  
Taarer hører ikke til mit Depart-  
ment. (i det han gaaer) Fogden  
Hans Nimmersatt —

Fruen Hans Nimmersatt er  
en Nar.

Love. Hvad kommer Fogden  
Dem ved, min Engel?

(han gaaer.)

Aaben Scene.

Fruen Love (singer). Jakob (kommer)

Fruen. Gaae om paa alle  
Aubgerne og spørg om den be-  
tonte Dienlæge, Doktor Busse.

Jacob. Meget vel.

Fruen. Naar han har fundet  
ham, saa inviteer ham. Siig, at  
hans Herstab har hørt mange  
Lovtaler over ham, og saa videre.  
Hører han?

Jacob. Naar skal han kom-  
me?

Fruen. Saasnart som muligt!  
endnu i Dag.

Jacob. Meget vel. (gaaer.)

Fruen. Eduord maa have sit  
Syn igjen, og Caroline maa mig  
ud af Syne — saa er jeg lykkelig.  
(hun laster sig paa en Stoel.)

Tredie Scene.

Fruen Love. Caroline,

Caroline (kommer frygtsom ind).  
De har besalet —

Fruen. Kom hid! (Caroline  
gaar hen til vende) Der har Frø-  
kenen jo efter ret en romantisk,  
sentimental Paaklædning. Roser  
paa Hovedet, Roser paa Brystet!

Caroline. Jeg holder meget  
af Roser.

Fruen (høftig). Men jeg ikke!

Caroline (tager ganske rolig Ro-  
serne af hovedet og Brystet og læg-  
ger dem bort).

Fruen. Hvorsor seer Du saa  
bleg ud?

Caroline. Jeg har ikke sovet  
goet.

Fruen. Kom hid, jeg vil smin-  
ke Dig.

Caroline. Sminke forbærer  
huden.

Fruen. Om! paa Din Hud  
er der saa ikke noget at forbærve,  
Kom hid, siger jeg! (hun tager en  
Sminkekruske op af Lommen og smin-

ker Caroline). Brystet er alt for  
meget sjukt.

Caroline. Forlad mig, Ejære-  
ste Moder, jeg synes ikke om den  
nuværende Mode.

Fruen (bryster sig). Ja for Dig  
er den rigtignok ikke blevet op-  
fundet!

Caroline. Mig synes den er  
ikke blevet opfundet for Sædelige  
heden.

Fruen. Tie stille! Du er des-  
uden meget for simpel klædt i  
Dag.

Caroline. I Dag? hvorfor  
just i Dag?

Fruen. Fordi det er Din For-  
lovelsesdag.

Caroline (forskrækket). Min For-  
lovelsesdag?

Fruen. Stiller hun sig ikke  
ordentlig an, som om jeg fortalte  
hende noget splinternt.

Caroline. Det er virkelig nyt  
for mig.

Fruen. Den Ding har saa al-  
lerede varet lange nok.

Caroline. Ja desværre!

Fruen. Det er den høje Tid,  
at den engang faaer Ende.

Caroline. Jeg troede, Ejære-  
Moder, at efter min sidste Eklæ-  
ring havde den Ende.

Fruen. Eklæring? Din sidste  
Eklæring? har man ogsaa spurgt  
Dig om nogen Eklæring.

Caroline. Det angik ikke Mo-  
der og Sminke, men mit Liv  
lykke.

Fruen. Det veed jeg.

Caroline. Jeg vil gjerne ab-  
lyde, naar der blot handles om  
Euner og Griller.

Fruen. Bil Du dog? — hvor  
hun er naadig.

Caroline. Men mit Hjerte —

Fruen. Jeg taler om Dis-  
Haand.

Caroline. Skal mit Hjerte da  
ikke folges med min Haand.

Fruen. Ingen Roman-Sotti-  
ser, om jeg maa bede. See este-

i Deres Almanak, Frøken; der  
vil De finde, at De er 23 Aar  
Bammel.

Caroline. Det veed jeg.

Fruen. Folgelig er det paa  
den høje Tid for Dem, at De  
bliver gitt.

Caroline. Skal jeg da endeligt  
givte mig?

Fruen. Et underligt Spørgs-  
maal! hvad vil Frøkenen vel el-  
lers gjøre?

Caroline. Pleie Dem og min  
Fader paa deres gamle Dage.

Fruen. Du vil nok bille mig  
ind, at Du har ligesaa stor Ufky-  
for Gjætermaal, som salig Dron-  
ning Elisabeth af England.

Caroline. Det var jo dog ikke  
andet end en forstil Peenhed.

Fruen. Altsaa en Anden?

Caroline. Kun En!

Fruen. Meget bestemt!

Caroline. Det var en Tid,  
da De selv bisalbt mit Valg.

Fruen. Har Du glemt det for-  
maledidde Epigram?

Caroline. Al! hvor kunde jeg  
det?

Fruen. Denne En er derfor  
ligesaa god, som slet ingen.

Caroline. Har sex Aars fri-  
villig Forvisning ikke udslættet  
hans Brode?

Fruen. Nei, om han endog saa  
i 600 Aar vandrede omkring som  
Jerusalem's Skomager!

Caroline. De berøvede ogsaa  
Moderen Deres Underhållelse, og  
strafte der ved Sonnen dobbelt  
haardt.

Fruen. Dersom han havde be-  
sjaalet mig, giver mig Forgivt-  
det vilde jeg tilgive ham, — men  
et Epigram — Gadebrenge kunde  
bet udenab.

Caroline. Han har angret det  
saal bittert!

Fruen. For silbig. Du ægter  
Kammeraad Hippeldanz.

Caroline. Da Worning moatte  
forlade sit Fødeland, saa gav jeg

ham min Ged om evig trofast  
Kjærlighed til Bedøger, for at bes-  
kytte ham mod Fortvivlelse.

Fruen. Og mener Du, at han  
ogsaa er blevet Dig troe?

Caroline. Sikkert.

Fruen. Ha! ha! ha! saadan  
en Lettroenhed kunde man neppe  
tilgive en Femtenaars Pige!

Caroline. Ikke Spot, kun  
Beviser kan bringe min Tid til  
at valke.

Fruen. Beviser findes der nok  
ogsaa.

Caroline. Albrig!

Fruen. Men sat —

Caroline. Soa var jeg meget  
ulykkelig!

Fruen. Døsse, saa vilde Du  
ub Modstand give en Aanden  
Dit Haand, ikke sandt?

Caroline. Maafsee.

Fruen (i hvis Ansigt man kan  
se, at hun faaer en Plan). Du  
veed ventelig, hvor Warning op-  
holder sig?

Caroline. Nei.

Fruen. Er det ogsaa sandt?

Caroline. Ved min Døders  
Afe!

Fruen. I stive hinanden ille  
til?

Caroline. Albrig, Du skal ikke  
høre fra mig, sagde han ved A-  
fleden, forend jeg kan lade mig  
fee for Dig, uden at esdme:

Fruen. Og den troe Amaryl-  
lis venter endnu, den Dag i  
Dag? Le bien - aimé, quand  
reviendra - t-il? (sagte) bie-  
tun! Du skal snart høre fra ham.

### Tierde Scene.

Kammeraad Hippeldanz. De  
fortige.

Hippeldanz. Bon jour, hon  
jour! Nea, hvad sagde jeg? hus-  
per De, hvad jeg sagde? hvad?

Fruen. Hvillet, hr. Kam-  
meraad?

Hippeldanz. De heller ikke,  
min god Brud?

Caroline. Nei.

Hippeldanz. Da vi for sex  
Uger siden talde om vores Jaord,  
hvad sagde jeg dengang? hvad?

Caroline. Intet, som det var  
Umagen vurd at tænke paa i sex  
Uger.

Fruen (med Strenghed). Caro-  
line!

Hippeldanz. Hæ! hæ! hæ!  
hun har staet det i Glemme-  
bogen, reent staet det i Glem-  
mabogen! allerdeiligeste Brud, sagde  
jeg, vores Jaord kan ikke gaae  
for sig saa snart, ja, - det sagde  
jeg!

Caroline. Og det fulde jeg  
have glemt?

Hippeldanz. De maae <sup>m</sup> altsamme  
Saalmodighed —

Caroline. O, hjertelig gjerne!

Hippeldanz. Til jeg saaer frist  
Caviar fra Rusland og en Padé  
de Perigord fra Frankrig.

Fruen (med Brede). Hr. Kam-  
meraad, jeg synes, at —

Caroline. De har fuldkommen  
Ret, min Herre. Et Jaord uden  
Caviar, det gaaer ingenlunde an.  
Og Rusland er langt herfra, ikke  
sandt?

Hippeldanz. Langt, meget langt  
herfra! men hoc nu bare! hvad  
sæer? I Saar Aftes — jeg kom-  
mer hjem. Min Ambrosius luf-  
teke Doren op — det er en polidisk  
Knægt, han griner saa smoret.  
Jeg kommer ind i Stuen; —  
hvad dusker der mig imode? jeg  
snusser; det lugter saa delicius,  
saal piquant! Jeg folger min In-  
stinct, og ligé paa eengang staer  
jeg foran en stor Postei! der er  
Perdix rouges, Troster, ak! der  
er alleting! alleting! jeg bliver  
gaanske alterret, — mit Blod  
kommer i Bevægelse — jeg kunde  
ikke tuske et Dje i den hele ud-  
slagte Rat.

Caroline. Arme Mand!

Hippeldanz. Nei, rige Mand,  
rige Mand! det er kun rige Folk,  
der kan betale saadanne deilige  
synde Natter. Betank engang,  
mine Damer! betank det engang  
ret: jeg kommer hjem og saa fins-  
der jeg Posteien.

Caroline (utaa modig). Ja, ja,  
vi har jo hørt det altsammen!

Hippeldanz. Altsammen? ha!  
ha! hal nei, nei, paa det lag!  
langstaal ikke altsammen. Hvad  
sæer saa vibere? I Morges ban-  
ker det paa min Øør, pil! pit!  
— Hærin! — Jeg tænkte, at  
det var Badstorkonen, og saa sagde  
jeg: Hærin! — Men det var ikke  
Badstorkonen! gjæt engang: hvem  
var det? (han seer verceløs paa  
dem begge to.) Postkarlen, ligesaa  
livagtig som han staer og gaaer  
her i Verden, bringer mig Cavi-  
aren fra Rusland!

Caroline. Et virkelig?

Hippeldanz. Nu gjorde jeg  
saadan mine Reflexioner —

Caroline. Reflexioner? Det

Hippeldanz. Her, tænkte jeg,  
her spører Du himiens Billie.  
I Saar kom Posteien, nu i Mors-  
ges Tom Caviaren, og foligelig blis-  
ver vores Jaord i Asten.

Caroline. Posteien, Caviaren  
og jeg. Et allerkjæreste Kløvers-  
blad!

Hippeldanz. Ja, ikke sandt?  
ha! hal ha!

Fruen. De har Ret, Hr. Kam-  
meraad, nu er der intet videre i  
Beien for Jaordet.

Hippeldanz. Ingenting, slet  
ingenting!

Fruen. Og derfor, hvis De  
vil være saa god —

Hippeldanz. Ja, saa god som  
Dagen er lang!

Caroline. Men, min Herre,  
da De er saa rigtig, — og da De  
kan forskrive Dem alleting for  
Deres Penge —

Hippeldanz. Ja, det kan jeg.

Caroline. Hvorfor forskriver  
De Dem da ikke en Kone?

Hippeldanz. Man er Patriot,  
man vil ikke gjøre en udenlandsk  
Pige lykkelig!

Fruen. Caroline! ingen Got-  
tiser.

Hippeldanz. Spøg, Overgl-  
venhed, Eskovs Gjækkerie, det  
siger intet. Kom være først hjem  
til mit —

Caroline. Til Dem? Jeg stak-  
kels Pigel!

Hippeldanz. Og see saa mit  
Solvtsi, mine Meuhler —

Caroline. Alting, alting, kun  
ikke Dem!

Fruen. Du bliver usorskam-  
met.

Hippeldanz. Og saa, Fru  
Kammerraadinde! ikke sandt, det  
kilder.

Caroline. Ja! til at lee sig  
ihjel af!

Hippeldanz. Og hvad mener  
De? Kanske endog saa snart, Fru  
Geheime-Kammerraadinde,

Fruen. Saa! har De Udsig-  
ter?

Hippeldanz. Ja, Udsigter ud  
af alle Binduer! Det er rigtig  
nok i eend' Uufsigt Sveed —

Caroline (afsynder ham). At  
man spiser Posteier?

Hippeldanz. Nei, nei! her  
tale vi om ganske andre Posteier!  
Hans Durchlauchtighed har besa-  
let — at enhver Kammerraad skal  
udarbeide en Plan — forstaer

De? een Plan —

Caroline. Til at arrangere  
det fyrstelige Tassel estet?

Hippeldanz. Nei, nei! man  
er Kammerraad — man arranges  
ter Staten.

Caroline. Den stakkels Stat!

Fruen. Og denne Plan?

Hippeldanz. Ja, seer De, jeg  
kan ikke saa ret komme frem med  
den. I samfulde ti Uger har  
jeg arbejdet paa den, en Time

hver evige Dag. Man er riig,

man kunde bekale det, men nei!

det gjor man ikke; man har Sam-

vittighed; jeg har skrevet hver

en Linie selv, ipse fecit.

Fruen (til Caroline). Der kan

Du nu høre.

Hippeldanz. I Dag skal min

Plan indgives. Den er allerede

reenskrevet og bragt i Rigtighed.

Fruen. Saa kom da nu He-

Geheime-Kammerraad —

Hippeldanz (seer i Slægget).

Underdanigste —

Fruen. At vi ogsaa kan saae

vore Ting bragte i Rigtighed.

Hippeldanz. I Rigtighed, i

den allerrigtligste Rigtighed, det

forskaer sig! Posteien, Kaviaren

— hvad flettes saa mere?

Caroline. En Bagatel: Brus

ben.

Hippeldanz. Ja, i Aften vil

De not tale af en anden Zone!

Caroline. I Aften vil jeg kun

sige et eneste Ord —

Hippeldanz. Og det er?

Caroline. Nei!

Hippeldanz. Nei?

Caroline. Nei!

Hippeldanz. (sætter yderst forum-

dret Armen i Siden, seer vexelsvist

snart paa Moderen og snart paa Dæs-

teren, vil sige noget, stammer og tier

om sider stille.)

Fruen: Du siger Ja! ( hun tas-

gen Hippeldanz under Armen) Kom

min Herre, jeg maa tale med Dem

under fire Fine. — Hører Du

Caroline! Du siger Ja!

Hippeldanz. Sawist, javist

gjor De — bie bare lidt — jeg

sender Dem en Ring — en kost-

bar Ring — med Stene i — for-

staer De mig, sodeste Engel?

he! den brillerer — det kan Vis-

gerne godt lide — ha! ha! ha!

— De giver Kammerraaden Der s

lille Hjerte — og han? — han

giver Dem Geheime-Kammerraad-

dens hele Person — ha! ha! ha!

— farvel saalange, sodeste Eng-

el! lille Honsebeen! (de gaar.)

### Gemte Scene.

Caroline (allene).

Min gode Hippeldanz! Lænken  
trykker, om dens Ringe endog  
ere af Diamapter! — Jeg vil sige  
nej, Frue Stedmoder, om jeg endo-  
gsaa skalde blive mishandlet! —  
O! torde jeg dog beklage mig for  
min Fader! — Al! men han vilde  
sige: Du hører ikke til mit De-  
partement.

### Sjette Scene.

Frue Warning. Frederikke.  
Caroline.

Caroline (ter dem imode). Hvad  
serr jeg! Frue Warning! vi in  
gode Frederikke!

Frue Warning. Ikke sandt,  
De ventede ikke at see os?

Caroline. De er hvilken frem-  
med Tone! hvorfor ikke Du lis-  
gesom for?

Frue Warning. Kære Barn,  
det sommer sig ikke mere for mig.

Caroline. Det sommer sig ikke  
for Dem, at sige Du til en Pige,  
der fra Barndommen af ikke har  
kjend anden Moder end Dem; i  
hvis Hjerte De indyrkantede Dy-  
den; som De har lært at tænke  
og føle —

Frue Warning. De sjonne  
Tider ere forbi!

Caroline. O, hvor foragtelig  
maa den Kjærlighed og Tæknem-  
melighed ikke være, som beroer  
paa Tiden! Vil De forsmaae mig  
i Dag, fordi jeg i sex lange Tår  
ikke torde kyssé Deres morderlige  
Haand?

Frue Warning (er roet og rø-  
ter hende sin Haand). Du.

Caroline. Nu har De holdt,  
hvad De lovede min døende Mo-  
der — og Du, Søster Frederikke!  
vil Du ogsaa skramme mig fra  
Dig, ved et koldt De?

Frederikke (trykker hende med

Hjertelighed i sine Arme). Sagde jeg  
ikke nok, Moder, at vi vilde finde  
vor Caroline igjen saaledes?

Caroline. De har twilet?  
ah! det gør mig ondt.

Frue Warning. Line, tilgiv  
mig, at jeg kunde twile om Dil  
Hjerte!

Caroline. Hvilket lykkeligt Dil  
følde bringer Dem i Dag i vor  
Hus, efter ses Aars Traværelse?

Frue Warning. Et lyk-  
ligt Tilfælde? nei, mit Barn  
kun Roben kunde trænge mig til  
igen at sætte min God i dette  
Hus.

Caroline. Roben!

Frue Warning. Kan jeg fåa  
Din Fader i Tale?

Caroline. Jeg skal strax meldt  
Dem. (Hun gaaer, men vender om  
igen.) Men kun endnu et Spørgs-  
maal! hat De ikke hørt fra Au-  
gust?

Frue Warning (sukkende). Al-  
drig!

Caroline (gaaer og vender atter om)  
I ses Aar ikke den mindste Efter-  
retning?

Frue Warning (brisser i Graad)  
Slet ingen!

Caroline. Stakkels Moder!

Frederikke. Og Din gode blind  
Eduard, hvordan lever han?

Caroline. Stedse eens. Han  
lever med stille Taalmob. Naal  
han et allene, saa fantaserer han  
veemodig paa sin Kloite.

Frederikke. Hvem leder han  
nu?

Caroline. Ja, naar jeg tö-  
det. Øste kun en af Djenerne.

Frederikke. Husker han endnu  
stundom paa, at i forrige Tider  
var det min Bestilling at lede ham?  
Caroline. O, det glemmer han  
aldrig! Dig og Din Broder el-  
sker han med den inderligste Kjær-  
lighed.

Frederikke (sæer ned foran si-  
med foldede Hænder, og mindes for-  
rige Tider.)

Frue Warning. Melb mig,  
mit gode Barn; jeg vilde nødig  
møde Din Moder her.

Caroline. Min Moder? alt  
siden De forlod vort Huis, saa  
har jeg ingen Moder mere! (Hun  
saar ind i sin Faders Cabinet).

### Syvende Scene.

Frue Warning. Frederikke.

Frue Warning. Hvor enhver  
Ring forekommer mig bekjendt  
her i dette Huis!

Frederikke. Mig ogsaa!

Frue Warning. I tyve Aar  
har jeg boet her.

Frederikke. Min glade Barn-  
dom smiler ud af enhver Kro.

Frue Warning. I denne Stue  
pleiede vi at drikke Thee.

Frederikke. Her legede vi Blin-  
debuk.

Frue Warning. Saa sad Din  
Fader paa dette Sted! —

Frederikke. En Dag stodte  
den blinde Eduard sig paa dette  
Hjørne.

Frue Warning. De gode Men-  
nester, som saa tit glædede sig her,  
ere døde — forhundne — eller  
ulykkelige!

Frederikke (seer ind i et andet  
Værelse). Og see, Moder, derinde  
staar endnu den samme Gibbs-  
Fortuna, som Broder August en-  
gang af Vanvare slog Armen af.

Frue Warning. O! havde han  
dog blot knust min Lykke! han  
knusne ogsaa mit Hjerte!

Frederikke. August skulde straf-  
ses; saa kom den blinde Eduard,  
og sagde, at det var ham der  
havde gjort det.

Frue Warning. Den gode  
Dreng!

Frederikke. Ja, Moder! den  
tiegode blinde Eduard!

Frue Warning. Dengang vare  
alle saa enige her —

Frederikke, Og saa glade —

Frue Warning. Verben rundt  
omkring forekom os saa ganße  
overslødig.

Frederikke. Og var os bet og-  
saa.

Frue Warning. Indtil det  
ulykkelige Epigram overstjar al-  
leting som en skarp Dolk! Man  
dører Ten phantasere paa en Visite  
udenfor Skuepladsen.

Frederikke (inderlig rort). Moder!  
hører Du Moder?!

Frue Warning. Det er Edu-  
ard.

Frederikke (græder; Musiken bli-  
ver ved). Maae jeg gaae ind til  
ham?

Frue Warning. Kjære Nille  
— nei.

Frederikke. Jeg har ikke seet  
ham i sex Aar.

Frue Warning. Dersom hans  
Moder er hos ham, hvordan vilde  
hun da tage imod Dig?

Frederikke. Jeg holder af ham  
som af min Broder! jeg har tit  
gjækket ham, det bebreider jeg mig  
nu. Engang billede jeg ham ind,  
at jeg var svv., og at jeg vilde  
sove. Han satte sig uden for min  
Seng og vistede Fluerne bort.  
Af Overgivenhed lattede jeg mig  
bort ganße sagte. Et Par Times-  
tid efter kom jeg igjen og endnu  
sat han der ganße stille og raal-  
modig, og troede, at han vistede  
Fluerne bort fra mig. (Fluiten tier)  
O, hvor jeg dengang flammede  
mig! — Bedste, kjære Moder!  
Maae jeg gaae ind til ham?

### Ottende Scene.

Eduard. De Horrige.

Eduard (i Doren). Jakob!

Jakob! Frederikke. Ah! der er han!

Eduard. Jeg hører en bekjende  
Rost. Er her da ingen, som vil  
lede mig?

Frederikke (nærmer sig sjælvende  
til ham). Jeg er her.

Eduard. Du? hvem er Du?  
Frederikke. Kjender Du mig  
ikke mere?

Eduard. Gode Gud! Du er  
min Frederikke!

Frederikke (salder ham om halsen). Min kære, kære Eduard!

Eduard (salter høste langt bort  
fra sig, og trækker hende op til sit  
Hjerte). Al! jeg maae græde! de  
har forbudten mig at græde, men  
jeg maae!

Frederikke. Hvordan gaaer det  
Dig?

Eduard. Endnu kan jeg ikke  
sæe.

Frederikke. Er Du ellers frist?

Eduard. Jeg sviser og drukker.

Frederikke. Elster Du mig  
endnu.

Eduard. Jeg lever jo endnu.

Frederikke. O! jeg tanker saa  
til vaa Dig!

Eduard. Og jeg! — naar de  
lader mig være saa allene — naar  
jeg spørger forgjeves, om det er  
Dag eller Nat — saa kalder jeg  
paa Dig! saa er Du hos mig! —  
Nu har jeg været blind i 8  
aar, men jeg busket endnu meget  
godt, hvordan Du seer ud.

Frederikke. Min Broder!

Eduard (sotter efter hende). Du  
er blevet saa stor — saa stor —  
Nikkie! vil Du nu ogsaa blive  
hos mig?

Frederikke. Al nei, det kan  
jeg ikke!

Eduard. Der er dog ingen,  
nei ingen! der lader mig saa godt  
som Du!

Frederikke. Hvor gjerne vilbe  
jeg ikke lebe Dig igjennem Livet.

Eduard. Siiig mig, se vi  
allene?

Frederikke. Nei.

Eduard. Hvem er her da mere  
end vi?

Frederikke. Min Moder.

Eduard. Din Moder? hvor  
er hun? o, synyd Dig at ledes mig  
hen til hende! (Frederikke gjor det)

O, hvor temmelig og stjont Du  
leber mig, kære Nikke! men hvor  
er Din Moder?

Frue Warning (som søger at  
demppe sin Staaad). Her, kære  
Eduard!

Eduard. Ja, ja, det er hende  
det er den Rest, jeg altid saa  
gjerne vilde høre! (sotter efter hende)  
Deres Haand — Deres Haand! (Frue Warning rækker ham den, han  
losser den, og trækker den til sit Hjerte).  
Dette er en glædelig Dag! — Al!  
jeg lever saa eensformig, jeg maae  
feede mig saa meget! Der er ingen,  
som løser for mig, saaledes  
som Frederikke sordum pleiede at  
gjøre. — Nikke, giv Du mig ogsaa  
Din Haand! (hun gior det; han  
trækker begges hænder op til sig).  
Dette er en ret glædelig  
Dag! Gaae ikke igjen herfra! for-  
lad mig ikke mere! jeg er saa for-  
ladt.

Frue Warning. Er Caroline  
ikke hos Dig?

Eduard. Hun tor kun sjeldent  
være hos mig! Moder siger, at  
hun sordærer mig. Om Aftenen  
sniger hun sig rigtig nok over til  
mig, og siger mig, at det er Aft-  
ten — men om Dagen har jeg  
intet andet, end min Staaad.

Frederikke (græder). Min stal-  
kels Eduard!

Eduard. Synet kunde jeg end-  
da nok undvære, men uden Kjær-  
lighed! uden Kjærlighed kan jeg  
ikke leve!

### Niende Scene.

Captain Blinker. De forrige  
(da Blinker kommer ind, trække Mo-  
der og Datter sig noget undseelige til-  
hage fra Eduard).

Blinker (som hørte Eduards sidste  
Ord). Deri har Du Net, min Ven.  
Kjærlighed er Naturens Andes-  
drag; Verden forgaer, naar Kjær-  
lighed viger bort. — Deres arbo-

Du  
vor  
at  
ere  
nde  
saa  
de)  
ab  
han  
ee).  
kk!  
aat  
in-  
es  
at  
et;  
til  
lig  
or-  
re  
ne  
en  
at  
en  
il  
es  
ba  
r-  
g  
e  
os  
i  
e  
ie  
u  
de  
be  
digste Dienet, mine smukke Damer.  
Men veed De vel, at en Cancellies  
Præsidents' Førgemak er slet ikke  
skabt til, at man skal høre paa  
Kjærligheds-Erklaeringer der.

Fredrikke. Min Herre —

Blinker. Deres Herre? min  
smukke Slut, sjældede jeg kun om  
at være, naar Manden i den sorte  
kjole havde sagt det; men Deres  
Slave, saasnat De befaler det.

Eduard. Velkommen, kære  
Hr. Captain Klinker!

Blinker. Der har Du min  
Haand, blinde Kjærlighedsgrund!  
Hvorban lever Du?

Eduard. I Dag lever jeg me-  
get godt.

Blinker. Der seer vi Skjøn-  
beds Magt. Den er ligesom Sol-  
len; endogsaa den Blinde soler,  
at den er nær.

Frue Warning (noget omfludtlig).  
Hr. Captain, jeg veed ikke —

Blinker. Frue, jeg veed alle-  
rede, hvad De ikke veed. Min  
Zone undree Dem, ikke sandt?

Frue Warning. Jeg maae rig-  
tignok tilstaae, at —

Blinker. Og jeg vil tilstaae,  
at jeg er en Nar, thi Narrene  
slipper altid bedst igjennem Ver-  
den. Den hele By har nu en-  
gang vant sig til min Zone, og  
 jeg haaber, at De hører ogsaa  
med til Byen, thi ellers vander  
 jeg endnu i denne Dag ud af den.

Frue Warning. Det er første  
Gang at vi seer hinanden —

Blinker. Det gjor mig meget  
onde. Jeg kommer til at besøge  
Dem hver Dag, for at indhente  
hvad jeg har forsømt.

Eduard. Captain Klinker er  
et godt Menneske, og er altid  
munter. Han spotter tit, men  
fornærmer aldrig.

Frue Warning (mindes sin Son  
og Sukker).

Blinker. Eduard, Du skal hol-  
de Liigpræken over mig.

Eduard. Han har tit trostet

mig. Engang beviisde han end-  
ogsaa for mig, at det er en Lykke  
at være blind.

Blinker. Ja, det er det ogsaa.

Fredrikke. En Lykke, at være  
blind!

Blinker. Ja, ja, min smukke  
Pige, det vover jeg at bevise,  
skondt just ikke i Deres Nærvo-  
relse, thi saa er rigtignok to seens-  
de Nine endnu for lidt.

Frue Warning. De hjelper  
Dem ved en galant Vendring.

Blinker. D nei! dersom De  
fordret mig ud, saa — for Ex-  
empel, er det nogen Hornefelse,  
at see Ridderne vandre om  
her i Verden?

Frue Warning. Den der ikke  
seer dem, hører dem dog.

Blinker. Nei, nei, forslad mig  
det! det Slags Folk pleier gjerne  
at gaae paa Tæerne, — Og tank  
engang, dersom alle Mennesker  
vare stokblinde, hvor mange onde  
Ting var der da ikke mindre, og  
hvor mange gode mere? Krig,  
for Exempel, Krig var der nu slet  
ikke til; undtagen De vil sætte,  
at et Par Armeer skulle lege Blin-  
debuk med hinanden. Enhver  
blev smukt hjemme hos sig selv,  
thi den som rendte omkring i  
Verden, stodte sig for Panden.  
Ingen Mand var utro, thi han  
kunde ikke se de fremmede Skions-  
heder; ingen vilde mere ødelægge  
sig ved Overdaabighed; ingen  
blind Dame kunde føre ud med  
blinde Heste, for at se og sees.  
Og — tank Dem engang det —

en lille, blod Haand var allerede  
nok til at tænde Kjærlighed! For-  
standen vilde begynde at komme  
i Priis. Naar Damerne loe, saa  
maatte de altid sige, hvoraaf? thi  
man vilde intet mere tilgivt dem  
for deres smukke Bænders Skyld.  
Retsfarbigheden blev rigtignok ved  
at være blind, ligesom hittildags,  
men Kjærlighed — o Kjæ-

Lighed vilde see meget mere  
grant! Kort sagt, derom jeg viis-  
be en Stat, som bestod af lutter  
Blinde, — (til Frederikke, med et  
lite bue) eller derom jeg ikke  
havde seet Dem, saa lob jeg end-  
nu i Dag begge mine Nine stille  
ud, og reisde derhen.

Klinker. De vilde kun finde  
saar Esterabere.

Klinker. Da var det dog nat-  
agtigt nok, og det Naragtige fin-  
der altid Esterabere.

Eduard. Ikke sandt, han har  
bedst sin Sætning? han har Net-

Klinker. Det siger Du fordi  
Du er blind. Jeg paastaaer ders-  
imod — (han seer paa Frederikke)  
— at jeg har uret.

Eduard. Kunde jeg blot se  
min Frederikke!

Klinker. Hvem er det Kam-  
merad?

Eduard. Hvorfor trak Du  
Din haand fra mig, Du stemme  
Pige? (han foder efter den, og bre-  
derisse røller ham haanden).

Klinker. Jeg bliver ganske for-  
undret! Man siger jo ellers, at  
Kierlighed lyster sig Kun igjennem  
Winene ind i Hjertet?

Eduard. Ganske rigtig, kære  
Hr. Captain, jeg er blevet blind.  
for at spærre Tilbageveien for  
den.

Klinker. Menneske! Du river  
jo hele mit System omkuld; thi  
hvis Skionheds Magt ogsaa stræk-  
ker sig til de Blinde, saa —

Frue Warning. De tager Zeil,  
Hr. Captain; Eduard og min  
Datter ere opdragne sammen.

Klinker. Saa? er det derfor,  
at Krabaten er saa blod, saa quin-  
delig?

Frue Warning. I forrige El-  
der har vi boet her i Huset!

Klinker. Og nu?

Frue Warning. Nu ere vi  
Fremmede, der kommer som Sol-  
licitanter!

Klinker. Det er Skade, at De  
inlet har at sollicitere hos mig!

Tiende Seene.

Frue Love. De forrige.

Frue Love (sudser, da hun træ-  
der ind). De her, Madame? min  
Gud! hvad vil De her?

Frue Warning. Jeg onsker  
at faae Hr. Cancellie-Præsidenten  
i Tale.

Frue Love (med fornem Kusde).  
Saalaa! — Er De blevet midt?

Frue Warning. Froten Caro-  
line gik ind.

Frue Love. Var her da ingen  
Xener tilstæde?

Klinker. Frue, "den som het  
paa Jordén melder den Ulykkelige  
med et velvilligt Hjerte, kommer  
selv ikke til at bie lange hist  
oppe i det store Førgemak.

Frue Love. Ah! Hr. Captain!  
hvorfor jer De herude i Clients  
Bærelset? (med et Dækast til Frue  
Warning).

Klinker. Har De endnu aldrig  
seet mig her? o, her kommer jeg  
meget ofte. Hele Formiddagen  
pleier jeg at leve fra en Stor-  
mand til en anden, af et Førg-  
mak i et andet.

Frue Love. Søger De da om  
noget?

Klinker. Nei, det gjor jeg;  
Gud ske Lov, ikke! idet mindst  
ikke om noget, som jeg kunde vente  
at finde i Førgemakernes.

Frue Love. Altsaa er det en  
af Dereks sædvanlige underlige  
Luner?

Klinker. Nei ingenlunde! Men  
De veed jo no?, at jeg er en  
Smule Maler, og ligeledes en  
Smule Digter.

Frue Love. Hører da de flions-  
ne Konster hjemme i Førgemak-  
ernes?

Klinker. Nei, de hører rigtig  
nok ikke hjemme der, men som of-

test finder man dem dog der alligevel. Men — den Ding vil vi springe over! En Maler, en Diger maae lære at kjende enhver Sidenstab med alle dens Nuancer, og hvor kan han det bedre, end i en stor Mands Forgemak? der sidder jeg i en Krog og lytter efter og passer paa. Frygt, Haab, Forventning, Sorg, Glæde, — alt dette stifter af i Ansigtene.

Frue Love. En saurrig Moerslab! Og hvad vinder De til Slutnings derved?

Klinker. Menneskekundskab.

Frue Love. Det twivler jeg dog paa. Den, som søger noget forstiller sig.

Klinker. Ja, naar han gaaer ind til Ministeren, men ikke, naar han kommer ud fra ham. Jeg har bragt det saavidt, Frue, at jeg vil kunne læse i enhver Sollicitants Ansigt, om han har sortjent det Gode eller Døde, der er hændet ham hos Ministeren.

Frue Love. En saadan Menseskjender er oste mere værd, end en Bord.

Klinker. Og De kan troe, det var ikke saa galt, om der i ethvert Forgemak var saadan en Mand, istedet for den uforstammeude Kammerjener. Sæt, for Erempel, engang, at jeg — jeg var anfæt her i den Qualitet.

Frue Love. Maas? hvad vilde De saa giore?

Klinker. — Saa visde jeg for det Første satte Stole til disse Damer. (han gior det virkelig).

Frue Love (vender sig fra ham bort spøske og havn vranten). — Hvad bestiller Du her, Eduard?

Eduard. Jeg? jeg har tabt min Fløsite —

Frue Love. Hvem har ledet Dig ud af Dit Kammer?

Eduard. Ingen.

Frue Love. Du veed jeg kan ikke lide, at man offentlig viser sin Elendighed frem.

Eduard. O Moder! jeg er saa sjæleglad! min eiegode Kitte er her!

Frue Love. Hvad vil Du sige med den Snak? Det Forhold I stode i som Born, det er for lang Tid siden glemt!

Eduard. Den, som er blind, glemmer aldrig.

Frue Love (med et bittert Dækfest til Frederikke). Slige Fortroeligheder passer sig ikke.

Frue Warning. Frederikke! gaae fra Eduard. Den naadige Frue seer ikke gjerne, at man elster hendes Son med lossterlig Omhyrd.

Frue Love. Nei see, hvor spids! det skulde vel alder være et Epigram?

### Elevte Scene.

Cancellie-Præsident Love.

De Forrige.

Love (med Hat, Stok og Kaarde, og et Bundt Acter under Armen). Det glæder mig, at see Dem, Frue Warning. Ja, ja, det glæder mig!

Frue Love. (stoder ham paa Armen; sagte). Det glæder Dem? Et De gal?

Love. Eys, tie stille, min Engel. — Det er vel Deres Tomfrue Datter? ei, ei, hun er jo voxet, saa det er en Eyst. — Myge Djener, Hr. Captain. De pardonnejer mig — Fortænninger.

Klinker. Uden Omständigheder. Jeg bliver her, dersom jeg maaes; eller jeg gaaer, hvis disse Damer ønsker at tale med Dem under fire Hine.

Frue Warning. Blid her, Hr. Captain, jeg kammer mig ikke ved min Hattigdom.

Klinker (hælder sig med Armens overkors op mod Bræggen, og horer efter Samtalen.)

Love. Hvor kan jeg tjene Dem?

Frue Warning. Hr. Cancelle-  
lie Præsident! det gaaer mig mes-  
get slet.

Love. Det gjør mig ondt.

Frue Warning. De kunde  
hjælpe mig —

Love. Hvis det hører til mit  
Departement, hjertelig gjerne,

Frue Love (sagte til sin Mand).  
Har De glemt Epigrammet? hvad?

Frue Warning. Jeg er syges-  
lig. Min Datter arbeider Nat  
og Dag; men hendes Kræfter for-  
staaer ikke.

Frue Love. Sender Deres Hr.  
Son da intet udenlands fra?

Frue Warning. Det er haardt!

Frue Love. Han var jo et  
Genie! en Bel-esprit! saadanne  
Folk trænger man allevegne til!

Eduard (som hører engstelig ef-  
ter). Hvor er min Gloste?

Frue Warning. Hr. Cancel-  
lie Præsident! i Saar døde Enken  
Brandensteln. Vel bendes Dod er  
der blevet en Pension vacant, som  
udbetales af Fyrstens Chatol-  
Casse. Hans Durchlauchtighed  
var engang saa naadig i et lig-  
nende Tilfælde at love at have  
mig i Grindring.

Frue Love. Ja, det var paa  
en Sid, da —

Love. Tie stille, min Engel!  
det hører virkelig til mit Depart-  
ement.

Frue Warning. De, Hr. Canc-  
cellie-Præsident! var min salig  
Mands Ven.

Love. Det var jeg.

Frue Warning. De veeb, at  
han har tjent arlig og tro —

Love. Ja, ja, det har han.

Frue Warning. Jeg smigrer  
dig dersor med det Haab, at —

Frue Love. Det lader, som om  
Madame Warning har ganske glemt,  
at Sonnenes Bonartighed var  
endnu storte, end Faderens For-  
tjenester.

Frue Warning. Ja, min Son  
handlede ubekendig, men skal jeg

bøbe dersor? eller har jeg ikke al-  
lerede bødet dersor?

Frue Love. Foraldre, som for  
sommer Deres Borns Opdragelse —  
Eduard. O, hvem vil gi-  
væg min Gloste?

Frue Warning. Jeg veed  
Frue, at jeg har intet at haab  
af Dem; men jeg opfordrer mi-  
Mands Ven, Fyrstens retsordig  
Tjener —

Love. Meget vel, Frue, jeg  
vil gjøre —

Frue Love (hurtig og sagte). In-  
tet vil De gjøre, slet intet!

Love. Min Pligt —

Frue Love. Det er Deres Se-

Pligt at havne Deres Kones kræn-

kede Wre.

Love (vender sig om til hende) bu-

Men hvad kommer Sonnen miskje

ved?

Frue Love. Han har gjort Epi-  
grammer baade over Land og Rige.

Love. Men, min Engel, Di

er jo ikke Land og Rige.

Frue Love. Dersom De loves for  
den mindste Smule — saa lader

Jeg mig stille fra Dem!

Love. Ja saa! (voit) Jeg skal  
opfylde min Pligt, endstændt

Omfændighederne —

Frue Warning. Jeg synes,  
at min Traug er den eneste Om-  
fændighed, som her kan komme i

Betrægning.

Frue Love (sagte til sin Mand).  
Vil De strax sige Nej!

Love (sagte til sin Kone). Jeg  
vil sige Ja til at gjøre, hvad det  
er min Embedspligt. (voit til Frue  
Warning) Jeg skal sandelig notis-  
sicer hans Durchlauchtighed det  
Fornødne! (til sin Kone, som gjor  
Miner ad ham) Ja, det maae jeg,  
det er min Pligt.

Frue Warning. Saa er jeg  
allerede vel tilfreds.

Frue Love. Men der staar  
jo allerede andre paa Expectant-  
Listen; ikke sandt, min Engel?

Love. Jeg veed ikke —

Frue Love (nibber ham i Armen).  
So vist veed De! huse Dem om.  
Love. Ja, ja, nu husser jeg  
bet.

Frue Warning. Naar tilla-  
bet De, at jeg maae hore om Be-  
veed sed?

Love. Nu maae jeg op til  
Hyrsten, og der —

Frue Love. Der har De for-  
bet Forste meget at bestille.

Love (til Frue Warning). I Es-  
termiddag.

Frue Love. Hvad tænker De  
paa! vi skal jo have Selfsab.

Love. Gi hvad, min Engel!  
Selkabet hører ikke til mit De-  
partement. Og den gode Kone  
maa jo dog have Svar: maae  
bun ikke? — I Estermiddag,  
kjære Frue Warning; Serviteur.

Frue Love (sagte til sin Mand).  
De er —!

Love. Jeg er Cancellie-Præ-  
sident! (han gaaer ud).

Frue Love (sagte). Jeg skal ringe  
for min Hr. Gemals Dren! (hørte)  
Tjenerinde, Madame. Ingen Es-  
terretninger fra den unge Hr.  
Warning?

Blinker (findser). Warning? —

Frue Love. Har denne Mar-  
tial den Aanden endnu ikke labet  
publicere et Bind Epigrammer?  
Dit fulde han saamængjore! Giv  
ham det modertige Raad, Ma-  
dame! hører De? (hun neier me-  
ret spøf og folger efter sin Mand).

Frue Warning (med et Dækast  
op mod himmelen). Zaalmodighed!

### Tolvte Scene.

Frue Warning. Frederikke.  
Capt. Blinker. Eduard.

Blinker. Warning? hedder De  
des Son Warning?

Eduard (med mindre Taarer). Jeg  
maae jo ikke grade!

Blinker. Svar mig, kjære Frue,

Frue Warning. Ja, min Herre,  
Warning hedder det ulykkelige  
unge Menneske, som styrte sig  
og sin Familie i Ulykke, ved et  
vittigt Indsald.

Blinker. Dog ikke August War-  
ning?

Frue Warning (sorundret). De  
kjender ham?

Blinker. Om jeg känner ham?  
Dersom han ikke havde været, saa  
vandrede jeg nu om paa Styres  
Bredde.

Frue Warning. Hvordan det,  
min Herre?

Blinker. Jeg var i Venet, og  
og laaet syg af hidsig Feber; Laa-  
gerne havde allerede domt mig fra  
Livet, men Deres Son helbredede  
mig.

Frue Warning. For hidsig  
Feber? Det er umuligt! hvorved?

Blinker. Hvad veed jeg, hvor-  
ved? Deres Son er en meget  
duelig Læge.

Frue Warning. Læge? De  
tager Seil, Hr. Capitain. Han  
forstaar intet af Lægekonsten.

Blinker. Saaz det gjør mig  
ondt.

Frue Warning. Al! jeg troede  
allerede at høre et trostende Ord.  
Gorgjeves!

Blinker. Imidlertid, om det  
endog ikke var ham, saa var det  
dog en, der havde samme Navn  
som han, og alle Warninger har  
Ret til min Taknemmelighed.

Eduard (sagte). Er Du her  
endnu, Nikke?

Blinker. Folgelig, Frue, der-  
som De behøver en Ven, saa er  
jeg Captain Blinker. Erkendige  
Dem om denne Personnage; De  
vil ikke høre nogen tale ilde om  
ham, og det er allerede meget, thi  
det Gode sjæller Felt sjælden om  
at fortælle igjen.

Eduard (sagte). Er min Mo-  
der gaaet?

Trettende Scene.

Caroline. De forrige.

Caroline (som allerede af og til lyttede ved Døren, medens hendes Farvældre endnu vare der, især nu frugt som ud af sin Faders Cabinet, og medens hun omfavner Frederikke, trykker hun hende en lille Pung i Haanden, med disse Ord) Dette har jeg sparet sammen til Dig. (Derpaa vender hun sig hurtig om til Moderen, kysser hendes Haand med indertidig Varme og især ud).

Frederikke. Hvad var det? Moder, se her! skal jeg beholde det?

Frue Warning. Hvorfor ikke? hun gav Dig det af et godt Hjerte.

Frederikke. Men jeg kan endnu arbeide. Skal jeg da dele den Glæde, at ernære min Moder, med en Fremmed?

Frue Warning. Du trænger til hvile, mit Barn, og Caroline er ikke fremmed for os.

Frederikke. Men det er dog altid en Slags Utmisste.

Frue Warning. Velgernings ker kan Kjærlighed vise, men Utmisste giver den ikke.

Eduard. Åh! hvorfor skal jeg ogsaa være saa fattig!

Klinker. Det er en hvad Pige, den Caroline! Villader De? (han tager Pungen fra Frederikke, og seer paa den). Du gode Slut! jeg veed hvor lidet Din Frue Stedmoder giver Dig — og det er temmelig meget — Du maae have sanket lange derpaa. — (Medens han siger dette, lister han sig til at omhytte Carolines Pung med sin egen, og flyer derpaa denne ganske ligeftrem tilbage til Frederikke med et Bul.)

Frederikke (som strax markerer det). Nei min Herre! det er jo ikke den samme Pung?

Klinker (med komisk Brede). Hvad? for De bestylder mig for Tyverie?

Frederikke. Denne Pung jo tre Gange saa tung som den anden.

Klinker. Troet De kan ikke jeg er en Tøffenspiller? og at jeg har praktiseret Stene ind i den Frederikke, Der er Penge den, mange Penge, Der er Penge, min Herre.

Klinker. Jeg har aldrig i mit hele Levetid givet Caroline noget, og folgelig kan der heller ingen af mine Penge være i den.

Frederikke. Jeg beder Dem, Dr. Captain. — Moder, hjelpe mig!

Frue Warning. Jeg forstaa Dem, min Herre.

Klinker. Men jeg forstaa ikke Dem.

Frue Warning. Deres Edelmodighed —

Klinker. Det er da Fandet til Edelmodighed, at jeg giver en Pengeupning tilbage, som ikke hører mig til!

Frederikke. Dr. Captain, mi Venindes Gave ydmygede mig ikke. Deres kan jeg ikke tage imod.

Klinker. Men ved De, vi Somfne, at jeg begynder at bliv vred for ramme Alvor? hvor med vil De overbevise mig om noget Skjelmstykke? Har De Bidt imod den blonde Herre og protesterer jeg.

Frederikke (kvivisom, hvad han skal gjøre). Det er i Sandhed svinderligt.

Klinker. Siig De, hvad De behager. Men jeg finder det endnu mere svinderligt, at De sad dan glatvæk besynder en ærlig Mand for at have stjaalet, og dooven i Kjøbet den allersørste Gang. De seer ham.

(Frederikke seer paa sin Moder).

Frue Warning. Vær rolig mit Barn. Den som giver sagdes, han mener med sin Gave.

Eduard. Kjære Captain Klinker, kom hid til mig!

Klinker. Vil Du kansee rand-  
suge mine Sommer?

Eduard. Jeg vil trykke Dem  
i Haanden.

### Fjortende Scene.

Frue Love. De forrige.

Frue Love. Hvad? endnu her?  
har Madammen endnu mere at  
besæte?

Frue Warning. Forlod mig —

Frue Love. Min Mand er  
gaaet ud, og mig havde De jo  
dog ikke tilstænt den Are af Des-  
tes Besøg.

Frue Warning. Jeg forstaer  
Dem. Kom min Datter.

(De nære begge to).

Frue Love besørger Complimenten  
halv skodeslost og halv spøske).

Frue Warning (til Klinker). Hr.  
Captain, der gives Mennesker,  
som man aldyig mere glemmer,  
om man endog kun har set dem  
en eneste Gang.

Klinker (med en let Compliment,  
som om det flet ikke kom ham ved).  
Det kan nok være.

Frederikke (med en taknemmelig  
Compliment). I min Moders Navn.  
(Hun trykker Eduard afsides i Haan-  
den). Eduard! o, Eduard!

Eduard. Glem mig ikke! (Mo-  
der og Datter gaaer). Du gaaer?

Frue Love. Hvad skal det be-  
tyde, Hr. Captain?

Eduard. Aa! giv mig min  
Gloste!

Klinker. Betyde, siger De?  
med Tillabelse, min smukke Frue,  
hvad Damerne siger, det betyder  
just ikke altid noget.

Frue Love. Spottefugl!

Klinker. Men derimod siger  
de ogsaa tit mere med et eneste  
Ord, end en Stue-Philosoph i  
en heel Quartant.

Frue Love. De giver Samta-  
len en anden Bending, mærker  
jeg nok.

Klinker. Ah, det er vel, at  
De husler mig paa at vende. Bas-  
tron Selheim vil i Dag føre en  
Tour, og jeg skal følge med ham.  
Deres ydmigste Dienner, min smukke  
Frue! (i Forbigaaende til Eduard)  
Min gode blinde Gut! det er  
godt, naar man sommetider ogsaa  
er stum. (gaaer).

### Femtede Scene.

Eduard. Frue Love.

Frue Love. Hvad er her fore-  
gaet?

Eduard. Ingentina.

Frue Love. Har Du Hemmes-  
ligheder for Din Moder?

Eduard. En Blind og Hem-  
meligheder!

Frue Love. Men Du kan jo  
dog høre.

Eduard. Ja, desværre maatte  
jeg høre, hver haardt De talte  
til min Frederikke og hendes Mo-  
der!

Frue Love. Haardt? nei, vil  
man engang høre! har Du glemt  
Epigrammet?

Eduard. Hvad kan Søsteren  
gjøre for Broderens Brode? O  
Moder! De kunde lindre min  
unge Skjebne, dersom De lod  
den kære Pige —

Frue Love. Tie stille! der  
forestaar Dig en stor Lykke.

Eduard. Mig?

Frue Love. Du kommer maas-  
ke snart til ikke at behove no-  
gen Besleder.

Eduard. Doer jeg da?

Frue Love. Endnu i Dog kom-  
mer her en beromt Dienlage.

Eduard. Kan han hjelpe mig?

Frue Love. Det haaber vi.

Eduard. O! saa saaer jeg

Nikké at see!

Frue Love. Saal sit Du gan-  
ske andre Ting at see. Ved vor  
Indflydelse, med vor Formue —

o, min Son! hvad kunne Du ikke blive til!

Eduard. Til Nikkes Mand!  
Frue Love. Sniksnak! Kom nu ind i Dit Kammer. Teg vil meddele Dig Planer — Planer, ved hvil Størhed Du skal blive ør i Hovedet.

Eduard. Gud give mig mit Syn igjen for at see Nikke; så maa jeg ikke se hende — saa giv mig min Florite, og lad mig blive ved at være blind. (de gaar.)

Slemt Tegn! hvorför Kammer Du Dig, Klinker, som om Du vilbe stiele? — Frisk! ud med Sproget! De vil altsaa (han seer sig allevegne om, og figer derpaa høit) giitte Dem?! — Ja, ja, raab kun ikke saa høit! — Men er Det dog ikke ret en Mar in Folio? Den Tid da De endnu ansaet Pigerne for lutter Engle, den Tid退休的 De tre Skridt tilbage, hvor Gang De horte Navnet Wystand nævne, og nu, da De veed, hvad en Pige er for et skøbelsigt Bæsen — Klinker! Klinker! har Du dersor reist saa vidt omkring? — Ja, var Du forestillet som en 17 Aars Knosmen der sværte Piger omkring for Dine Nine, og Du har ikke engang valgt endnu. Meget fornuftigt — meget viselig handlet — det maa man tilstaae. (han stampet pludselig med Stokken i Jorsdén). Men for Fanden! jeg har jo lange nok været en fornuftig Ungerstånd, nu vil jeg min Sjel være en Abelat! — (han springer op). Givte mig vil jeg! og den strænge Madam Fornuft skal ikke engang føae Lov at give sin Skilling i Lægten med ved mit Valg. Tilsældet skal afgjore Tingene: Loddastning! — Loddastning! hal ha! hal! (pludselig alvorlig). Men hvad er vel der at lee af? — Et Giveirmaal ikke tusinde Gonge for blevet sammenlignet med et Lotterie? og Held den, der sættes saaledes ind, som jeg: der er rigtig nok kun to Nummer i mit Lotterie, men intet Nit. — Vel an, min gode Klinker! vi vil trække Straa. (han plukker to Blomster). To Gaafurter, Den ene er Caroline og den anden Frederikke. — Men, ja, for Fanden! hvem vil vel sammenligne sin Gut med en Gaafetur? (han fastar dem bort) Nei, nei, her staar blaau Violer, de ere mere passende. (han plukker dem og tager en i hver Haand). All-

## Anden Akt.

(En landlig Egn. I Baggrunden et Hængegjærde med en Laage. Ved Siden en Brond; Træer og en Græsboen.)

### Første Scene.

Capitain Klinker (kommer ind).

Besynderligt! at der er Mennesker til, som man kommer hurtig til at holde af, og ligeledes fremmede Banker, der lettelig blive eens egne — og saa kan Fanden ikke igjen blive af med dem! — Han seer sig om) Her er jeg nu kommet i en temmelig ensom Egn, jeg veed selv ikke hvordan. Sæt Dem, min kjære Hr. Capitain! De har jo saa tids og mange Gange været fornuftig, hvor det set ikke behovebes, nu trænger De bandsat meget til Deres Smule Fornuft. Sæt Dem ned! (han laster sig paa Græsboen). De vil altsaa giitte Dem? Tys! kæl for Guds Skyld ikke saa høit! — ei, ei! det er et

saar her Line og her Nikke! — men  
brodan saa: jeg nu bare mig ad  
med den Ting, uden at narre mig  
selv. — Saaledes gaer det an:  
Stikken paa den ene Blomst er  
tort, og paa den anden lang; jeg  
lægger min Hat over dem begge  
to (han gjor det) — og tager saa,  
hvaad Skjebnen vil unde mig. (Han  
putter Haanden ind under Hatten, og  
trækker en af Blomsterne ud). Caroline!  
jeg er vel fornøjet med  
min Gevinst. — Utsaa har jeg  
da valgt. See, nu kommer det  
kun an paa den lille bitte Bagat-  
tel: — om Pigen vil have  
mig?

### Anden Scene.

Hippeldanz og Blinker.

Hippeldanz. Udmyste Ejener,  
Pr. Captain, hvor kommer De  
i denne Uorden? En lille Amou-  
rette? hvad?

Blinker. Det smukke Beir.

Hippeldanz. Beiret? ei, det  
maa De bille en Nosmer ind.

Blinker (sagte). Om! det gjor  
jeg jo ogsaa.

Hippeldanz. Jeg har ogsaa  
været med, forstaer De mig?  
berer tit med! (han kører Sveden  
af sin Pande).

Blinker. Er det altid salbet  
Dem saa suurt som i Dag?

Hippeldanz. I Dag? ja, i  
Dag er det en hebd Dag! Jeg  
kal ud til min Farboder.

Blinker. Har han faaet friske  
Østers?

Hippeldanz. Nei, ikke Østers!  
Ejenesten — (med en vigtig Mine).  
Under uns: har De ingenting  
hørt?

Blinker. O jo; Nattergalen  
saae.

Hippeldanz. Hvad Snak! Nat-  
tergalen! Her taler vi om gan-  
ke andre Tremulanter. Hæ! hæ!  
De kommer nu baade hist og

her, men de politiske Hemmelighed —  
det er dog en lukt Dog  
for Dem!

Blinker. Ja, hvad skal man  
gjøre. Os to vil man jo ingen-  
ting sige.

Hippeldanz. Jo, mig nok!  
Hans Durchlauchtighed agter at  
gjøre adskillige Forbedringer.

Blinker. De faaer dog vel ikke  
Deres Afsleed?

Hippeldanz. Spottefugl! Fyr-  
sten har befalet de samtlige Her-  
rer Kammerraader friidlig at til-  
kjendegive deres Tanker — for-  
staar De? deres Tanker —

Blinker. Stakkels Kammerraad!  
Hippeldanz! — ja, ja, jeg for-  
staar Dem nok.

Hippeldanz. — Om Commer-  
cial-Bæsenet, om udenlandské Han-  
delsforbindelser og saadan noget;  
og saa har jeg nu her — (han  
tager en Palke Papiter ud af Bar-  
men).

Blinker. Skrevet en Kogebog.

Hippeldanz. Railleria apart!  
Det har De dog ikke ventet Dem  
af mig?

Blinker. Jeg har paa min  
Kre slet ingenting ventet mig af  
Dem.

Hippeldanz. De troede nok  
ikke, at den tykke Hippeldanz vor  
istand til at skrive, saa mange  
Aar.

Blinker. Afslrive; jo, hvorfor  
ikke det?

Hippeldanz. Eget Arbeid, sode  
Ven! det er noget, som jeg kals-  
der: „mine Tanker;“ eget  
Arbeid hver en Toddel! Og jeg  
har drukket, medens jeg skrev dem!  
o, ganske despatat! disse faae Ark!  
har kostet mig en heel Pipe Ma-  
dera-Biin.

Blinker. Saa maae det ret  
være nogle meget syrige Tanker.

Hippeldanz. Fyrige, ja Luther  
Fyr og Flamme! Fyrsten vil take  
Næse og Mund! I Ef'ermiddag  
skal de overleveres ham. Nu vil

jeg gaae ub til min Farbroder; det er en gammel Practicus, han skal dog engang see mine Banker. Gire Mine seer jo altid mere end to, ikke sandt?

Klinker. Ikke altid. Der gis ves Tilsfælde, hvori 1000 Mine neppé seer saameget som to.

Hippeldanz. Meget forbunden! De er en lille Smigrer.

Klinker. Nei, saa min Sjel er jeg ikke, nei!

Hippeldanz. Der, see der — Ies lun! — De maa nok. Vi ere jo gode Venner. (Han stopper Papirerne i Haanden paa ham).

Klinker. I Dag gider jeg ingenking læse, min kære Kammeraad. Det er for heedt, jeg falder strax i Sovn.

Hippeldanz. Deri har De Net, saadan gaaer det ogsaa mig, naar jeg leser. Men bare de to, tre første Sider: Hovedideerne.

Klinker. Er der ogsaa Ideer i Dere's Banker?

Hippeldanz. Javist er der! store hellige Ideer! For Empel der, Paraphrasis 5, hvor jeg tager Bryggersne Ligning i Forsvar.

Klinker (sæser et par Sider; imidderiid staer Hippeldanz ved siden af ham, seer meget venlig paa ham, og siger af og til) Naa? naa?

Klinker. Ha! ha! ha! ha! hal

Hippeldanz. Ikke sandt? De leer? naa, hvad siger De nu?

Klinker. At Dere's Madera maa være forbandet flet.

Hippeldanz. Min Madera flet? den er god, extra god!

Klinker. Bed De hvad jeg vil raade Dem, min kære Ben: — giv De Fibibusser af dette Krimskram?

Hippeldanz. Fibibusser? — Krim — Krimskram? hvad vil De sige dermed?

Klinker. Det er jo noget forbandet kaubervelsk Toierie!

Hippeldanz. Kaubervelle? hal

ha! hal er jeg da en Kaubervelsker? hvad?

Klinker. For det første kan man jo tydelig see, at De ikke forstaer et Ord af Dere's Modersmaal.

Hippeldanz. Ikke et Ord af mit Modersmaal? hvad forstaer jeg da? jeg har jo lært at snakke af min Amme.

Klinker. For det andet er betten naragtigste Russumsnus af Tankespaaner, som en tom Øjern ne nogensinde har smurt sammen.

Hippeldanz. Russumsnus — det veed jeg nok hvad er. Tankespaaner? det forstaer jeg ikke.

Klinker. Folg De mit Raab og fast Madera. Piben paa Isden.

Hippeldanz. Nei, nu er det vind per taler! Min Kammeraad, min Ambrosius har sagt, at han havde aldrig i sine livfulde Dage læst saadant noget.

Klinker. Men, seer De, Gyrssten har læst mere end Dere's Ambrosius.

Hippeldanz. Nei, sode Ben, sans Spas — det er en Sag af Ulovrighed, og mine Tanker er —

Klinker. Ingenting.

Hippeldanz. Siig mig oprigtig — vi ere jo gamle gode Benner — og fornuftige Folk holder dog altid sammen —

Klinker. Sommetider hænder det sig rigtig nok, at fornuftige Folk — sans Comparaison — skriver Gadafæster, men saa brænder de dem ogsaa bagefter.

Hippeldanz (engstelig). De troer altsaa virkelig —

Klinker. Lad De stege Parker i Dere's Banker —

Hippelpanz. Men Du sode God! jeg har dog arbeidet paa dem i samfulde fire Uger, og min Ambrosius —

Klinker. Han kan gjøre Vaillanter af dem.

Hippeldanz. Hvad vil Hans Durchlauchtighed sige dertil?

Blinker. Vær De glad, ber som han lejer, ligesom jeg.

Hippeldanz. Og min Brud —

Blinker. Hvad? Er De Brudsom?

Hippeldanz. Ja, det er jeg! Ste De, Familiens Bedligholdelse. — Man er riig, man maa dog ogsaa engang give sig.

Blinker. Hvem er da den lykkelige Dulcinea af Toboso?

Hippeldanz. Kroken Caroline Rose.

Blinker. Rider Fanden Dem, Herre?

Hippeldanz. Ikke sandt, godt valgt? en Læggerbidstjen! er det ikke? hvad?

Blinker. Jeg knækker Halsen paa Dem!

Hippeldanz. Hvorfor det, sode Ben? hvorfor det?

Blinker. Fordi jeg vil selv have den Pige til Kone.

Hippeldanz. Saa? De kommer for silde, meget for silde! Ordet er i Aften.

Blinker. I Aften?

Hippeldanz. Gavieren har jeg faaet.

Blinker. Nu i Aften?

Hippeldanz. Posteien kom li Gaar.

Blinker. Der bliver intet af Herre! Saadan en Pige —

Hippeldanz. Men ogsaa saab-

ban en Kammeraad! hvad? riig! meget riig! — Ahal! sode Ben!

— nu lugter jeg Buntens! De sy-

nnes ikke om mine Tanker! Jeg

forstaer Dem, forstaer Dem!

De er min Medbeiler. Jeg kan ikke fortænke Dem i det. Ja,

det gjor mig ondt, sode Ben, men man er sig selv nærmere end sin Næste.

Blinker (branten). De har hel-  
let ingen anden Næste end Dem selv.

Hippeldanz (spodst). Altsaa skal

jeg gjøre Gibibusser af mine Tan-  
ker?

Blinker (som for). Ja, ja, Gi-  
busser.

Hippeldanz. Eller stege Vær-  
ker i dem?

Blinker. Dem selv med, hvis  
De vil!

Hippeldanz. Give min Am-  
brosius dem til Papilloter?

Blinker (sagte). Utaalelige Dos-  
mer!

Hippeldanz. Jeg siger Dem,  
sode Ben! Tankerne ere gode,  
det er extra gode Tanker! Men  
en Medbeiler, Du gode Sud! man  
veed jo nok, han roser ingen Vers-  
dens Ting! Naa, naa, det bliver  
for Nesten ved det Gamle. Jeg  
inviterer Dem til mit Bryllup.

Blinker. I hede Helvede!

Hippeldanz. Ha! ha! ha!  
moersomt, meget moersomt, tragikomiskt! Men nu maae jeg ud  
til gamle Farbroder Hippeldanz  
ja, han vil glæde sig over sin  
Neveus Arbeide! — Ja, man tæn-  
ker — man sætter sine Tanker  
paa Papiit! Lev vel saalænge,  
Hr. Captain! (han ryster Klunkers  
Haand, som denne røgter ham imod  
sin Willie). Sans rancune! De skal  
faae Lov at fore op med min unge  
Kone, (i det han gaaer). Ha! ha!  
ha! tragikomisk! tragikomisk!

(Gaaer ud).

### Tredie Scene.

Blinker (allene; seer efter ham med  
Armenes overfors).

Der gaaer en Dosmerpande, ret  
som om det var en fornustig Karl,  
— og jeg, den fornustige Karl,  
jeg bliver staende her, som en  
Dosmerpande! (an tager den ene  
Biol ud af Barmen.) Hænger Du  
med Hovedet, stakkels lille Blomst?  
Det troer jeg nok. Du kan umulig  
sympatisere med den Skræp-  
pe! Skulde det være sandt?

eller holbet man ham blot for  
Nar? — Nei, nei, det er vist  
nok et af Stedmoderens Spilles-  
værker. (Han bliver staaende i dybe  
Tanter).

Fjerde Scene.  
Doctor Busf. Klinker.

Busf. O, der er jo min Kind!  
min gode gamle Veninde! — Her  
hvilede jeg ved min Moders Barm —  
her har jeg saa tit siddet som  
Dreng! — O, denne Kind har  
forkiellet mig, thi den gav ogsaa  
Unglingen Skygge, da han strev  
Epigrammer.

Klinker (betragter Busf). Jeg  
har set den Mand et Sted —

Busf. Hver en Plet er mig  
saa bekjendt — og saa kler! hvort  
et Drae, hver en Busf husker mig  
paa en Fordums Glaede — o,  
hvort gjerne dyaler man dog ikke  
ved sin Barndoms Minde! ja! ja!  
Digteren har Net! det var  
Hjertet der dicterede ham, da  
han strev:

At ingensteds er Roserne saa rode;  
At ingensteds er Tornene saa smaa;  
At ingensteds er Dunene saa bluede,  
Som de, vor Fordums Uskyd hvilte  
paa!

Klinker (afsides). Han taler  
med sig selv! — han græder —  
det er ham, — og jeg vil tale  
til ham.

Busf. Var det ikke her —  
paa dette Sted — hvor jeg i det  
første bittre Aar plantede en Taar-  
repil? — den er gaet ud! —  
min Moders Taare rinde endnu!

Klinger (nærmer sig til ham).  
Min Herre —

Busf (bliver forskækket og søger  
at fatted sig).

Klinker. Forlad mig min Ny-  
gerrighed? Hør De lange gaaet  
med rundt upuddret Haar?

Busf. Jeg — o ja — fra  
Barndommen af.

Klinker. Om! da vilde jeges  
dog sværge vaa, at De har baadt  
ret Pidse i Rakken og meget Pud  
der i Haaret i Benedig.

Busf. I Benedig? — jeg havde  
aldrig været i Benedig.

Klinker. Men jeg har været  
der. Jeg laae dobelig syg af hidtil  
sig Feber. Et Menneske med keen  
Pidse i Rakken blev min Frelser  
min Belgjører; og om dette Men-  
neske endogsaa klippede hvort eleg  
Haar af sic Hoved, saa kiendte  
jeg ham dog igien.

Busf. De tager Feil —

Klinker. Det var rigtig no-  
dig med dette fremmede Nasynlig-  
dt han i hele Uger sad ved min  
Seng. Herre! det gør en ørligt  
Mand forbandet ondt, naat han  
Belgjører ikke vil kiende ham.

Busf (rækker ham haanden). Cap-  
rain Klinker —

Klinker (omfavner ham med Gott  
righed). For Fanden, Herre! der  
som De forsmaaer mit Venkabud  
ligesom De fordum forsmaaed  
mine Penge, saa veed jeg mind  
Giel ikke, hvorfor De gjorde  
Dem den Umage at frelse mig fra  
Doden!

Busf. Det underer mig meget, at  
at træss Dem her.

Klinker. Da jeg forlod mit  
eigede Warning —

Busf. For Guds Skyld! ikke  
dette Navn!

Klinker. Ikke? hvorfor død  
ikke?

Busf. Her hedder jeg Busf.

Klinker. Busf? — dog vel  
ikke den Busf, som har helbrede  
den blinde Commerceraad Bauerhu  
for Stær?

Busf. Just den Busf.

Klinker. Som har gjort Grund  
tegning til et nyt Huus for en  
af mine Venner, og ifandsat en  
Luftpumpe for en anden?

Busf. Just ham.

Klinker. Som fører en Pro-

leses for en, og poeder Træter for  
daaten anden?

Buf<sup>t</sup>. Ganske rigtig.

Klinker. Om hvem man fors-  
hætter, at det kommer ham paa  
et ud, om han gør et hout ri-  
tereke, eller om han giver Forkla-  
biding over Kants Critik over den  
e keene Kornuft?

Buf<sup>t</sup> (smilende). Den selv samme.  
Klinker. Naa, for Sanden!

eg har været nysgjerrig nok for  
at lære at kende dette Mirakels-  
menneske, og jeg drømde mindst  
im — Men, Herre! hvad Dies-  
sen er De da egentlig? Læge eller  
Bogmester? Jurist eller Gartner?  
n Digter eller Professor?

Buf<sup>t</sup>. Ingen af Demene. Jeg  
an<sup>d</sup> en Ulykkelig.

Klinker. Og hvorfor volger  
De Deres Navn? — Jeg synes,  
at Halvdelen af Deres Kundskab-  
er vilde være nok til at gjøre  
Gest ærligt Navn berømt.

Buf<sup>t</sup>. Saalænge jeg hedder  
Bu<sup>f</sup>, kan jeg navne. Navnet  
Warning vilde fremme enhver  
mine Medborgere bort fra mig.

Klinker. Hvordan skal jeg for-  
følslae det?

Buf<sup>t</sup>. Jeg er født i denne  
By.

Klinker. Dertil gratulerer jeg  
m<sup>in</sup> Byen.

Buf<sup>t</sup>. Her har min fattige,  
Moder nægtet sig enhver Ry-  
gle af Livet, for at fuldende min  
bodpdragelse.

Klinker. Det Maal har hun  
haaret.

Buf<sup>t</sup>. Jeg lærte meget i mine  
Drengeaar, men kun Overflade af  
enhver Ting. Jeg kom paa Aca-  
demi, og der gik det ligesaadan.  
Besat af en Demon, der er værre,  
end alle Miltons Djevler, Sati-  
erens Demon! kom jeg tilbage til  
erhun Fodeby —

Klinker. Hvor De fandt Narre  
bok?

Buf<sup>t</sup>. Ja, desværre!

Klinker. De gjorde Dem Fjen-  
der?

Buf<sup>t</sup>. Som Sand paa Ha-  
vets Bund.

Klinker. Deres Historie er  
just ikke ny. Øft til at lee Daas-  
rene ud, har allerede bragt man-  
gen syrig Ingling ned under Daas-  
ernes Fodder.

Buf<sup>t</sup>. Ja! paa mig har De  
traadt!

Klinker. Jeg troer jeg har  
hørt tale derom.

Buf<sup>t</sup>. Skienker Himlen mig  
nogeninde en Son, saa vil jeg  
allerede ved Buggen hver Dag  
singe for ham: Barn! lad Mors-  
rene gaae deres egen Sieve Gang!

Klinker. Det er rigtig nok en  
Buggevise, hvorved ogsaa gamle  
Folk kan slumre sodelig.

Bu<sup>f</sup>. Ved Vittighed har jeg  
forspild mit Livs Lykke! min  
Sindbro!

Klinker. Vidste De da ikke,  
at Straffen er uundgaaelig, naar  
man vil være vittig paa andres  
Beløftning?

Buf<sup>t</sup>. Jeg gjorde mig forgis-  
ves Haab om at faae et Embede.  
Jeg forlod mit Fædreland med  
den mættende Bevidsthed, at jeg  
lod en grædende Moder, Søster  
og Kiereste blive tilbage!

Klinker. Ogsaa en Kiereste?

Buf<sup>t</sup>. Jeg var Skuld i enhver  
af deres Baarer!

Klinker. Nu kan jeg begribe  
den Sorgmodighed, der svævede  
over Dem, endogsaa i Italiens  
smilende Egne.

Buf<sup>t</sup>. En Tidlang vandrede  
jeg brodloss fra Sted til Sted.  
Et Diebuk smilte Lykken ad mig.  
Jeg blev Hovmester hos en ung  
Greve, og kom til at reis<sup>e</sup> uden-  
lands med ham; jeg havde Leis-  
lighed til at serbvere mig mange  
Kundskaber og jeg nyttede Leilige-  
heden.

Klinker. At jeg lever endnu,  
det er et Bevis derpaa,

Busf. Det var min Plan: ved med Gild at sanke praktisk Kærdom, at node mit Fødeland til at glemme min Ungdoms Wildesfarelser.

Klinker. Mangel paa Menneskekundskab, Udsvarvelser, dumme Stregør, o! de Ting glemmes; men et Epigram — Ven, det glemmes aldrig.

Busf. Jeg har besværre havt denne Erfaring! jeg kommer her til under et fremmed Navn — forandret Udseende og Kopperne, som jeg har haft, siden jeg var her, gjøre mig aldeles ukiendelig. Jeg søger at gavne hvor jeg kan; jeg lytter efter ethvert Ord, som man taler om: den stakkels landsfligtsige Warning. Af derte Navn er endnu stedsforhadte! „Det var et slet Menneske,” siger man alles vegne, „en Spottefugl! han havde et ondt Hjerte —“

Klinker. Naturligvis siger man det! Det er jo den eneste Hævn Dosmeren kan tage.

Busf. Her staar jeg nu blandt mine Medborgere, og ingen byder mig velkommen! Moder, Søster og Pige ere mig laa nær, og jeg maae dalge mit Navn, for at undgaae deres Kiertegn!

Klinker. Men hvorfor det?

Busf. Skal jeg vise mig for min Moder, uden at kunne gengielde hende, hvad hun leed for min Skyld? — Skal jeg slusse en elsket Pige ved fjerne, maakee komme Forhaabninger? — Nei, det er fast besluttet: Busf bliver ikke Warning igjen, forend han ved Fortkænster har forsonet sig med sine Medborgere.

Klinker. Men er det ikke allerde stedt? Hele Byen taler jo om deres Talenter.

Busf. Men paa hvad Maade blev jeg bekjendt? — Jeg skafte tre blinde Ziggere deres Syn igjen, og ingen talde over mig; jeg har helbredet mange fattige

Patienter og ikke noget Menneske nævnede mig. Engang bragte Hændelsen mig til en Dame, hvis Papagøie havde faaet Podagra. Beg hjalp den paa Venene igjen og nu strømmede hele den fons nemme Verden til mig.

Klinker. Ven! Ven! Satire! sidder Dem endnu i Blodet.

Busf. Men jeg slaer mit største Liid til en Afsanding, som jeg i adskillige Aar har arbeidel paa med den yderste Anstrengelse af alle mine Evner.

Klinker. En Afsanding? Det læser ingen.

Busf. Det er det samme, naar Hyrsten blot vil læse den; kun han kan bedomme dens Værdi.

Klinker. Altsaa er det en stortistisk Afsanding?

Busf. Om mit Fødelands Kvæst- og Passionshandel.

Klinker. Der har De en stor Markt at tumle Dem paa.

Busf. Mine Reiser og Jagttagesser har sat mig i stand til at kunne forestaae mange solide Forbedringer.

Klinker. Upperligt! det kommer juist tilpas.

### Gemte Scene.

Zippeldanz. De Forrige.

Zippeldanz (ganske aandeligt) Us! sode Ven — kierste, bedst — sode Ven — det var vel, al jeg trof Dem her endnu!

Klinker. Hvad er der hændet Dem? De lader jo til at være ganske forstækket?

Zippeldanz Ja, maae jeg ikke blive forstækket? maae jeg ikke blive mager? maae jeg ikke miste al Uperit?

Klinker. Saal maae der jo være hændet Dem en forsærdels Ulykke.

Zippeldanz. Min Farbroder — jeg gaar ud til ham, farf

og sund og veltilmobe — han la-  
der dække Frokostborbet til mig  
— jeg spiser —

Blinker. Begyndelsen er tem-  
melig lystig.

Hippeldanz. Men Slutningen  
— Slutningen! — jeg tager mine  
Tanker op af Common, jeg beder  
ham at sige mig sine Tanker —  
atz Herre Gud! jeg har dog ellers  
alle Tanker, men man nodes jo  
til det! man er jo nu engang  
Kammeraad.

Blinker. Javist er man!

Hippeldanz. Han læser — imib-  
lertid fortærer jeg endnu en Snees  
Mundkulde, og er uden mindste  
Bekymring. Men hvad gjør han  
— han sletter Ordet Tanker  
ud, og sætter Nonseens istedet!

Blinker. Det var haardt.

Hippeldanz. Javist, for Non-  
seens, det er det samme som Slud-  
der. Sladder, Vaas. Man  
kan det franske Sprog, og har  
kun Udgrefse af sine Kundskaber.

Blinker. Saa ørgret De Dem  
nok kun sjeldan,

Hippeldanz. Jeg troede, at  
jeg fulde have faaet en Rørelse  
paa Timen. Neveu, sagde han,  
ben hele Ting duer ikke for en  
Vibe Tobak, og sagde han, Du er  
en Abekat. — Hvad mener De,  
sode Ben? at sige det til mig?  
— jeg er dog Kammeraad — det  
smarter, det creperer!

Blinker. Ja, men hvem veed  
om det ogsaa er sandt?

Hippeldanz. Jo, det maae dog  
not være sandt. Jeg tog mig  
strax nogle Digestiv-Draaber.

Blinker. Skam Dem noget!  
En Mand, der fordosier en-heel  
Kalkun, fulde ikke kunne fordosie  
en Abekat?

Hippeldanz. Meget vel. Hvad  
Fordielsen angaaer, saa vil jeg  
lee paa den, der tor male sig  
med mig; o ja, det vil jeg! Men  
Tankerne? dersom mine Tanker  
nu virkelig er Nonseens; og ders-

som Tyrsten nu giver mig min  
Afsted? hvad saa?

Blinker. Ih nu, saa har De  
jo det, De kan leve af.

Hippeldanz. Ja, det har jeg  
rigtignok, men Wren! sode Ben,  
jeg holder meget paa Wren, for-  
staer De mia?

Blinker. Hold De poa et godt  
Tassel, det vil bringe Dem mere  
Ure, end om De var den anden  
Sully.

Hippeldanz. Ja, hjertens gjers-  
ne. Jeg arbeider for den Smule  
Mad, jeg nyder i mit Ansigt  
Sveed, det veed De nok. Jeg  
fammer mig ikke ved, at binde  
et Forlæbe for mig, og selv staar  
for Skorstenen og dryppe en Kal-  
kun eller en Ørestieg; men de for-  
bistede Tanker —!

Blinker. Er det da Deres  
Skyld, at Tanker hverken lader  
sig dryppa eller stige?

Hippeldanz. Nei vist ikke,  
men Wren! den forbandede Wren!  
man har dog Penge, mange Pen-  
ge, og see, saa vil man dog saa-  
dan souteneret ej vis Rang i Ver-  
den. Man faaer sommetider Bres-  
ve — og saa en lang Udschrift —  
det klæder smukt!

Blinker. Det er bedre at have  
en lang Kiskenseddel!

Hippeldanz. Er ogsaa god,  
deri har De fuldkommen Ret.  
Men hor — sode Ben, jeg vil  
sige Dem noget. De er jo dog  
saadan en Tusindfoldkonstner. Den  
sidste Sauce, De nylig lærte mig  
at lave, den er god, den er pro-  
bat! Kunde De ikke ogsaa gjøre  
mig saadan en Dingest? saadan  
— nogle — nogle Tanker? hvad?

Blinker (steende). Nei, det kan  
jeg paa min Ure ikke,

Hippeldanz. Naa, naa, naa,  
hor ongang! Jeg har en Rhinse-  
vijn i min Kjelder, en egte Pro-  
duct fra Anno 1726. He? løber  
Tænderne i Vand?

Blinker. Bidere.

Hippeldanz. Det er et Styk-  
saf — jeg lader det kappe af, vi  
deler, hvad mener De om det?

Blinker. Forstaget er tilsko-  
lende.

Hippeldanz. Top! det staer!

Blinker. Men jeg flettes de  
Kundskaber, som udfordres der-  
til.

Hippeldanz. Ha hvad, Kund-  
skaber! en Mand, der laver saa-  
danne Saucer —

Blinker. Sance kan man kun  
sætte paa Romaner; men en Af-  
handling over Commercial-Ves-  
net maae have Salt og Kraft,  
ligesom et Stykke Roastbeef.

Hippeldanz. Men min Gud  
og Skaber! hvem vil da hælpe  
mig? jeg er jo dog en rigt Mand  
og kan kjøbe alleting: Titler og  
Liggprækker og Liggvers og Lov-  
taler — skal jeg da ikke ogsaa  
kunne faae saadan nogle forbandede Tanker tillids?

Blinker. Maaskee! Jeg vil  
give Dem Anvistning paa en lerd  
Mand, som forstaer den Zing  
ex professio.

Hippeldanz. Hvor? hvor er  
han?

Blinker. Seer De den Mand,  
som gaar frem og tilbage, der  
hegne ved Haugegjerdet?

Hippeldanz. Ja, ham seer jeg.

Blinker. Henvend Dem til  
ham.

Hippeldanz. Hvad hedder han?

Blinker. Buss.

Hippeldanz. Og han er Pro-  
fessor?

Blinker. Nei vist ikke! han  
har ingen Titel.

Hippeldanz. Ei ei! Hr. Buss  
slet og ret? jeg er Kammeraad,  
jeg burde dog forstaar saadant  
noget bedre, ikke?

Blinker. Ja, naar De vil sto-  
de Dem over slige, Smaaating,  
saa —

Hippeldanz. Nei, nei, jeg sto-  
der mig ikke over nogenting! Jeg

vil tale med den Hr. Hr. Buss!  
Al-Herre Gud! i denne Dag har  
jeg allerede talt saa meget!

Blinker. Saa vil jeg vide  
Dem Pladsen.

Hippeldanz. Pladsen? Ja, var  
det nok, saa kunde jeg prise mig  
lykkelig! Du sode Gud! jeg vilde  
onste, at jeg sad ved Bordet;  
der er min Plads.

Blinker. Hr. Buss, jeg anbes-  
fater Dem min Ven Hr. Kam-  
meraad Hippeldanz; han har et  
Grinde til Dem.

Buss. Dersom jeg kan tjene  
ham —

Blinker. Han trænger til nogle  
Tanker, og har forgiveves gienems  
leder sin Hjernes Leddiker! hans  
helle Hoved overtyder ham om, at  
der gives megen Tomhed i Natur-  
ren. (til Kammerraaden) Kan De  
høre, at jeg tager mig af Deres  
Sag? (lagte til Buss) I Aften toms-  
mer vi en Glæske Vin under sine  
Hine. (hoit til Hippeldanz) Adieu,  
min tykke Ven!

### Sjette Scene.

Hippeldanz og Buss.

Hippeldanz. Ja, ja, Hr. Buss,  
det er mig liert, at jeg lører at  
kiende Dem. De skal spise hos  
mig, og hvordan mener De vel?  
ah, deliciat!

Buss. Dersom jeg ikke kan  
tjene Dem i andet, saa gior det  
mig ondt, thi jeg spiser meget lis-  
det.

Hippeldanz. Dersor er De  
ogsaa saa mager. Naa, naa, staat  
Dem lun til Zaals! vi skal nol-  
skasse Dem en Mave. I mit Huus  
sinder De ikke nogen Moers Siel,  
der har mindre end to Alen i  
Omfang.

Buss. Omfanget er ikke altid  
en Rabefaling for Indholdet.

Hippeldanz. Det er ret vel,  
at De ber taler om Indholdet.

Jeg skulle juft bruge saaban en  
Ting — med Indhold i — og  
min Ven, Captain Klinker for-  
sikrede mig, at De var netop  
den Mand, der kunde helspe mig.

Busf. Tør jeg bede, at De  
vil forklare Dem tydeligere?

Hippeldanz. Javist tor De  
bede om det! Serenissimus vil  
have — (han flyer ham sine Papirer).  
Der — las De selv, sode Mand,  
laa kan jeg dog spare en heel  
Mængde Ord.

Busf (gjennemblader Papirerne, hans  
Ansigt opklares, og han figer ved sig  
selv). Du havde Ret, Klinker,  
min Afschaling kommer tilpas.

Hippeldanz. Her skal herske  
adskillige Misbrug; det har onde  
Mennesker sat hans Durchlauch-  
tighed i Hovedet. Jeg er dog  
ogsaa Kammeraad, jeg gaar hver  
evige Dag op i Collegiet og sids-  
der der ganske arbar og stiller og  
stanger mine Tanker, men jeg  
veed af ingen Misbrug at sige.

Busf. Fyrstens Ønske er en  
brav Regent verdigt.

Hippeldanz. Det er godt og  
vel, men jeg — hvad skal jeg  
gjøre.

Busf. De har jo allerede fre-  
vet en Afschaling.

Hippeldanz. Som jeg har kal-  
det: mine Tanker.

Busf. Og hvorfor vel ogsaa  
er Tanker?

Hippeldanz. Jopist — mange  
Tanker, sublime Tanker, men de  
skal ikke due, hvad mener De?

Busf. Nu, saa skriv nogle  
andre.

Hippeldanz. Troer De, at  
man kan ryste Tanker ud af Wer-  
met? — og desuden, mit corpus-  
lente Legeme, min Fedme — det  
er mig et suurt Arbeide at tænke  
og skrive. De derimod er mager.  
Deres' Maye kan ingen Uelighed  
have af den megen Sidden. Hvad  
mener De, sode Mand, om De  
saaban i Galop lod mig faae en

to, tre Ark Tanker? Jeg betaler  
godt, det forstaer sig.

Busf. Jeg, hr. Kammeraad?  
Hippeldanz. Ja, ja, Del  
Men det maae blive imellem os.  
For Wrens Skyld, De forstaer  
mig nok?

Busf. Den Villid, De har til  
en Ubekjendt, er rigtig nok mes-  
set Smigrende —

Hippeldanz. O, jeg kender  
Dem! De er hr. Busf, en lard  
Mand. Jeg veed nok, hvad det  
betyder: meget i Panden og lidt  
i Maven. Naa, naa, det er der  
gode Raad for!

Busf. Jeg har aldrig arbeis-  
det i noget Departement.

Hippeldanz. Jeg veed jo nok,  
at De er hr. Busf og intet vis-  
dere. Men dermed kan De ogsaa  
blive hjulpen. Jeg veed et Land,  
hvor man kan faae en Titel for  
Roverkjøb.

Busf. Det har ventelig blot  
varet Capitainens Spøg.

Hippeldanz. Nei, Fanden hels-  
ler! Nu er det ikke tid at spøge.  
Jeg har Kniben paa Struben.  
Bestem selv Prisen, sode Mand;  
forlang! forlang!

Busf. For ingen Pris.

Hippeldanz. Men — hvad skal  
der da blive af mig? hvad?

Busf. (trækker paa Skudrene). Jo,  
det veed jeg ikke.

Hippeldanz. Bare jeg endda  
havde tid — men det er strax Mids-  
dag — man skal spise, sove, fors-  
dose. Desuden er jeg oven i Kjø-  
bet Brudgom, saa jeg har meget  
at overkomme. I Aften skal Ja-  
ordet være: og endnu har jeg ikke  
faaet Tasselet ordentlig arranges-  
ret.

Busf. Arme, plagede Mand!

Hippeldanz. Ikke arm, men  
plaget! plaget! Skulde Kysten  
nu ogsaa lade sin Unaade falde  
paa mig — min tilkommende Svi-  
germama er en stolt Kone, De  
kender hende vist?

Busf. Neppé.

Hippeldanz. Et fornemt Huus,  
Cancellie - Presidentinde Love.

Busf. (bliver meget forskrækket).  
Hvad! hvad siger De? —

Hippeldanz. Ja, hun hedder  
med Nette Love: for det er en  
Kone, der har Mod i Brystet!

Busf. De er forlovet med Gross-  
ten Love?

Hippeldanz. Det er jeg.

Busf. Med Caroline Love?

Hippeldanz (stod). Med Gross-  
ten Caroline Love.

Busf. Og hun elster Dem?

Hippeldanz. Om! det finder  
sig nok.

Busf. Og Saordet Sal være  
i Aften?

Hippeldanz. I Aften.

Busf (sagte). O Gud!

Hippeldanz. Det er mig rig-  
lig nok meget ubehaftigt — Al-  
min Glæde er forspildt. De for-  
bandede Tanker!

Busf (hastig bestemt). Det la-  
der til at være Dem meget magt-  
paaligende?

Hippeldanz. Gi, det forstaar  
sig! Min Ere! De kan ikke saa  
ret bedomme den King, De er  
kun hr. Busf slet og ret, men  
jeg — !

Busf. Hvad siger De, hvis jeg  
leverer Dem en Aftandling om to  
Timer?

Hippeldanz. O sode Mand!  
sode Mand! De gør mig ganske  
henrykt af Glæde!

Busf. Jeg vilde forlange mes-  
get overmaade meget for den.

Hippeldanz. Fortlang, fortlang!  
man er riig, man betaler!

Busf. Hertales ikke om Penge.  
Hippeldanz. Hvorum da? Den  
bedste Vin i min Kjelder —

Busf. Heller ikke. Jeg fors-  
langer et Offer af Deres Hjerte,

Hippeldanz. Mit Hjerte? det  
er noget jeg ikke kan tjene Dem  
med.

Busf. De maa lade Deres  
Gintermaal med Kroken Love fare.

Hippeldanz. Hvad for noget?!  
Busf. Kun paa dette Vilkaar

vil jeg arbeide for Dem.

Hippeldanz. Men — hvad —  
hvad er dette for Holuskotus? —  
jeg bliver ganske confus og per-  
plex i alle mine Concepter. Hvad  
har mit Gintermaal med Com-  
mercial - Basenet at bestille?

Busf. Det er ligemeget. Bil  
De det ikke, saa oppebie rolig Des-  
res Skjebne.

Hippeldanz. Hvad siger De?  
faer jeg en Skjebne? hvad?

Busf. Fyrsten er streng, man  
taler om Reformer —

Hippeldanz. Reformer? nei,  
alvorlig? taler man om Refor-  
mer? Herre Gud i himlen! vilde  
man dog bare følge mit Exempel:  
spise mere og tale mindre —

Busf. Man mumler om, at  
nogle uvivende Cancellie-Raader  
og Kammerraader sal affediges.

Hippeldanz. Mumler man om  
det? o Gud naad vor god Land!

Busf. Paa den anden Sidel  
hvad mister De vel?

Hippeldanz. En Kone!

Busf. Som vel forstaar sig  
meget slet paa den adle Koge-  
kunst.

Hippeldanz. Hun forstaar  
ikke en Smule af den; hun kan  
ikke lave en arlig Ragout.

Busf. En Mand, som De, fin-  
der altid et godt Partie.

Hippeldanz. Ja! det forstaar  
sig!

Busf. Kort sagt, hr. Kams-  
meraab, jeg leverer Aftandlin-  
gen, og De fratager Dem Pigen.

Hippeldanz. Men, sode Mand,  
dersom Deres Tanker nu heller  
ikke duer, hvad saa?

Busf. Saa er De ikke for-  
pligted til nogenting.

Hippeldanz. Om! Ja, paa  
det Vilkaar —

Busf. Giv mig beres Haand  
derpaa —

Hippeldanz. Top! (De give  
 hinanden hænderne) Men siig mig  
nu, hvorfor vil De ikke have, at  
Caroline maae blive min Frue?  
for, seer De, jeg er Kammeraad,  
og jeg maae dog vide, hvorfor jeg  
siger en Ting?

Busf. Ah! nu har jeg mit  
Hoved saa fuldt af Afhandlingen,  
at jeg kan umuelig svare Dem  
derpaa.

Hippeldanz. Gior Deres Bedste,  
allerkjæreste Ven! Tanker! gode  
Tanker! det er Tingen. Jeg vil  
gjørne oven i Kjøbet give 6 Glas  
Korn for hver Tanker. Herre  
Gud! hvad gjør man ikke for  
Kren — og for Kammerraaden?  
Men Kl. 3 maae Tankerne være  
færdige, hører De sode Mand?  
Klokken 33 ellers celebrerer jeg  
Jaordet, præcis Klokken 4!

(saacr.)

### Syvende Scene.

Busf (læsene). Hvad har jeg  
hørt! — Et heelt Aars Arbeide,  
begyndt, saasnart det gryede ad  
Dag, fuldbindt med den mørke  
Nat, det opoffrer jeg rass i et  
Dieblik! — Hvor er nu mit Haab  
om at faae et Embete? — og  
min Moders Underholdning, som  
ogsaa beroede derpaa? — Ah!  
Jeg gav alt, hvad jeg eide! og  
hvorfor? har jeg dermed tilkjøbt  
mig Caroline? — har hun maa-  
ske ikke selv ladt sig blænde af  
Glands og Riigdom? — nei, nei!  
det har hun ikke! — jeg har be-  
skriet hende for forhadte Baand,  
og hun veed det ikke! jeg var  
hendes Skytsengel, hendes Fre-  
ster, uden Haab om Gjengjeldelse,  
besjelet af reen Kjærlighed. — Men  
min Moder! min arme Moder!  
Kunde jeg paa dette Sted glemme  
hendes Mod? — Ah! der er den  
liere Hauge, hvor min Barndoms

Glæder blomstrede ved Siden af  
Rosenhuskene. — Ah! nu bruges  
den til Livets Fornodenheber, ikke  
til dets Glæder! (Han har imid-  
lertid nærmest sig til Haugegierdet:)  
Hvad seer jeg? — Er det ikke  
min Søster? — Stikkelsbarbu-  
sene hindre mig i at see. — Jo!  
det er hende! Gode Frederikke!  
med hvem taler Du? — ad hvem  
smiler Du saa venlig? (han raa-  
ber pudselig) Gud! der er min  
Moder! — (Han synler paa knæe.  
Pause. Han seer skielende gjennem  
Gierdet, og Taarerne trælle ned ad  
hans Kinder.) Min arme Moder!  
— hun er blevet gammel! —  
Sorg over mig har gjort hennes  
Haar graae for Tiden! — Ah!  
hun vander selv Planter! — hvor-  
for tor jeg ikke hjælpe hende? Nu  
torrer hun Sveden af sin Pande  
— i sit Ansigt Sved maae hun  
aftryggle Jordens dens Frugter! —  
Ulykkelige! det er Dit Værk! —  
O! jeg er meget ulykkelig! —  
(han græder) Tys! min Søster  
nærmer sig — hun bæter vor Mo-  
ders Vandkande — maaflæs hun  
vit hente Vand her fra Bronden  
— Hvilk en salig Hjerteangest jeg  
føler! — at være hende saa nærlæ-  
t! skal jeg tale til hende? — der-  
som, hun kjendte mig igjen? —  
nei, det gjor hun ikke; dette er  
ikke det Ansigt jeg havde, da jeg  
var her sidste Gang.

### Ottende Seene.

Busf. Frederikke (saar hen til  
Bronden med Vandkanden, uden at  
see Busf. Hun hidser en Spand  
ned).

Busf (sler til og siger med vo-  
vende Rost). Maae jeg hjælpe Dem,  
Jomfrue?

Frederikke. Mange Tak skal  
De have, min Herre, men jeg ten-  
ker nok det gaar an. Taalmod

og Stanbhastighed ubretter ofte  
mere end Styrke.

Busf. Tillad mig, at hjelpe  
Dem —

Fredrikke. Dersom De gør  
det gjerne, saa —

Busf (med Gøtelse). O ja! jeg  
gør det meget gjerne! (han træk-  
ker Spanden op.)

Fredrikke (trækker ham Vand-  
kanden; han sylder den med Vand).  
Men De ryster paa Haanden, min  
Hercez; De er nok ikke vant til  
det Arbeide; se engang, De har  
stanket mig.

Busf. Om Forladelse.

Fredrikke. O, det kan være  
det samme! det er ikke andet, end  
reent Vand. De skal have mange  
Dak for Dercs Umage. (Bilgaae)

Busf. Vor jeg spørge Dem,  
Somfrue, — om vor ikke boer en-  
vis — Frue Warning her i Nas-  
holauget?

Fredrikke. Jo, hun boer her,  
jeg er hendes Datter.

Busf. Virkelig? Saa glæder  
det mig, at lære at kjende min  
vens Søster.

Fredrikke. Hvordan, min Her-  
re? De er en Ven af min Bro-  
der? —

Busf. Vi har gien nemreist  
Italien med hinanden.

Fredrikke (henrykt af Glæde).  
De har sett min Broder! De er  
hans Ven! o, Hub velsigne Dem! —  
Min Brothers Ven! Moder! Mo-  
der! — O, synh Dem, og kom  
nærmere, min Herre! De er et  
Budskab fra Himmelten for os!  
Sal hoor mit Hjerte banker af  
Glæde! Moder! Moder! Her er  
en fremmed Mand, en god Mand,  
en Ven af vor August! O, Glæde!  
Glædt! (Hun lader Vandkanden staar,  
og sover ind i Haugen.)

Busf. O Gud! det havde jeg  
ikke forudset. — Min Moder  
kommer — kan jeg ogsaa udholde  
hendes Naslyn? — Skal jeg tage  
Flugten? — (med Smerte) Tage

Flugten for min Moder? —  
nei, jeg vil see hende — jeg vil  
sjæle hendes Belsignelse! — Rob  
Rob Dig ikke, August! —

### Miende Scene.

Frue Warning. Frederikke.  
Busf.

Frue Warning (ude af sig selv)  
Hvor? hvor?

Fredrikke. Der.

Frue Warning. Er det sandt  
min Herre? — min Datter har  
sagt mig — ak! jeg kan ikke  
tale —

Busf (sagte, med den indersigste  
Bevismod). Hun elsker mig endnu

Frue Warning. De har sett  
ham? han lever? hvor? hvor?  
dan?

Busf. Jeg forlod ham i Bent-  
dig.

Frue Warning. Husker han  
paa mig?

Fredrikke. Og paa mig?

Busf. Med den omme stæng-

sel!

Frue Warning. Gaaer de

ham vel?

Busf. Ak nei!

Frue Warning. Ille? God-  
Gud! Du har ikke hort mine Bon-  
ner! det gaaer ham ikke vel!

Fredrikke. Hvorfor skrive  
han os ikke til?

Busf. For ikke at bedrov-

Dem.

Frue Warning. Hans Taus-  
hed bedrover mig.

Busf. Han frygter ogsaa, o-  
versom De vildste hans (Ophold)

sted, og maaskee hans Traug —

Frue Warning. Nu?

Busf. At De da vilde bes-

Deres egen Fattigdom med ham

Frue Warning. Det frygter

han! Han under ikke engang si-

Moder den Glæde, at hun mad-

dele sin sidste Bid Brod med ham

Busf. Han grunder Måt og  
Dag paa, at erhverve noget selv.

Frue Warning. Dog vel paa  
en ærlig Maade?

Busf. Ærlig har han stedse  
været.

Frue Warning. Er det og-  
saa sandt, min Herre? har Noden  
aldrig forledet ham til nogen slet  
Handling.

Busf. Albrig.

Frederikke. Seer De, Moder?  
det vidsde jeg nok! o, det vidsde  
jeg!

Frue Warning. O! saa Gud  
vælsgnige ham!

Busf (kommer i heftig Bevægelse  
ved sin Moders Besignelse, og kan  
neppe bære sig for at synke for hen-  
des Hodder. Pause.)

Frederikke. Og Satiren, min  
Herre? den sale Satire! har  
min Broder endnu denne ulyk-  
sige Tilbøjelighed?

Busf. Nei, denne Daemon er  
haa bønne veget fra ham.

Frue Warning. O! dersom  
jeg kørde troe det!

Busf. Det tor De, Frue. En  
sorgelig Erfaring har gjort ham  
klog. Han har lært at indse,  
at man bedrer kva Menneskene  
ved Kierlighed ikke ved Vittig-  
hed.

Frue Warning. Ja, det er  
sandt.

Busf. Han lader enhver Daare  
saae sin egen skive Gang.

Frederikke. For pleiede han  
skar at pege Fingre ad ham.

Busf. Nu smiler han blot, og  
saær ham forbi.

Frue Warning. O Frederikke  
sa tor vi haabe, engang at see  
ham lykkelig, og trykke ham til  
vor Barm!

Frederikke. Har jeg ikke altid  
haabet det, liere Moder?

Frue Warning. Hans Hierte  
manglede intet, for at trække gode  
Mennesker til sig, det var blot

hans Tunge, der stobte dem tilba-  
ge.

Frederikke. Fordi man pleier  
at bedomme Hiertet efter Tunget.

Frue Warning. Min Herre,  
De har støffet os glade Siebliske  
de gladeste i de sex sidste Aar!  
vil De ikke komme herind i min  
lille Hauge?

Busf (svirret). Frue — !

Frue Warning. Jeg vil vise  
Dem Deres Bens fordums Leges  
plads.

Busf. Tiden tillader mig ikke —

Frue Warning. Det er mes-  
get varmt i Dag? hvormed kan  
jeg vederqvæge Dem?

Busf (meget rørt). De? De by-  
der mig en Vederqvægelse?

Frue Warning. Hvad jeg har.  
Jeg er fattig; Fattigdom giver  
lidet, men af et godt Hjerte.

Frederikke. En Skaal mod Melk,  
ikke, liere Moder?

Frue Warning. Ja, mit Barn  
lob ind og hent den. (Frederikke lo-  
ber ind). Naar saaer jeg min Son  
at see igjen?

Busf. Ikke forend han er Des-  
res Kierlighed fuldkommen vær-  
dig.

Frue Warning. Det er han  
jo allerede.

Busf. Saalsenge De über Ned  
for hans Skyld?

Frue Warning. Tort Brod og  
Glæde, mere behøver jeg ikke. Brod  
har jeg; Glæde maae han give  
 mig.

Busf (med Smerte). Tort Brod!

Frederikke (kommer tilbage med  
Mælen, som hun har i en gammel-  
dags broget Staal). Her, min Herre.  
Vi har kun een Koe, men den gi-  
ver os god Melk.

Busf (laster Dinene paa Skaalen,  
hans Ausigtstræd forandres, og dan-  
kommer i en veemodig Forvirring).  
Og denne Staal, Tomfrue? denne  
Staal — — !

Frederikke. Ja, den hører rig-

tig nok hjemme i et Antiquitets-Cabinet!

Buss. De har ejet den længe!

Fredrikke. O, saa længe jeg kan huske.

Buss. De har maaskee tit — drukket af denne Skål med Deres Broder?

Fredrikke. Mange Gange, min herre, mange Gange.

Buss. Da De vare Born, ikke sandt?

Fredrikke. Ja, da vi vare Born,

Buss. Og saa drak De ham til?

Fredrikke. Ja.

Buss. Jeg er jo her paa Deres Broders Begne. De maae drække mig til. (Fredrikke drunker, og rækker ham derpaa Staaen).

Buss. Pleiede De da ikke at sige noget?

Fredrikke. Der, liere Broder! (Buss tager zittrende mod Staaen, vil holde den for Munden, brister i Graad, fuer hende den tilbage, vender sig bort, holder Hænderne eller Tørklædet for Ansigtet og grøder bort).

Frue Warning. Hvad flettes Dem, min herre?

Buss. Forlad mig, jeg har ogsaa en elset Søster.

Fredrikke. Og et godt broderligt Hjerte.

### Tiende Scene.

Jakob. De forrigé.

Jacob (i Baggrunden). Han skal jo være gaaet ud ad denne Bei; naar jeg kun vidste hvordan han seer ud.

Frue Warning. Gode gamle Jakob! hvor fornmer han her? hvem søger han om?

Jakob. Om Doktor Buss.

Frue Warning. Ham hænder vi ikke.

Jacob. Ja, jeg saaman ikke heller.

Buss. Hvad vil han ham jeg er Doktor Buss.

Jakob. Er det Dem? ei, du støbedre!

Frue Warning. Tilgiv den morderlige Glæde, som ganse lom mig glemme, at spørge om Dere Raan

Jakob. Jeg skulde inviter hr. Doktoren til mit Hærfab Cancellie-President Love.

Buss. Love?

Jakob. Hendes Maade har faaet at vide, at Hr. Doktoren kan passe blinde Folk deres Sygjen.

Fredrikke. Alt dersom Du kunde det!

Jakob. Ja, deri har Tomfres Met! saaandt et eiegdt from Menneske, som vor unge Herre —

Buss. Og hans Hærfab har saamugen Villid til mig.

Jakob. Ja, jeg skulde bede Dem ret indstændig, at De maatte endelig komme. Jeg har levet om Dem over i en filo Klokke om Capitain Klinker viisdom mig herhen.

Buss. Jeg skal komme.

Jakob. Snart?

Buss. Snart.

Jakob. Naa, hr. Doctor hjelper De vores gode unge Herre, saa hører alle vi Djenestefol Dem paa Hænderne. (gaar.)

### Ellevte Scene.

Frue Warning. Frederikke Buss.

Fredrikke. Har De virkelig haab om, at hjelpe ham?

Buss. Hvorfors ikke? — Maaskee? — O ja! maaskee!

Fredrikke. Hoor Caroline vilde glæde sig!

Frue Warning. Og Dul

Fredrikke. Og jeg!

Frue Warning. Og vi alle sammen!

## Tredie Akt.

(Samme Decoration som i første Akt.)

### Første Scene.

Caroline (staer og seer paa en Ring med et Portrait i. I Baggrunden staer en Tiener. Paa Bordet stager en Sylur med et Strikketo i).

Caroline. Nej, hr. Kammerraad, Diamanter hjelpt Dem ikke! Deres Portrait er stedse Bile ledet af Kammerraad Hippelanz. Hos den, der saaledes laaer sin Glands ubvendig fra, pleier det gjerne at være mørkt indvendig. (Hun tager en Brevtaaske op af Lommen, og tager en lille Silhouette ud af den). Du er mig dog kieret! — Dog hvorfor tog jeg Dig nu frem? vel ikke, for at giøre Sammenligninger? — Der, min Ven, tag din Ring med sig igjen.

Tieneren. Med mig igjen?

Caroline. Jeg, gaaer sjeldent med Ringe.

Tieneren. Men min Herres Portrait —

Caroline. Er meget smukt malet,

Tieneren. Han ønsker at see det paa Deres Haand.

Caroline. Hverken Portraitet paa min Haand eller ham selv ved den. Gaae kun med det. (Tieneren gaaer). Sandhed, Øyb og Kjærlighed finder ikke der's Vard i Golcondas Diamantgruber. Et hverve dem kan man, men ikke kose dem — (Hun trykker Silhouetten op til sit Hjerte). Du trænger ingen Diamanter til! (hun hører nogen komme, og skinner Silhouetten og Brevtaasken).

Unden Scene.

Caroline. Jacob. Lovise.

Jacob. Frue Warning vil giøre sin Opvartning.

Caroline. Hun er mig histerlig velkommen — (Jacob gaar). Hans Moder! o! naar tor jeg sige: min Moder! (hun gaar nogle Skridt hen mod Doren. Lovise træder ind; Caroline følger). Hvem er De, Madame?

Lovise. En Ulykkelig — en bedraget Kone!

Caroline. De vil maa ske tale med min Fader?

Lovise. Hos Dem haaber jeg at finde Medynk.

Caroline. Dersom De blot so ger om Medynk.

Lovise. Jeg er fremmed — jeg er helsepøss, og forladt af min Mand, som baade De og jeg engang holdt for at være et godt Menneske.

Caroline. Jeg?

Lovise. Ved at tilsværge mig evig Kierelighed lokkede han mig bort fra min Fødegn — ud af mine Forældres Hjem!

Caroline. Hvem?

Lovise. Min utalnemmelige Mand! — Vi bosatte os i Sachsen. Han frej, jeg syede og vi havde vojt Udkomme. Men ved sin ulykkelige Eyst til Satire gjorde han sig mange Uvenner —

Caroline. Gud! hvad hed Deres Mand?

Lovise. August Warning —

Caroline (staaer som forstenet.)

Lovise. Han blev forfulgt, og da hans Herte var kiosnet, for mig, saa tog han dette til Paaskud til at komme hemmelig bort fra mig.

Caroline. August Warning!

Lovise. Mig, sin Kone, lod han blive tilbage, som et Nov for den bitterste Elendighed!

Caroline. August!

Lovise. Han har tit fortalt

mig om Dem, om Deres Godhiers tighed.

Caroline. Og min Lettroens hed!

Lovise. Det bragte mig paa den Tanke, at søge Hjelp hos Dem.

Caroline. Warnings Kone søger Hjelp hos mig!

Lovise. Vi ere begge blevet bedragnede.

Caroline. Begge?

Lovise. Hun, tankte jeg, veed bedst, hvor let det maatte falde denne Mand, at bedrage mig.

Caroline. Ja, Madame, ja!

Lovise. Hans Udvortes, hans Forstand —

Caroline. Og forдум hans Hierte!

Lovise. Hvem kunde labe være at elße ham, som nu fortinerer alt vort Had?

Caroline. Madame, De er lykkeligere, end jeg. De kan al lerede have ham, jeg maae først lære det; tære at have August! — o kan jeg nogensinde det? — Ja, det er en bitter Folke, naar Fornuften overtyder Hiertet om, at det maae holde op at elße!

Lovise. Noden bringer mig til Dem.

Caroline. Jeg vilde gjerne hjelpe — men jeg har intet — just i Dag gav jeg alt, hvad jeg eiede, til gode Mennesker — som ogsaa elßede ham!

Lovise. Hvad skal der blive af mig og af mit faderløse Barn!

Caroline. Et Barn? — Warnings Barn? — O, bring det til mig, jeg vil være dets Moder! — hvor boer De, Madame? jeg vil selv komme og hente det.

Lovise (fortagen). Hvor jeg boer? — jeg er endnu ikke flyttet her til Byen, for at blive her.

Caroline. Hvor er Deres Barn?

Lovise (stammende). I — i nærmeste Bondeby.

Caroline. Skyn Dem og bring det til mig! (hun tager en Ring af sin finger). Penge kan jeg ikke give Dem, men her har De en Ring af nogen Vand: selv den eller sat den ud, at Warnings Barn ikke skal lide Nod.

Lovise (med en blandning af Gælise og Forvurring). Frøken — Deres Edelmodighed —

Caroline. Aa! jeg gør det ikke af Edelmodighed.

Lovise. De lader til at være meget vort.

Caroline. Og De til at være meget rolig.

Lovise (godmodig). Skulde min Opdagelse giøre Dem uylklig?

Caroline. Gaae Madame, for end man overrasket os. Navnet Warning, som De bærer, er ingen Aubefaling i dette Huus.

Lovise. Jeg føler, at jeg har været grusom imod Dem. Jeg børsovede Dem en sod Forblindelse — men De vil engang komme til at tale mig derfor. (gaar).

### Tredie Scene.

Caroline (allene). Takke Dig? — nei, gode Kone! Du har berget mig alt! — Var det blot min Kierlighed — Hiertet fulde tie, og Forstanden undstyrde ham — men — August et slet Menneske! — ak! — nu føler jeg det; kun Hoiagtelse sammenknætter ædle Siele. Kierlighed laaener dette Vaand blot Farven. Farven kan blegne, uben at Bagndet sonder rives, men vee! vee, naar det er sonderrevet!

### Gierde Scene.

Captain Klinker. Caroline.

Klinker (i comiske Forlegenhed). Frøken —

Caroline (siger at fatte sig). Velkommen, Hr. Captain, (smil-

for staer foran hende, prøver nogle Gangs paa at tale, men kan ikke)

Caroline. Nu? — hvad fatter Dem?

Klinker. De — — Deres Hr. Fader har smukke Heste —

Caroline. Det kan ikke være, jeg forstaer mig ikke dervaa.

Klinker. Jeg var just nu nede i Deres Stald.

Caroline. Jeg har endnu albrig været der.

Klinker. Men — Hestene har ikke en eneste Haandsuld hos mere.

Caroline. Det vedkommer Kubsten.

Klinker. Man kan ikke engang satte Sid paa Huset, om man endogsaa vilde.

Caroline. Jeg har ogsaa, at ingen vil det.

Klinker. Jo — jeg havde det just i Sinde —

Caroline. De?

Klinker (uden at see paa Caroline, medens han leger med sit Stokkebaand). Ja, seet De, jeg ten<sup>de</sup> sem saa: min kiere Klinker, Du har jo dog nu engang besluttet at give Dig —

Caroline. De vil give Dem?

Klinker (medse uden at see paa hende). I hele Verden findes Du ingen bedre Pige — end — Caroline Rose —

Caroline. End mig?

Klinker. Men, om hun vil have Dig? se, det er Spørgsmålet!

Caroline (smilende). Og for at faae dette Spørgsmaal besvaret, vilde de satte Sid paa vores Huus?

Klinker. Paa allei fire Størner. Sao, tænkte jeg, lader Du det brænde en Stund —

Caroline. Et smukt Forset!

Klinker. Og naar Trappen allerede ryster, saa skyter Du op ab den med Livsfare, tager Caroline i Dine Arme, og bærer hende ud igennem Euerne. Maaske

egker hun Dig da af Taknemmelighed.

Caroline. Det var en ganske ny Vending.

Blinker. Siig ja, og inden en Time brænder Huset i lys Eue.

Caroline. Men hvis min Tilværelse nu ingen Værd havde for mig? —

Blinker. Ij nu; det man ikke bryder sig om, det giver man gierne bort til andre. Giv mig den!

Caroline. Dertil holder jeg for meget af Dem.

Blinker. Saa? til Slutning kommer jeg vel endogsaa til at bede Dem at holde noget mindre af mig? —

Caroline. Hvad vilde der blive af Deres Munterhed, naar min Sorgmodighed daglig fremmede den bort?

Blinker. Men hvem siger, at min Munterhed lader sig fremme bort? og af Dem nu set ikke undtagen De vilde give mig en — Apropos! maae jeg bede Dem, at De vil blive et Nielblik staende saaledes, uden at see Dem om.

Caroline. Hvorfor det?

Blinker. Jeg beder Dem, blot en Minut.

Caroline. Ja nok da.

Blinker. Men De maae ikke dreie Hovedet om.

Caroline. Nei.

Blinker (tager Strikketojet op af Sylkuren, og skuer den derpaa under Bordet). See saa, nu er det forbi.

Caroline. Hvilket?

Blinker. Det var kun for Dres Associationens Skyld. Jeg skalde Kurven.

Caroline. Min Kurv?

Blinker. Ja, for at den ikke skalde blive min Kurv. Det er altid et flæmt Tegn, naar der staser en Kurv paa Bordet, mens man tilbyder en Pige sin

Gaand. Den gior en brav Kar, gansek perplex.

Caroline. De er meget munter og glæd i Dag.

Blinker. Endnu er jeg det ikke, men jeg kunde blive det.

Caroline. Jeg misundet Dem denne Munterhed; den forudsætter et roligt Hierte.

Blinker. Min Gud! jeg har jo pinet og ploget mig i et heelt Dørværter, for at bevise for Dem, at mit Hierte er ligesaalidet roligt, som Havet ved en Requinociaal-Storm! — Hvad siger De nu? — mit Livs Requinocium stunder til — Bladene falder af — Astenerne bliver længere — o ved Gud! jeg trænger til en god Kone i min Vinter.

Caroline. Den, der taler i Lignelser, er rolig.

Blinker. Jeg beder Dem, kære Pige, undviig mig ikke længere! Siig mig heller reent ud: Blinker, jeg kan ikke lide Dig, (han tager Kurven frem igien, og rokker hende den højlig). Der! der! gior nu hvad De vil.

Caroline. Dr. Captain —

Blinker. Glatvæk Blinker var mig kierere.

Caroline. Jeg skulle næsten troe, at det var Deres Alvor —

Blinker. Næsten? — næsten!

Caroline. Altsaa virkelig?

Blinker. Jeg sveder Angestiens Sved — og hun troer det næsten!

Caroline. Har jeg ikke Kar sag til al undre mig? De har allerede i saa lang Tid kommet i mine Forvalders Hues, og jeg har endnu aldrig market —

Blinker. Ja, jeg har ikke market det selv! Det har sneget sig ind, ligesom en Dugdroabe i Skallen af en Blomst.

Caroline. At blive elsket af saa brav en Mand smigter min Forsængelighed —

Klinker. Forsængelighed? mit  
Maal ligger længer borte.

Caroline. Det staer ikke i  
min Magt at giengende denne  
Kierlighed.

Klinker. Ikke?

Caroline. Nu ikke.

Klinker. Nu ikke? men med  
Tiden?

Caroline. Det kan jeg ikke  
love.

Klinker. Hvorfors ikke? naar  
De virkelig holder mig for et  
godt Menneske?

Caroline. Ja, det gør jeg  
virkelig.

Klinker. Kiere Pige, jeg har  
fun en Ziener og en Rudeknægt,  
de har begge to været hos mig i  
18 Aar, og jeg veed de gik i Bl-  
den for mig. Jeg har ogsaa en  
Huusholderke, en underlig gam-  
mel Kone; naar jeg undtager et  
Par Katte og mig, holder hun af  
ingenting i den hele vide Verden.  
Nu tænker jeg altid som saa:  
den, der omgaaes godt med sine  
Tjenestefolk, med ham tot en el-  
sket Kone nok voxe at vandre Li-  
vets Bane. (Med megen Godmo-  
ighed og højt roft.) Der kunde  
maaskee være et og andet, som  
De ikke kan lide hos mig; see,  
det vilde jeg vænne mig af med.  
Naar jeg sagde: jeg elster Dig;  
saa fulde De blot sige: jeg kan  
goda lide Dig — og naar De  
saadan i et Par Aars Tidi havde  
sagt: jeg kan godt lide Dig —  
saa sagde De kanske ogsaa til-  
sist: jeg elster Dig — og naar  
det engang stundede til Afskeden,  
saa sagde De — ja, min Siel  
giorde De saa! — saa lagde De:  
det har ikke angret mig.

Caroline. Gode Mand!

Klinker. Tag Kurven bort!  
ja, ja, tag den bort!

Caroline. Skal jeg bedrage  
Dem? jeg har allerede elsket.

Klinker. Hvad kommer det  
mig ved?

Caroline. Jeg elster maaskee  
endnu!

Klinker. Det er stemt.

Caroline. Gienstanden er rig-  
tig nok min Kierlighed uværdig —

Klinker. Vil han bedre sig?

Caroline (trækker paa Sluskene).

Klinker. Vil De ægte ham?

Caroline. Aldrig.

Klinker. Naa, saa lad ham  
syde sig en Kugle for Vandens; —  
hvorfors har han forspilbt sin Lyk-  
ke? — Men syd mig — dog, det  
kommer mig rigtig nok ikke ved —

Caroline. Hvilket?

Klinker. Og De kunde maas-  
kee endogsaa tage bet ilde op —

Caroline. Jeg liber Dem for  
godt, Klinker, til at tage et  
Spørgsmaal af Dem ilde op.

Klinker. Det skal De have  
Tak for, kiere Pige! Jeg onsfæde  
at vide, hvad den Mand hedder,  
som hat gjort Indtryk paa Deres  
Hierte. Han maae være forbant  
et elsværdig.

Caroline. Han var det, Au-  
gust — Warning.

Klinker (som om han var ramt  
af en Lynstraale.) August War-  
ning!?

Caroline. De har ikke kendt  
ham.

Klinker. Jo — hvem veed —  
og denne Warning er Deres Kier-  
lighed uværdig?

Caroline. Ja, besværel!

Klinker (efter et temmelig langt  
Dphod). Seer De — her staer  
jeg, og vilde onse, at jeg kunde  
kaste mig selv paa Døren, fordi  
jeg var saadan en' Slyngel, at  
jeg kunne betænke mig blot et  
eneste Djebliek.

Caroline. Hvorpaa?

Klinker. Jeg havde Haab —  
rigtsnok var min hele Lykke lun-  
en Saebobole — safnart jeg luk-  
ker Munden — pass! saa er den  
borte! — (han fatter sig). Men  
sy! Klinker! For Vandens! jeg  
siger Gy!

Caroline. Jeg forstader Dem ikke.

Blinker. Denne Warning er Deres Kjærlighed fuldkommen værdig.

Caroline. Hvoraaf veed De det?

Blinker. Giv mig kun Kurven, det er forbii!

Caroline. Kender De ham?

Blinker. Min Ven, min Velgjører?

Caroline. Deres Velgjører?

Blinker. Jeg var den nedersdrægtigste Slynge, dersom jeg kunde fornægte ham i dette Dilemblad. Jeg tor ikke sige alt, men —

Caroline. Han er givt.

Blinker. Det er ikke fundt.

Caroline. Han har forladt Kone og Barn —

Blinker. Dob og Pestilense! det er ikke sandt!

Caroline. Men hans forladte Kone var hos mig.

Blinker. Hans Kone? det er nogle Øglekneb.

Caroline. Men Sammenhængen da?

Blinker. Gi, hvad veed jeg, hvordan Ondskab og Skielmstykker har bundet deres Svoveltraad. Nok er det, jeg hugger Traaden over, og siger: det er ikke sandt!

Caroline. Ak, Hr. Captain! dersom De havde Beviser for hvad De siger —

Blinker. Hvor er Kiellingen henne? lad hende komme til mig! Jeg vil føle hende paa Tænderne, om det saa var Slangetænder!

Caroline. Hun er gaaet; jeg veed ikke, hvor hun boer.

Blinker. Ha, i Helvede.

Caroline (ringer hastig). Jacob!

Jacob:

#### Gemte Scene.

Jacob. De Forrige.

Caroline. Gaae han ikke, hvor

det Fruentimmer gik hen, som kaldte sig Madame Warning.

Jacob. Hun gik ind til den naadige Frue.

Caroline. Til min Moder leg

Blinker. Sammenhængen ved De den nu?

Caroline. Et hun der endnu?

Jacob. Det veed jeg ikke.

Caroline. Med Deres Tilladelse, Hr. Ca. ain —

(hum vil gaae).

Blinker (holder paa hende). Kur et Ord endnu — thi dersom jeg ikke siger Dem det nu, saa kund

Fanden siden have sit Spil, og Egennytten faae mig til at tie

Denne Warning er ikke allens uskuldig — men han elster Dem ligesaa høit som før. Gaae nu

kun, kiereste Caroline, og blir ved at undre mig.

Caroline. Til min Dodsstund. (Hun trykker ham i haanden og løber ud; Jacob følger efter hende.)

#### Sjette Scene.

Blinker (allene). Naar, min Kier

Blinker, Din Kjærlighed har Du i Behold, men hele Resten er Fan

den i Bold! — Sat Dig hen i

en Kro og læs Ciceros Bog om

Plysterne. — Her Caroline —

og der Cicero — au! au! an!

(Pause.) — Og dersom det nu allis

gevel var sandt? — dersom den

Trækfugl havde ladt et Par af

sine Ejere blive siddende paa en

eller anden Klimpin? — Mulig

er det altid — endogsaa det aller

beste Menneske give dumme Stre

get — dumme? ja! — men slette

ne!

#### Syvende Scene.

Zippeldanz. Blinker.

Zippeldanz. Ah, seer der, soeben

Den nu nyssen drak jeg Deres

Sundhed.

Blinker. Og dog er jeg svg.  
Hippeldanz. Send Bud hjem  
til mit! Der er intet bedre Me-  
dicament til i den hele vide  
Verden, end Capsvin, det maa  
jeg forstaae! Jeg har tiltaenklt  
Dem et Dustin Bouteiller af den.  
He? De ejor store Nine? Ja, i  
Dag har jeg Spendeer-Buxerne  
paa!

Blinker. Hvad skriver vi da  
i Dag?

Hippeldanz. Vi skriver den  
de October; jeg kan Almanak-  
ken som mit Fader vor! — Men  
hvorfor spørger De om hvad vi  
skriver? aha! det er Ironie! Pers-  
ilslage! ja, ja, det saaer passeret!  
De vil blive forundret.

Blinker. Hvorover?

Hippeldanz. Der vil gaae et  
nø af den tykke Kammeraad;  
Kama vil stode i Trompeten.

Blinker. Om Dem? det vil  
klinge sygt!

Hippeldanz. Deiligt vil det  
klinge! hun vil tale om min  
Duelighed —

Blinker. Ja saa vil jeg rig-  
tignok blive forundret.

Hippeldanz. Gjæt engang,  
hvorf jeg kommer fra.

Blinker. Bentelig fra Mid-  
dagsbordet?

Hippeldanz. Nei, nei! Jeg  
kommer fra Ministeren, gior jeg!  
Fyrsten har læst min Afsanding!

Blinker. Ogi har assat Dem?

Hippeldanz. Det saaer vi at  
se! hæ! hæ! hæ! Endnu i Dag!  
Jeg har saaet Ordre at komme  
der!

Blinker. Hvor.

Hippeldanz. Til Fyrsten. Ja,  
ja, sode Ben, man har Konferencen  
med fyrstelige Personer.

Blinker. Og De haaber vir-  
klig?

Hippeldanz. Jeg haaber ikke,  
jeg veed med Bisched. Hans Durch-  
lauchthed har sagt: det er en  
Vlændi det har hans Durchlauchs-

tighed sagt; det er en Mand, han  
fortjener at hæbres! — Ministe-  
ren, den lummse Mikkel, vilde vide  
hvem der havde strevet Afsand-  
lingen for mig; men jeg var in-  
gen Nar var ikke jeg! Sode Ben,  
jeg beder Dem indstændig: —  
Tand for Tunge!

Blinker. Aha! altsaa var det  
ikke Deres Afsanding?

Hippeldanz. Eh, jo visst var  
det min; jeg har jo klokt den  
dyrt nok!

Blinker. Af Bust?

Hippeldanz. Eys! — ja rig-  
tig; af Bust. De skal have Tak.  
Send kun Bud efter Capsvinen.

Blinker. Hvad har De givet  
for den?

Hippeldanz. Imellem os at  
sige: den Karl er en Nar; han  
vil ingen Penge have.

Blinker. Hvad da?

Hippeldanz. Han kan ikke ub-  
staae Givtermaal for sin bittere  
Død. Jeg troer, at dersom det  
kom an paa ham, saa dobe Ver-  
den ud.

Blinker. Jeg forstaaer Dem  
ikke.

Hippeldanz. Han havde en  
Betingelse, og den var: — at jeg  
maatte ikke give mig med min  
Kiereste.

Blinker. Og det ziorbe De?

Hippeldanz. Eh, jo visst! hvad  
skulde jeg vel gjøre? Jeg, som  
har saa mange Penge, jeg kan  
allevegne finde mig en Kone, kan  
jeg ikke? men saadan en Afsand-  
ling! — Pas kun paa, jeg  
bliver vist Geheime-Kammeraad  
endnu i denne Dag.

Blinker (sagte). Upperligt, han  
er ikke givt! (hoit). Jeg onster  
Dem til Sykke, hr. Geheime-Kam-  
meraad.

Hippeldanz. Tak, tusind Tak,  
sode Ben! det skal heller ikke være  
Derens Skade. Spiis De kun brav  
flittig hos mig.

Klinker (sagte). Wie Du kun-  
Du Kaliban! Du skal ikke op-  
sluge Lønnen for hans Blod.  
(Han vil gaae.)

Zippeldanz. Hvoghen? hvor-  
hen?

Blinker. Hen at spise.

Zippeldanz. Jeg gaaer med.

Blinker. Ikke andet end Smør-  
rebrod.

Zippeldanz. Nej, nei! saa  
bliver jeg her, hvor jeg er.

Blinker. Det vidste jeg nok.  
(gaaer).

### Ottende Scene.

Zippeldanz (allene). Jeg pris-  
ser Kjødmad, det godt jeg! —  
(han lægger Hænderne sammen over  
sin Mave) — og Gud skee Bon og  
Tak! jeg spiser megen Kjødmad; —  
og det trives da ogsaa ret pas-  
sabelt. Naar man bare staarer  
sit Hoved og tager sig i Agt for  
Uergrelse? — ja, i Dag spiser  
jeg vel ikke ganffe uden Uergrel-  
se. — Hvad vil den storartige  
Svigermama sige, naar jeg saadan  
giver hændes Broken Datter Kur-  
ven? Jeg kan juist ikke sige at jeg  
gjor det med min gode Billie —  
men man maae jo holde Ord!  
(esterat han har betoent sig). Om!  
og hvorfor maae man holde Ord!  
— jeg spørger hvorfot? — det  
er saa Slik og Brug. — Jeg  
kunde sagtens sætte mig ud over  
den Ting, for jeg har jo Penge? —  
Ja, men Fanden tunde plage  
denne verksens Bust, at han slæ-  
drede af Skolen — og hvad blev  
der saa af Gebleme, Kammerraa-  
den? — Nej, Wren! Wren gaaer  
frem for alt!

### Niende Scene.

Zippeldanz. Frue Love.

Frue Love. See, velkommen  
Hr. Svigerson! der er gjort Til-  
beredelset til Festen i Dag,

Zippeldanz (i den største Forsc-  
ning). Gi, ei! — Frue Cancellier  
Presidentinden har foranstaltet en  
Fest? — ja saa —

Frue Love. Det var et under-  
ligt Spørgsmaal!

Zippeldanz. Der seer mange  
underlige Ting i denne Verden —

Frue Love. O ja,

Zippeldanz. Og af underlig-  
ting folger underlige Spørgs-  
maal —

Frue Love. Hvad vil De sige  
dermed?

Zippeldanz. Beien til Vægtes-  
standen er knubret, man vælter  
forend man ved et Ord deraf.

Frue Love. Gi, naar man  
vil begive sig paa Beien skal man  
ikke klore saa langsomt, som om  
man kjørde med Biig.

Zippeldanz. „Forhast Dig ikke“  
det er mit Balgsprog.

Frue Love. Om, da synes mig  
just heller ikke, at De forhaster Dem.

Zippeldanz. Derfor er jeg og  
saa endnu langt fra Maaslet.

Frue Love. Hr. Kammers-  
raad —!

Zippeldanz. Min elstelige Frue  
Gidevant! Svigermama! tillader  
De, at jeg maae expectorete mig  
ret af Hiertens Grund.

Frue Love. Som De behager,  
men saan blot min Taalmobig-  
hed.

Zippeldanz. Man skal formæ-  
les — man har taget dette Skridt  
i Betragtning —

Frue Love. I Forveien eller  
bagester?

Zippeldanz. Man har ikke al-  
tid Velighed til at tage Tingene  
i Betragtning i Forveien.

Frue Love. Det er heller ikke  
Slik og Brug i Givtermaals-  
Affairer.

Zippeldanz. Jeg kom til Ver-  
den Anno domini 1780.

Frue Love. Altsaa har De  
haft god Tid til at blive klog.

Hippeldanz. Det har jeg rigstig nok — men —

Frue Love. Et snurrigt Men, maae jeg sige!

Hippeldanz. Jeg er dog virkelig for gammel for Deres Frosten Datter.

Frue Love. Saa maae Caroline kalde Dem Papa.

Hippeldanz. Og man pranter da oglaa af og til, man er syge-  
lig —

Frue Love. Hm! det er ju stille Deres værste Egenskaab.

Hippeldanz. Man doer, man esterlader sig en ung Enke —

Frue Love. Som vilde være utroselig!

Hippeldanz. Ja, justement dersor!

Frue Love. Hvad er det for Indvendinger, min Herre? Hvad vil De sige, bermend?

Hippeldanz. Skulde der endnu flettes noget i den fornødne Lydelighed?

Frue Love. De tager Deres Ord tilbage?

Hippeldanz. Vor Herre be-  
vares! Nei, jeg tager mig blot  
den Frihed at give Dem Deres  
tilbage.

Frue Love. Er De fra For-  
standen?

Hippeldanz. Nei, jeg er ikke.

Frue Love. De vover at be-  
skæmme mit Huus!

Hippeldanz. Vi bliver jo ved  
at være gode Venner.

Frue Love. Jeg blaeser ab  
Deres Veneskab!

Hippeldanz. Vi fortærer Ca-  
biaren sammen.

Frue Love. Kast Deres Ca-  
biar ud af Binduet!

Hippeldanz. Jo nu løber vi  
om! Det var nok en Ret at give  
Gædredengene!

Frue Love. De handler som  
et Barn!

Hippeldanz. Jeg kom til Ver-  
den Aano 1780 —!

Frue Love. De er et inconse-  
quent Menneskel en Nar!

Hippeldanz. En Nar? Frue Gidevant, Svigermama! det er for galt! jeg, med alle mine Penge! en Nar, hvad? er jeg det?

Frue Love. Ja, det er De!  
en forsøvet Nar! en Dukke, som danserer efter enhvers Pipe.

Hippeldanz. Jeg danserer ikke.

Frue Love. Dersom det var Umagen vurd, at lagge en Pro-  
ces an imod saaband en Automat —

Hippeldanz. Automat? — Det er vel etter en Slags Nar.

Frue Love. Gaae fra mina Mine!

Hippeldanz. Hjertelig gleerne.

Frue Love. Og sæt aldrig mere Deres Been over min Dor-  
tærsel!

Hippeldanz. Det skal jeg nok  
tage mig i Agt for.

Frue Love. Naar nogen spor-  
ger Dem, hvorför Deres Forlo-  
velse med min Steddatter er op-  
hævet, saa svar: at jeg har faaet  
op med Dem paa hendes Begne;  
ieg! jeg! forstaader De mig?

Hippeldanz. Ja, men hvor-  
for? —?

Frue Love. Forbi De er et  
dumt, ensoldigt Menneske.

Hippeldanz. Det troer jo in-  
gen.

Frue Love. Som ikke har an-  
det, end Penge.

Hippeldanz. Justement dersor,  
Hvad skal jeg vel have mere, end  
Penge.

Frue Love. Et Quintin Hier-  
ne, det er tungere, end en heel  
Sak Dukater.

Hippeldanz. Et Quintin? Ja,  
det er Deres Spas!

Frue Love. Gaae Deres Beil  
ellers forziber jeg mig paa De-  
res tomme Hjernekiste!

Hippeldanz (medens han retires-  
rer hen til Doren). Gi hvad! alles

ting kan jo dog ikke være fulde, baade Pengekisten og Hiersnekisten. Jeg retirerer også recommanderer mig. (Han gaaer.)

### Xiende Scene.

Frue Love (allene).

Den forbistrebe Dosmer! — men saadan gacer det i Verden! De fornuftige Folk saaer og planter, og forend man seer sig for, kommer der en Wsel og træder alting ned i Bund og Grund. — Hvad hjælper min vel udtaakte List mig nu? — dersom jeg dog blot havde udfritten den egentlige Karsag — men saadant et Mensneste har ingen Karsag. — Min valkre Frøken Steddatter har ventelig selv Fingrene med i Spillet. — Men det er godt, Mamse! Det er godt! Det er godt! De skal ud af Huset, om jeg endog saa fulde kastes Dem i Armenes paa den første, den bedste Tigger! De skal bort! bort! bort skal De! (Hun gaaer ind i et Sideværelse).

### Ellevte Scene.

Eduard. Jacob. Busf. Cancellie & Præsidene Love. (Eduard fantaserer af og til paa Gloite bag Skuepladsen).

Jacob (som aabner den midterste Dør for Doctor Busf). Behag at gaae herind. (Gloiten tier. Busf kommer ind og Jacob gaaer.)

Busf (seer sig allevegne om — enhver Ting er ham interressant — veemodige Minder om forrige Dage foreve paa hans Vande — han torer sine Hine.. — Eduards Gloite hores igjen. — Busf bliver opmærksom og meget vort. — Han nærmere sig sagte til Doren — og læmper nogle Hjælpske med sig selv. — Omvisder styrter han ind i Eduards Kammer. — Gloitten tier pludselig. Man hører Eduard

raabe:) Hvem omfavner mig? — (Busf kommer gredende tilbage, og søger atrette sig.)

Love (kommer ind med sine Aeter under Armen). Hvad har De at befale, min Herre?

Busf. De har at befale baade over mig og min Konst.

Love. Konst? — De er dog vel ikke en Tastenspiller?

Busf. En Dienlæge. Man har ladet mig kalve —

Love. Ah, ja, jeg ved det, jeg ved det! Men det hører til mi Huusholdnings-Affairerne, det kommer ikke mig ved.

Busf. Mig synes, at da det er Dere Son, som —

Love. Jacob! Kald paa min Kone, og sig hende, at Diendocs-toren er her. (Jacob gaaer.) Saa — saa — saa — Har De da ogsaa en Bod?

Busf. En Bod?

Love. Ja, jeg mener saadan —

med en Harlekin i. Jeg saae det

for en 40 Kar siden.

Busf. Nei, Hr. Cancellie-Præ-

sident, jeg har ingen Bod.

Love. Det er Skade! Harles kin, det er min Favoritz; jeg hører, at disse Herrer fra Parnas skal have afføaret ham paa Theatret. Dersor gaaer jeg heller aldrig mere paa Comedie. For, naar jeg har siddet den hele Dag blandt mine Aeter, saa vil jeg lee om Ustenen og ikke grade.

Busf. At grade er undertiden soder end at lee.

Love. Jo, paa det Lag! At grade, det er de syndige Menneskens Borns Poena naturalis. Jeg hører min Kone komme; hun siger Dem nok, hvad der skal giores ved Eduard. Tienere, Hr. Dienndoctor.

(Han gaaer ind i sit Cabinet).

Busf. Han er endnu den samme som for.

Tolvte Scene.

Frue Love. Busf.

Fruen. Velkommen min Herre! og dersom De kan hjelpe, saa velsignes De af en kjærlig Moder!

Busf. Ja, naadige Frue, modelig Velsignelse skal staae mig bi. Jeg vil anvende al min Konst.

Fruen. Al, jeg er allerede nogle Gange blevet skuffet i mine Forventninger. De min Herre, Rygter om Deres Duelighed, giver mig ræt Haab.

Busf. Jeg kan intet bestemt sige, forend jeg har undersøgt Patientens Hine.

Fruen. Han skal staaer komme til Dem. (vil gaae.)

Busf. Men siig ham ikke at jeg er tilstæde. Jeg vil blot see ham, men ikke tale til ham.

Fruen. Jeg forstaer Dem. Hun gaaer ind i Eduards Kammer.

Busf (allene). Denne Forsigtighed var nødvendig. En Blind har skarpe Sandser. Ellers kunde Eduard kjende min Rost igjen og robe mig.

Trettende Scene.

Busf. Frue Love (leder Eduard ind).

Eduard. Hvor skal jeg hen, Moder?

Fruen. Ikkelenger; bliv staaende her.

Busf (betragter hans Hine med Dymerskondhed).

Eduard. Hvad skal jeg her? (Pause.) De svaret mig ikke? (Pause) — Mig synes her er endnu hogen i Stuen?

Busf (til Fruen). Det er nok.

Fruen (til Eduard). Kom, Eduard, saa skal jeg lede Dig ind igjen.

Eduard (i det han gaaer). Hvad var det?

Fruen. Det skal Du nok faae at vide. (Hun leder ham ind i Kabinettet).

Busf (allene). O Gud! dersom min Haand blot denne Gang ikke stielveri — Han kan endnu hielpes!

Fiortende Scene.

Frue Love og Busf.

Frue Love. Naa, min Herre, hvad siger De?

Busf. Hielp er rigtig nok mulig.

Frue Love. De haaber virkelig.

Busf. Ja, jeg haaber

Frue Love. O, saa er De mig et Selvskab fra Himmelten. — Nu, min Herre, nu maae jeg understrette Dem om hele Stillingen i mit Huus, for ret at opmuntre Deres Iver.

Busf. Det behoves ikke.

Frue Love. Vi ere rige, min Mand staaer i stor Anseelse; Skæfer De vor eneste Son sit Syn igjen, saa fremmer De tillige de berligste Planer for vojt Huses Glands. Gior dersor Regning paa en kongelig Belonning.

Busf. Det gior jeg, naadige Frue. Den Belonning jeg forlanger for Wirkningen af min Konst er meget stor.

Frue Love. Forlang! forlang!

Busf. Jeg vil ikke have Penge.

Frue Love. Hvad da?

Busf. Jeg leder om en elst værdig Husstro, og jeg haaber, at jeg har fundet hende her i Huset.

Frue Love. Her i huset?

Busf. Deres Frøken Stebbat ter —

Frue Love. Hvad siger De, min Herre?!

Busf. En lykkelig Hændelse har bragt mig nogle Gange i Selvskab med hende.

Fens Love. Det har hun set ikke talt til mig om.

Busf. Maaske hun ikke har givet Agt paa mig; men det Indtryk hun gjorde paa mit Hjerte er uudslætteligt! og dersom det lykkes mig, at give Dem Sonnen igien, saa fordrer jeg Datterens Haand til Besonning.

Frue Love. Ikke andet?

Busf. Mig synes, jeg forlanger overmaade meget.

Frue Love. Eigesom man tager Tingene. Sandt nok, vi kender Dem ikke; Deres Herkomst — Deres Omstændigheder —

Busf. Min Herkomst er upaaflageligt; ved Flid og Duelsighed fortiner jeg mit Udkomme. Hvad jeg siger, kan jeg bevise.

Frue Love. Men De kender jo ikke Pigen endnu?

Busf. O, jeg kender hende!

Frue Love. Hun har mange Griller og Smaaluner...

Busf. Hvem har ikke stundum dem? Kierlighed Paaner og taaler.

Frue Love. Jeg tvivler endogsaa paa, at hun vil samtykke i dette Sijtermaal, naat man ikke trænger hende dertil.

Busf. Dersom hun vægrer sig, saa har De ingensting lovet.

Frue Love (assisdes). Det kom ju ret tilpas. Her havde jeg en ypperlig Lejlighed til at blive af med den forhadte Tos! (hoit.) Vi maae dog først tale med min Mand. —

Busf. Det forstaer sig.

Frue Love (gaar hen til Cancellspræsidentens Dor). Kom lidt ud, min Engel.

Love (indensfor). Jeg har ingen Tid.

Frue Love. Det er absolut nødvendigt; De maae komme ud!

### Sextende Scene.

Cancellie-præsident Love. De forrige.

Love (vred). De giver ogsaa altid leges positivas. Naa? hvad vil De mig da?

Frue Love. Mr. Doctor Busf vil hjælpe vor Eduard.

Love. Det veed jeg allerede.

Frue Love. Paa det Vilkaar at vi skal give ham Caroline til Kone,

Love. Men, min Engel, hører det nu til mit Departement?

Frue Love. De har alt, ja intet derimod?

Love. Naar hun vil — opnaar det er et skikkeligt Menneske, som har sit Udkomme — men det tvivler jeg paa, thi han har ingen Harlekin med sig.

Frue Love. Skam Dem dog.

Love. Hvorfor skal jeg skamme mig?

Frue Love. Man kan ingensteds producere Dem.

Love. Uden i Cancelliet; der hører jeg hjemme. De Mennesker, som man kan producere alle vegne, ere sommetider allermindst hjemme der, hvor deres Pligter kroede, at de fulde voare det (Gau gaar ind i sin Cabinet).

### Sextende Scene.

Frue Love. Busf.

Frue Love. Godt! Hans Samtykke har vi.

Busf. Og Deres?

Frue Love. Giver jeg Dem pag et Vilkaar.

Busf. Jeg underlaster mig ethvert —

Frue Love. At De ester Bryllupsdøppet skal flytte langt vorte herfra.

Busf. Herfra!? — Og Kar-sagen?

Frue Love. Familiesforhold.

Busf. Det er en haard Betin-  
gelse!

Fru Love. Som De maae  
opfolde!

Busf. Velan, lad saa være!  
Fru Love. Saa vil jeg sende  
Dem min Steddatter herind, at  
De kan afgjøre Nesten selv.

(Gaaer.)

### Syttende Scene.

Busf (allene).

Gaae kun. Alle de Mennesker  
jeg elsker vil folge med mig! —  
Der, hvor Kone, Moder og Søster  
omringe mig, der er mit Fodes-  
land! min Verden! — Hun kom-  
mer altsaa! — jeg skal see min  
Caroline igien! — min Caro-  
line! — er hun det endnu?

### Attende Scene.

Caroline. Busf.

Caroline (neier). Min Moder  
sagde, at De ønsker at tale med  
mig.

Busf (forandrer sit Maale). Jeg  
har — jeg er —

Caroline. De er en velgiorende  
Mand, som vil skenke min  
Broder sit Syn igien.

Busf. Dersom den Belønning,  
jeg fordrer, ikke er for stor —

Caroline. Mine Forældre hol-  
ber intet for kostbart, naar det  
kommer an paa, at skaffe Deres  
eneste Son sit Syn igien.

Busf. Men De?

Caroline. Hvad kan jeg bis-  
dragte dertil?

Busf. Deres Fru Moder har  
da ikke sagt Dem —

Caroline. Hvilket?

Busf. At jeg har vovet at  
udbede mig den eneste Belønning,  
som har tilsløkelse for mig —

Deres Haand?

Caroline (hoist forundreh). Min  
Haand?

Busf. Det maae undre Dem! —

Caroline. Endogaa som Spog  
under det mig virkelig.

Busf. Det er ikke Spog —

Caroline. Det er det sikkert,

min Herre, det er det sikkert.

Det er i Dag første Gang i Des-

res Levetid, at De seer mig —

Busf. O nei —

Caroline. Lad endog saa være,

saa har De dog blot set mig,

men aldrig talte med mig; De kan

i det høieste have forelsket Dem i

mit Ansigt; og saadan en Mand

— dog forlad mig, jeg sværer al-

vorlig paa det, sam jeg blot burde

lee ad.

Busf. Jeg har Benner, som

kiender Deres Characteer meget

noie.

Caroline. Gy, min Herre,

hvem vil frie til en Pige, som

man kiender af Nyget?

Busf. Jeg ved Træk af Des-

res ædle Herte —

Caroline. Et Træk i min Cha-

racteer er, at jeg meget nodig vil

høre mig roses. — Kort sagt,

min Herre, jeg beder Dem, lad

os afbryde denne Samtale.

Busf. Maaske Deres Herte

er allerede bortgivet?

Caroline (ester en lille pa ).

Det hører ikke hertil.

Busf (med forstilt Omfindelighed).

Saa beklager jeg, at jeg ikke kan

ejtene Deres Hr. Broder med min

Konst!

Caroline. Virkelig? — De er

istand til at skaffe en Blind sit

Syn igien. De har allerede rakt

Deres helsomme Haand ud, og

Egennytte trækker den tilbage?

Busf. En saa ødel Egennyt-

te —

Caroline. Det er det samme,

min Herre. Den, som kan drive

Handel med det skionne Kald,

at hælpe den lidende Menneskelighed

— han bliver aldrig min Mand!

Caroline (lystende)

+ Nøgle

Mittenbe Scene.

Corporal Moller. De forrigre.

Moller. Om forladelse. Jeg vilde gjerne tale med Froken Rose.

Caroline. Det er mig. Hvem er De?

Moller. Jeg er den gamle Corporal Moller. Frokenen har vel ikke hørt tale om mig?

Caroline. Nej, aldrig.

Moller. Det troer jeg gjerne. Jeg er kun en simpel Mand, men jeg er blevet gammel og graa med Aar, og dersor faldt det mig saa tungt, at gaae herhen.

Caroline. At gaae herhen? hvordan det?

Moller. Min Datter har været hos Dem i Dag,

Caroline. Dere's Datter?

Moller. Hun har gjort en dum Streg, som seer næsten ub, som en slet Streg — men det sieerde i en god Menning.

Caroline. Tæl tydeligere.

Moller. Dere's Frue Mama har givet hende en Pung fuld af Pengene, og har instrueret hende, at hun skal give sig ud for en vis Madame Warming.

Caroline. Sud!

Busk (sagte). Hooob er det?

Moller. Hendes Raade sagde baade for vist og sandt, at min Datter gjorde en god Gierning, naar hun kunde saae Frokenen til at lade være at elste en Landstryger —

Caroline. Videre! videre!

Moller. Ellers dolger min Lovise aldrig nogen Ting for mig — men min Kone ligge syg hjemme — og da Pigen seer, hvor tungt det falder os, at slaae os ærlig og redelig igennem Verden, saa tænker hun, at hun vil volde mig en uventet Blæde. — For kommer hun til mig med denne Pung og denne Ring, og siger: Kader, nu ere vi hjulpne! — Jeg studebe — det var, som om der

foer en Kniv i mit Herte — min Datter seer godt ud — jeg troede jeg skulle have funket i mine Knæ. — Da Lovise merkede det, synede hun sig at fortælle mig Sammenhængen, og troede ret, at hun havde baaret sig klogt og godt ad. Men det troede jeg ikke. Du Mal ikke blande Dig i det, der ikke kommer Dig ved, see, det er min Tro! Jeg syntes strax, at der var nogle Holuspolus i den Ring, og jeg har bestandig gaet den lige Bei. Min Datter skulle selv bringe Pengene og Ringen tilbage og aabenbare Bedrageriet; men hun stammer sig, og nu sidder hun hjemme og græder. Saa magatte jeg da selv humpe herhen. Her, gode Froken, her er baade Pengene og Ringen.

Caroline. O! kiere gamle Mand! behold begge Dole. Min August er mig tro! De veed ikke, hvilken kostbar Gave De har givet mig!

Moller. Nej, gode Froken, jeg beholder det ikke. Min Datter har forslet sig, og dersor lader Faderen sig ikke betale. Af Alsmissen lever jeg heller ikke, min heilige Fyrste giver mig en Pension. Jeg beder Dem, tag det tilbage, og var ikke vred paa den dumme Tos.

Caroline. Min August er mig saa tro! — o, kiere Gamle! derjom De vidbsde, hvor glerne jeg i ha dette Sieblik gav hele Verden bort!

Moller (smilende). Det kan nok blive. Sommetider har jeg ogsaa været saatbes tilmode. Naa, naa, bliver her engang Bryllup i Huset, saa melder den gamle Moller sig igien, og beder om et Stykke af Ragen. Vor Herre vere med Dem!

(haar).

### Tyvende Scene.

#### Caroline og Busf.

Caroline (holder sine Hænder og kaster et glad takkende Blik op mod Himmelens).

Busf. Dersom jeg har hørt ret —

Caroline. Jeg elsker, min Herre, ja jeg elsker! — De spurgde mig jo før om mit Hierte var bortgivet? — nu veed De det, nu har De selv hørt det. En Glæde, som min, lader sig ikke dolge. Jeg elsker en ædel Ængling. De har seet, hvad man gjor, for at rive ham løs fra mit Hierte, men kun Døden kan det! — Jeg beder Dem, min Herre, lad Dere's underlige Ønske fare. Jeg elsker! jeg er Augusts Gæstems! Kun med Døden ophører min Kærlighed! kun Døden kan løse mine Vænker!

Busf (afslades med den yderste Grab af Sielefryd). Gode Gud! giv mig Taarer!

Caroline. Tilgiv mig, August! tilgiv mig, at jeg et eneste Diewblik kunde tvivle om Dit Hierte!

Busf. Trocken, Dere's Kærlighed er mig hellig — jeg vil uden Egennytte gjøre for Dere's Broder, hvad jeg kan.

Caroline. Saa give Gud Dem engang til Belønning et Hierte, saa trofast som mit!

Busf (bryder uvisstalig ud). Det har han givet mig!

Caroline. Og alligevel — ?  
Busf. Tilgivelse! jeg vilde blot satte Dem paa Prove — Warning er min Ven!

Caroline. Dere's Ven?  
Busf. Han kommer —

Caroline. Han kommer ??!  
Busf. Men ikke under sin egen Skikkelse —

Caroline. Under hvilken da?  
Busf. Han undviger Dere's

Kæsyn —

Caroline. Undviger mit Kæsyn?

Busf (med sin naturlige Rost). Kopperne har forandret hans Ansigtstræk — Sorg og Langsel maaskee endnu mere.

Caroline. Gud! hvilken Rost.  
Busf. Dersom Dit Hierte ikke klinder ham igien —

Caroline. August! — (han flyrer afmægtig i hans Arme).  
(Dækket falder).

### Fjerde Akt.

(Samme Decoration.)

#### Første Scene.

Eduard, Busf, Frue Love.

Caroline, Love og Jacob. (Eduard sidder paa en Stoel midt paa Skeupladsen; over hans Hoved haenger et hvitt Torklaede. Busf staar foran ham med Instrumentet i haanden. Ved Siden af ham paa Bordet ligge adskillige andre Instrumenter i et Gutteral, en lille Flaske Spiritus o. s. v. Frue Love, Caroline og den gamle Jakob staar ved begge Sider i vængstelig Forventning. Love sidder ligegyldig paa en Stoel).

Busf. Det er forbi!

Eduard. O, tag Torklaedet bort!

Busf. Et Diewbliks Taalmosdighed.

Frue. Caroline og Jakob (paa engang). Kan han nu see?

Busf. Lad ham blot faae Tid at fatte sig.

Love. Da naar han nu kan see, saa er det endda et Spørgs-

maal: har han saa vundet Noget?

Fru Love. Rigtig nok intet ved at see Dem.

Love. Blinde Mennesker kan testere, adoptere, føre tutelam, administrere hona —

Fru Love. Dersom De ikke tier stille, fra lader jeg Dem opere paa Tungen!

Love. Blive Konge i Persien, det kan han rigtig nok ikke; thi Procopius siger: Persæ ne luscum quidem ad regnum admittebant.

Busf (tager Tørklædet af Eduard).  
Kabne Deres Hine langsomt.

Eduard (siger det). O! hvor lyft! hvor skjnt! det er Morgen!

Busf (stiller Fru Love foran ham).  
Kender De denne Dame?

Eduard (rækker begge sine Arme ud imod hende). Min Moder!

Busf (leder Caroline frem). Og denne?

Eduard. Jeg har seet hendes Ansigt før —

Caroline. Broder!

Eduard. Min Caroline! (Caroline vil kæste sig i hans Arme).

Busf (holder hende tilbage). Gjør ikke det. Han maae Maanes for bestige Sindsbevægelser. (Caroline gaaer hen ved Bündet; man kan føse Tak til Gud i hendes Ansigt. Jacob gaaer grædende hen foran Eduard).

Eduard. Du er den gamle Jacob!

Jacob. Gud see Lov, at De kan see!

Busf (med bærende Rost). Kender De ogsaa mig?

Eduard. De er min Frelser, min Skyts-gud!

Fru Love. O, min Son!

Busf. Nu maae han i nogle Dage vende tilbage i frivilligt Morke. (Han tager et Tørklæde, for at forbinde ham).

Eduard. Maae jeg?

Fru Love (til sin Mand, som siejde sad ganske rolig, medens Eduard bliver forbunden). Man skulde giøre

sin Geb paa, at den hele Tildra-gelse kom Dem slet ikke ved!

Love. Saal gjorde man fæl Ged.

Fru Love. De rører Dem ikke af Stedet, De ytrer ikke den mindste Glæde!

Love. Jovist glæder det mig at min Son nu ogsaa i Fremtid den kan træde frem qua testis ocularis.

Fru Love. De er utaaelig!

Eduard. Bind mine Hænder, ellers river jeg Tørklædet af igien.

Busf. Laalmodighed, blot i nogle Dage, ellers var altting spildt!

Jakob. Jeg skal' not passe paa ham.

Eduard (med barnagtig Glæde). Jeg har seet min Hamilie — og den gamle Jacob og det skionne Dagsslv! det var saa lyft! saa herlig!

Busf (til Fruen). Nu vil vi lede ham ind paa Sofaen.

Eduard. O ja, lad mig vær allene, jeg har seet saa meget og Etset er blevet tilbage i mit Hiers te — det indestutter Billedet af min Belgiorer! hvor er han, at jeg kan trykke hans Haand, hans velsignende Haand til mine Læber!

Busf. Kære Eduard, ingen Sindsbevægelse.

Eduard. O, nu kender jeg ham! endogcaa Lyden af hans Stemme er mig allerede bekendt!

Busf (bliver forstyrret). Kom tr og lad os gaae med ham! (Busf og Jacob lede Eduard ind ue hans Kammer).

Eduard. Jeg har faaet mit Syn igien! jeg har faaet mit Syn igien! O, hvem er lykkeligere end jeg?

Anden Scene.

Love og Fru Love.

Fru Love. Jeg er ude af mig selv af Glæde!

Love. Jeg ikke.

Frue Love. Det troer jeg nærmere. De glæder Dem ikke, forend den blinde Themis engang bliver cureret for Stær.

Love. Himmeln bevares! Themis maae være stokblind.

Frue Love. Om Deres eeneste Son har nem Sandser eller to som en Østers, det kommer Dem paa eet ud.

Love. Nei ingenlunde. Jeg estertænker kun, hvormange Plager der venter paa ham. Nu var han blind af Naturen! men hvad for et Tag han endog valger, saa kommer han tit til at være blind ex officio.

### Tredie Scene.

Buss. (med Caroline ved Haanden). De forrige.

Buss. Det er fuldblæst! og nu voer jeg at huske Dem paa Deres Lovte.

Frue Love. Jeg har givet det, og vil ogsaa holde det. — Caroline, jeg frøtager Dig for den Pligt, at ægte Kammeraad Hippeldanz. Du er igjen fri.

Buss. Ikke fri, hun er min! Caroline. Af mit ganste Herte.

Frue Love. Virkelig? (spøsik). Et det blevet saa hastig afgjort? Om, det havde jeg saamæn ikke troet — destobedre.

Caroline. Min Faders Velsignelse venter jeg.

Love. Hvad er det I snakker om, Børn?

Frue Love. Velsign De kun! siden skal jeg nok fortælle Dem det.

Love. Men jeg maae dog vide —

Frue Love. Det er ikke andet, end Huusholdnings-Affairer; Deres Datters Givtermaal.

Love. Ah, ja saa! — nu vel da, sub reservationa af alle mine

Nettigheder velsigner jeg Dit hristelige Forehavende.

Caroline. Og min Moder? Frue Love (til Busk). Dersom De kan bevise Deres Herkomst ligesaa godt, som De har bevist Deres Dulighed, saa —

Busk. Jeg vil ikke tilliste mig noget. — Eduards seende Mine maae være mine Talsmand. — Raabige Frue! Unglingen tilfoede Dem en Fornærmedse, Manden har bevist Dem en Belgierning. Tor Manden haabe, at De vil tilgave Unglingen?

Frue Love. Hvad vil De sige dermed?

Busk. Jeg er den ulykkelige August Warning.

Frue Love (forstrækket). De? Love. Gi! ei!

Frue Love. Og De understaar Dem at komme for mine Mine?

Busk. Den, som aabnede Sons nens Mine, skal han endnu stede undvige Moderens Mine?

Frue Love. Hvilken Dumdrifstighed! jeg daaner! jeg besvimer af Uergrelse — ud af mit Huus!

Busk. Har jeg ikke høret haardt nok? har jeg ikke i hele Aar flygtet fra et Sted til et andet, som en Brodermorder?

Frue Love. Et Epigram er varre, end et Mord!

Love. Hvad tanker De paa, min Engel? Jus criminale —

Frue Love. Hvem bryder sig om Deres Jus criminale? En Dolk i Brystet smelter kun en Minut, men et Epigram! det smelter saa længe man lever.

Busk. I her Aar har jeg gjort mig Umage for at udslette min Brode —

Frue Love. Hele Aarhundrede er for lidet.

Busk. Jeg blev Hienlæge for at hjelpe Deres Son; Gartner og Maler ser at hylde Deres Undlingstilbøjeligheder, jeg blev

Jurist, for at kunne gaae Dere  
Mand tilhaande i hans Uldedom —

Love. Ogsaa Jurist? ei, ei,  
vi vil forsøge et lille Tentamen.

Frue Love. Die stille!

Busf. Hvor tit har jeg ikke  
studeret til den lyse Morgen, fordi  
min usadelige Lust til at for-  
tine Dere's Tilgivelse holdt mig  
vaagen.

Frue Love. Det hielper ikke,  
min Herr! Operationen skal De  
faae betalt, godt betalt; forlang  
haomegt som De vil.

Busf. Hvordan? ved utallige  
Opposrelser har jeg i hele Aar  
forberedet dette Drieblik, og nu  
skulde jeg følge det for nogle usle  
Penge? — Nei, jeg har fortient  
Carolines Haand; De har lovet  
mig den, jeg fordret min Ret.  
(Han tager Carolines Haand).

Caroline. Jeg er Din med  
min Faders Besignelse. Nu ad-  
skiller intet uden Doden os.

Frue Love. Hvad? lige for  
mine Mine? og det taaler De,  
Dr. Cancellie-Præsident?

Love. Ja, hvorfor ikke?

Frue Love. De vil være Ju-  
rist? — ?!

Love. Det er jeg.

Frue Love. Og De veed ikke  
engang, hvad Born styrder deres  
Forældre?

Love. Men, min Engel, De  
har jo selv forlangt mit Consens  
til dette Givtermaal?

Frue Love. Men vides jeg  
da dengang, at — —

Love. Det var Ignorantia  
vincibilis.

Frue Love. Dé er en Nar!  
og fort og godt, jeg vil ikke have  
det.

Love. Men naar ingen juris-  
disk Grund findes, saa supplerer  
Lovenes Forældrenes Samtykke.

Frue Love. De taler som en — !

Love (afvrynder hende). Jeg ta-  
ler som Ulpianus, og han siger  
udtryklig —

Frue Love. Ingen Grund! er  
Epigrammet da ingen Grund?

Love. Epigrammet er gaaet  
mig af Glemme. Var saa god,  
Hr. Warniyy, at repeete kortes-  
ligen ostmeldte Epigram.

Frue Love. Hvad? vil De  
tage Livet af mig?

Love. Nei, jeg vil ikke; jeg  
vil blot satte mig i Stand til  
at juditere.

Frue Love. Judget De, saa-  
meget som De vil; jeg smækker  
Mammesellen under Baas og Bulle  
og dermed er Processen tilende.

Love. Det er via facti.

Frue Love. Jeg skulde giøre  
mi latterlig for den hele By?

Busf. At tilgive den Angre-  
de, er det latterligt?

Frue Love. Jeg skulde give  
min Dotter til et Menneske, der  
ikke forstaer andet, end at smædte  
Ruum? som ingenting er, ingen-  
ting har, og ingenting bliver?  
som er forbudt af alle sine Med-  
borgere? som — —

Love. Brr!

### Gierde Scene.

Blinker. De forrige.

Blinker (ansæt aandelss). Skynb  
Dém, min kære Doctor! til Gyro-  
sten! til Gyrosten!

Frue Love. Der har vi det!  
han bliver landsforvist.

Blinker. Hans Durchlauchtige  
hed venter Dem strax, som De  
gaær og staar.

Busf. Mig?

Blinker. Ja, Dém! Dém! af-  
sted! afsted!

Frue Love. Hal ha! ha! saa  
er Comedien jo ude! (til Caroline).  
Raa, Froken! vil De ikke pakke  
ind, og folge med den omreisende  
Hr. Doctor? hvad?

Caroline. Jo, Moder, det vil  
jeg.

Frue Love. Dog ikke saalænge  
det er kaas og lukke til.

Klinker. Jeg mærker, at man  
kiender hinanden her i Huset.

Bust. Al!

Klinker. Og Eduard?

Bust. Han har faaet sit Syn-  
igen.

Klinker. Bravo, kigre, gode  
Ven! Vi ere oven paa! Skynd  
Dig op til Fyrsten! Bykken er en  
Blomst, som kun fielden trives i  
Fortienesternes Hauge. Skynd  
Dig at plukke den!

Frue Love (spødsk). Der findes  
ingen Rose uden Tørne; bare han  
ikke stikker sig, ha! ha! ha!

Klinker (salant). Maadige Frue,  
dersom vi levede i Dvids Tider,  
saa troer jeg De lod Dem for-  
vandle til en Rosentorn, blot for  
at komme til at stikke.

Love. Eller til en Brænde-  
nelle.

Klinker. For Fanden, Doctor!  
De er ikke gaaet endnu?

Bust. Jeg gaaer allereude. —  
Caroline! hvad der endogsaa skeer —

Caroline (rækker ham haanden  
med Bestemthed). Jeg vokler ikke  
(Bust bukker og gaaer).

Frue Love (spødsk til Caroline).  
Hvor stort! hvor sublimt! Du  
skulde saamoen late Dig engagere  
ved Skuepladsen til at spille  
Heltinge-Roller; de vilde ret være  
passende for Dig.

Caroline. Hvorfor ikke det?  
naar Uskyldigheden er ubesmittet  
saa er enhver Rolle, der kan lin-  
dere Mandens Behynderinger, pas-  
sende for en om Kone.

Frue Love. Meget rorende og  
opbyggeligt!

Love. Dersom han har studer-  
ret Lovkynigheden grundig, saa  
har han ingen Nod; den helsper  
ham nok frem.

Frue Love. En Versemager  
og Grundighed! hvad tanker De  
paa?

Klinker. Men nu giør han ni-  
gen Vers mere.

Frue Love. O, den som en-  
gang har faaet denne afskyelige  
Sygdom, han bliver aldrig af med  
den igien!

Caroline. Men, ev det ikke  
grusomt, Hr. Captain? De veed,  
hvori stor Deel jeg tager i War-  
nings Skiebne, De kalber ham  
til Fyrsten, De seer mig skielve  
— og De tier dog.

Klinker. De kiender mit Ven-  
skab for Warning; De seer mig  
lystig og glad, og alligevel frug-  
ter De? —

Frue Love. Tor man spørge  
hvorfed denne moderne Juvenal  
har erhvervet sig Deres Venstaf?

Klinker. Ved en Bagatel! I  
Benedig har han cureteret mig for  
hidsig Feber.

Love. En knurrig Jurist! han  
cureter Folk for Stør og for bid-  
sig Feber. Men Serenissimus er  
hverken blind eller syg, hvad skal  
han da hos ham?

Klinker. Der kommer en Mand,  
som allerbedst kan besvare Deres  
Spørgsmål.

### Gemte Scene.

Hippeldanz. De horrige.

Frue Love (til Hippeldanz). Hvad,  
Hr. Kammerraad? ester saadan en  
Affront vojer De endnu at sætte  
Deres Been over min Dørtær-  
stel?

Love. Affront? det veed jeg  
jo ikke noget af?

Frue Love. Hordi det ikke ho-  
rer til Deres Departement.

Love. Destobedre! saa kan jeg  
gaae min Bei. (gaaer ind i sit Ca-  
binet.)

Hippeldanz. Jeg kommer ganz  
se sonderknust —

Frue Love. Men De skulde  
slet ikke komme, ikke engang son-  
derknust.

Hippeldanz (bliver ved). Baabe  
paa Legeme og Siel! —

Frue Love. De har ingen  
Siel.

Hippeldanz. Saa veed jea dog,  
at jeg har et Legeme! — Jeg er  
blevet maltracteret! — !

Frue Love. Det fornsier mig.

Hippeldanz. Mig ikke. — Jeg  
er et stakkels bedraget Menneske!

Frue Love. De, der lader sig  
bedrage, ere som oftest Dosmere.

Hippeldanz. Denne Hr. Cap-  
tain — han hår gravet en Grav,  
og man er drattet i den.

Klinker. Hat jeg?

Hippeldanz. Ja, ret De,  
sode Ven! har. De ikke recom-  
manderet mig den forbandede  
Buss? De sagde jo, at han var  
ingen Ting? — en Gavstrik er  
han!

Klinker. For libert siben lod De  
dog til, at være ret vel fornøjet  
med ham?

Hippeldanz. Dengang var jeg  
en Nar, hvad, var jeg ikke?

Frue Love. Fortæl det! Det  
onde Menneske har vist ogsaa  
giort et Epigram om Dem?

Hippeldanz. Et Epigram? ikke  
andet end det! for mig maatte  
ban gierne giøre et Heltebigit om  
mia!

Klinker. Et Heltebigit om  
Dem? det vilde være et Meester-  
stykke!

Hippeldanz. Jeg kloede mig  
nogle Tanker af ham —

Frue Love. Kloede?

Hippeldanz. Ja, ja, kloede!  
Jeg vor i Klemme; hvad stal  
man saa giøre? Det var saadan  
en — en Afhandling —

Frue Love. Og han folgte  
den? o fo!

Klinker. Spørg om Prisen,  
og tag saa Deres Fy tilbage.

Hippeldanz. En Fandens Pris!  
jeg maatte love at give det aller-  
løbsteste Barn, der kaare, Kurven.

Klinker. Hvad Grokenen nu  
havde sorget sig ihel?

Hippeldanz. Testement bær-  
for. — Ret en Fandens Pris!

Frue Love. Utsaa var det  
den smukke Aarslag?

Caroline. Hvad hører jeg! o  
August!

Frue Love. Og alligevel bes-  
drog han Dem med noget usælt  
Baas? De sit Bon som forsyldt.

Hippeldanz. Usælt Baas? nei,  
Fanden heller! min Ambrosius siger  
at den Ting har baade Næb og  
Klar.

Klinker. Og hoved med.

Hippeldanz. Han havde ar-  
beidet paa den over i et Aar.

Klinker. Han høabede, at den  
stulde støffe ham et Embede.

Caroline (meget rørt). Og han  
opoffrede den for min Frihed!

Hippeldanz. Han lovede mig  
med Hånd og Mund, at han vilde  
holde Land for Tunge; men saa-  
dant et Menneske uden Penge og  
uden Titel, hvad kan man vel  
vente sig af ham? hvad?

Klinker. Har han da slæbret  
af Skolen?

Hippeldanz. Jovist har han!  
hør bare; jeg bliver over Hals og  
Hoved hentet op paa Slottet.

Ha! tænker jeg: god Morgen,  
Hr. Geheim e = Kammerraad.

Jeg kommer ind til Fyrsten med  
en Smule modest Sufficance. Han  
seer længe paa mig, og siger ikke  
et Ord.

Hans Mynde begynder  
at springe op ad mig. I min For-

legenhed kloede jeg den bag Hret,

og visde ikke at det ikke vilde  
være længe, inden jeg kom til at  
kloede mig selv bag Hret. — Hvem  
har krevet denne Afhandling?

spurgde Fyrsten. — Jeg, Dres  
Durchlaughtighed. — Kan De  
mundtlig sige mig Hovedideerne?

— Det er engang, sode Ven!, at  
sige det til mig! Hvad veed jeg  
af Hovedideer at sige?

Klinker. Hans Durchlaughtig-

heb er ogsaa den første, som søger om Ideer hos Dem.

Hippeldanz. Ikke sandt? — Jeg stammer, og veed ikke, hvordan jeg skal rede mig ud af den Kattepine, — Jeg vil vide, bliver han ved, hvor Deres Tanker concentreres? — Nu beder jeg Dem, sødeste Ven, mine Tanker! hvor concentreres de?

Blinker. Det var ogsaa uundtig, at han vilde spørge Dem om det!

Hippeldanz. Ja, var det ikke? — Jeg tankede som saa: den Rigeste tier — og jeg tauz. — Paa en gang hører jeg som et Tordenstralg: De er en Uforstammet! De har Deres Afsked!

Frue Love. Deres Afsked?

Hippeldanz. Betenk engang, sødeste Ven! jeg, den rigeste Mand i det hele Land, en Uforstammet!

Blinker. Som om rige Folk kunde være uforstammede.

Hippeldanz. Af Forstækkelse kneb jeg Mynden i Øret, den peeb og beed mig i Fingeren. Nærmere bod end levende kom jeg ud i Forgemakket; en af de forbandede Pager havde staet paa Luur — de Satanner gratulerede mig! Da jeg kom ud paa Gaden, saa fulgde Gadedrenge mig — og hvad mener De det vor? — de ugudelige Pager havde bundet en Papiirs Haarpung i Nakken paa mig.

Frue Love (neier meget spodsk). Hr. Cibevant: Kammeraad! ha! ha! ha!

Hippeldanz. Det siger intet, saalange det kun ikke er Cibevant med Pengene. Bust har Slabbret, foligelig er jeg ikke forpligget til noget. Hvad mener De, sode Frue? vi lader, som om der var ingensting passeret; Caviaren har vi, der er ikke spist en eneste Mundfuld af Posteien; jeg kjøber mig en anden Titel, og saa celebrerer vi Jaordet.

Frue Love. Jeg burde rigtig nok straffe Dem for Deres Opforsel for i Dag — men for at drille Monsieur Warning, saa lad gaae! Thi — det kan Du vide til Din Esterretning, Caroline — forend jeg tilgiver Din Landstryger, for skal jeg givte Dig med den Neptunus, som staer nede i Gaarden paa vort Springvand! (gaaer).

Hippeldanz. Neptunus? hvad vil hun sige dermed? jeg skulle dog ikke troe, at hun holder mig for en Neptunus, hvad?

Blinker. Havde hun endda sagt: den rige Plutus.

Caroline. Neptunus\*eller Plutus; saa længe jeg er en Dodelig, vil jeg aldrig giøre Honneurerne ved Deres Tassel. (Hun gaaer ind i Edwards Kammer).

Hippeldanz. Dodelig? hvad vil hun sige dermed? vi ere jo alle sammen dodelige. Det er ret fatalt, naar Folk saadan taler — allegorist. Neptunus, Pluto, Dodelighed — Misstræf og Skuespilnuist! Farvel saalænge, sødeste Ven; Forstækkelsen har givet mig Appetit. Jeg maae restaurere mig en Smule. Og saa en lille Luur, hvad mener De om det?

Blinker. Sov blot ikke fra Jaordet.

Hippeldanz. Nei, jeg kommer igien, sior jeg! Min Ambrosius skal vække mig i rette Tid. Et Jaord, sode Ven — ja, deri har De Ret — det gaaer ikke an at sove fra det. Jeg faaer nok ellers ingen rolig Sovn; jeg drømmer vist om min Malheur. Afsked, Hundebid i Fingrene, Papiirspong i Nakken og Gadedrenge — huldet er penetrant, sødeste Ven! penetrant! (gaaer).

### Siette Scene.

Blinker (assene).

Det er en topmaalt Rat — Ty

Ben Klinker! og hvad er vel Du? — nok ikke synderlig andet. — Din Gjøtesyge er ligesom et Sneeskrid. I Begyndelsen var det ikke andet, end en lille Sneeklump, som var gaaet løs, Gud maae vide, hvor! — nu er den blevet til et Bierg, hvorunder Din Mølighed ligger begravet. — (Han sætter sig. — Pause; — derpaa siger han med Underlighed:) Huzzelig Glæde! Du sionne Kristensterne! Du tindrer først da, naar den brændende Ungdomsfel er bølet i Evidenskabernes Hav — saa spinner Du vennehuld ind i hvert en Hylte, hvor der boer to gode Mennesker — og naar Du slukkes — vee os! saa er det Nat!

### Syvende Scene.

Klinker. Frue Warning.

Frederikke.

Klinker (springer op, og siger sagte:) Uppertig! min Stierne gaaer op, (høit.) Mine Damer, dersom Tilfældet behersker Verden, saa er jeg Regentens Favorit.

Frue Warning. Det er en Belgiectning for den Bedende, naar han modtages af et venligt Ansigt i det Huus, som han træder ind i med et tungt Hjerte.

Klinker. Dersom jeg var Cancelleie President —

Frue Warning. Saa var det mig lettere at bede.

Klinker. Den sionneste Lovtale! thi den, som vil lære at kende gode Mennesker, han give Kun Agt paa, hvem den Ulykkelige har Tildid til.

Frue Warning. Ja, hr. Captain, jeg holder Dem for et godt Menneske.

Klinker (til Frederikke). De ogsaa?

Frederikke. Ja, tilforladelig, jeg ogsaa!

Klinker. Tak, Møber Natur, fordi Du har frevet saa læseligt i mit Ansigt!

Frue Warning. Siele Abel har ogsaa sit Diplom.

Klinker. Og dette Diplom giver Adkomst til sionne Sielesvig Benslab — til Deres? ikke sandt?

Frue Warning. Fattigdom find stundum Belgiorere, men kurstillede Venner.

Klinker. Den er en Daare, som vander Træet og aldrig vilig vederkønge sig i dets Skygge. — Som Deres Haand Frue — og Dere har gode smukke Barn (fortrolig) Det traer er sandt, De er her i Anledning ogsaa af Pensionen?

Frue Warning. Ja.

Klinker. De haaber at faa Alt et gunstigt Svært

Frue Warning. I Betragtban ning af min salig Mandes Fortid Me nester, ja.

Klinker. Og dersom dette Haab mig glipper?

Frue Warning (trokker paadri Stundrene). Saa —

Frederikke. Jeg kan arbeide, hr. Captain.

Klinker. Kan De virkelig det? og dersom Deres Kræfter nu ikke forslaer?

Frederikke. Man kan nok høre, at De har aldrig arbeidet for en Moder.

Klinker. Giv mig en Moder, saa vil vi see, hvem af os der holder længst ud.

Frederikke. De vilbe da sole, hvor sieleglad Fattigdom kan være.

Klinker. Velan, Frue! paa Ca novrænde Lid har De ingen Son. Maae jeg opfylde hans Plads?

Frue Warning. Nej, hr. Captain! en Sons Plads kan ingen Da gremmed opfylde.

Klinker. Men jeg vil elsse hv Dem, elsse Dem, elsse Dem! Kier lighed gior enhver til vor Broder.

Ottende Scene.

De Forrige uden Klinker.

Frederikke. Hvad vilde han  
sige dermed?

Frue Warning. Han lader til  
at have øde og alvorlige Hensigter med Dig.

Frederikke. Efter et Beklendts  
Kab af nogle Timer? det var  
besynderligt.

Frue Warning. Men en Lykke  
for mig og Dig.

Frederikke. De ønsker det?

Frue Warning. Dersom, han  
er det, han lader til at være —

Frederikke. Jeg har megen  
Hoiagelse for ham, men kan jeg  
nogeninde komme til at else ham?

Frue Warning. Forbindelser,  
som ~~ore~~ sluttede af Hoiagelse,  
lykkes meget oftere, end Evidensabss-  
Givtermaal. Desuden er Dit  
Hjerte frit; vi ere fattige, meget  
fattige! Din Broder kommer ikke  
— hvem veed, om han nogensinde  
kommer! hvor bitter vilde min  
Dødsstund ikke være, dersom jeg  
maatte lade Dig blive tilbage i  
Verden uden en Raadgiver og  
Beskytter!

Frederikke. O, Moder! tal  
ikke mere derom! For Deres Ro-  
lighed oposse jeg alt!

Niende Scene.

Love. De Forrige.

Love lader sig see i sin Dor.  
Ahu! Frue Warning! ventelig i  
Anledning af Pensionen. Er her  
ingen Tiener tilstæde? Har De  
allerede ventet længe?

Frue Warning. Desto længer  
har jeg osaa haft Haab.

Love. Ja, Du gode Gud! Haab  
bet hører ikke til mit Departement.  
Behag at komme herind.  
Jeg sat amicabilitet tilkiendegive  
Dem Hans Durchlauchtigheds høje  
Willie. (Hum gaar ind til ham).

Frue Warning. De er en god-  
dig, besynderlig Mand. Det  
sal glæde mig, at lære at kende  
Dem noiere.

Klinker (til Frederikke). Og De,  
lære Pigé? Holder De det ogsaa  
Imagen værd, at lære at kende  
mig noiere?

Frederikke. Dersom det skulle  
oste mig Umage, saa vilde jeg  
allerede blive noget mere mistroist.

Klinker. De har Netz; egent-  
vilkig fiender De mig allerede fuld-  
kommen; Gud Pee Lov, vor Herre  
red var givet mig et Hjerte, som Folk  
Det trax kan ligge ind i; om det end-  
ingogsaa udsetter mig for Slynglers-  
nes List, saa gior det dog de gode  
Mennesker til mine Venner. —  
Alt saa — Kioget er sluttet? —  
er det? — (Moder og Datter give  
gt ham Haand). Moder! kiere, gode  
Moder! det skal sandelig aldrig  
angre Dem! Jeg har rigtig nok  
aabmistet mine Forældre tidlig; men  
at else er en sod Vane, som al-  
vaadrig glemmes; — dog det er sandt:  
et Vilkaar! — Jeg lader mig  
bekorre forsyde, dersom det hændte  
sig, at den rigtige Son kom.

Frue Warning. Ah! han kom-  
mer ikke!

Klinker. Hm, hvem kan vide det?  
en I dette Tilsalde maae Du tage  
wig i Din Baretagt, lille So-  
er, ster! — Hører De det? saa for-  
bedrer jeg Moderen af Dem! —  
min Moder og Deres Moder —  
korstaer De mig?

Frederikke (noget forundret). Hr.  
Captain —

Klinker. Ja, ja, jeg løber  
min Wei — men jeg kommer igien  
— jeg vil blot hente mig en  
Talsmand — (skjelmst) og saa maae  
De sige mig, at De har korstaet  
hvad jeg sagde.

(Gaaer hurtigt ud).

Fredrikke (stille). Jeg seer ikke  
Eduard — og hører ikke hans  
Stolte — skulde Doctoren alle-  
rede have været her? — mon  
han kan hjelpe ham? — o! der  
vilde jeg gjerne vide, førend vi  
gaar fra dette Huus. — Hvem  
ved, om jeg da nogensinde meie  
faaer ham at see! — (hun vitter  
ved Eduards Dør). Alting er stille,  
— gaarst stille? — mon han so-  
ver? — eller skulde han være syg?  
— fug! og der er kanske ingen  
hos ham! — (hun vantes sagte paa  
Døren). Hvad gjor jeg! det var  
ubesindigt.

### Tiende Scene.

Fredrikke. Jacob; (siddt efter)  
Eduard.

Jacob. Hvem vil Tomfruen  
tale med?

Fredrikke. Gode Jacob, jeg  
vnskede blot at vide, om hans  
unge Herre besindir sig vel?

Jacob. O ja, overmaade vel!  
Fredrikke. Har Niendocoren  
allerede været her?

Jacob. Javist har han.

Fredrikke. Mener han at han  
kan hjelpe ham?

Jacob. Han har allerede hjul-  
pet ham.

Fredrikke. Hvad??!

Jacob. Min unge Herre kan  
see.

Fredrikke (med Glæde og hoi-  
rost). Han kan see??!

Jacob. Men endnu maa han  
tage sig i Ngt. —

Fredrikke (ude af sig selv af  
Glæde). Eduard kan see? O Gud!  
o Gud!

Jacob. Han maa blive lig-  
gende paa Sofaen.

Eduard (med tilbundne Øine).  
Jeg hører Frederikkes Rost.

Fredrikke (flyver den om hans  
hals). Eduard! Du kan see!

Jacob. Unge Herrs, for Gu-  
Skild.

Eduard. Min gode Frederik-  
kkaae jeg see, om jeg endoggo  
for evig skulde tukke mine Vir-  
gjen. (han vil rive Tørklædet af  
Frederikke (staaer stielende fo  
an ham).

Jacob (hindrer ham deri). Ne-  
det far jeg ikke tilstæde. Docte-  
ren har strængeligen forbudt det.

Eduard. Nej beder Dig, Ja-  
cob! kun et Drieblik! Du har j-  
været her i saa mange Aar, Di-  
husket dog endnu dengang hus-  
boede hos os.

Jacob. O ja, som om det var  
i Saar.

Eduard. Hun var saa god  
imod alle!

Jacob. Det var hun!

Eduard. Og især imod mig!  
hun veeg aldrig fra mig! naat  
Andre kiorre paa Val og paa Co-  
medie, saa blev hun hos mig! —  
Jacob! Jeg maa see hende! (han  
vil skyde Tørklædet op).

Jacob (hindrer ham deri). Tom-  
frue, jeg beder Dem, hjelp De  
mig.

Fredrikke (hjempends med sine  
Ønsker). Jeg — nei, gjor det  
ikke, Eduard —

Jacob. Kæreste, gode Herre!  
De bliver blind igien.

Eduard. O! saa har jeg dog  
seet Frederikke!

Jacob. Naa, min Skylb er  
det ikke.

Eduard (skyder Tørklædet op og  
aabner Øinen). Frederikke! — er  
det Dig? — tael, at jeg kan troe  
det.

Fredrikke (med mild Graad).  
Det er mig.

Eduard. Du er saa stor! saa  
smuk, o, hvor min Fantasie var  
fattig!

Fredrikke (huldeude). Gode Edu-  
ard! Jeg ønsker Dig til Lykkel  
saa inderlig, saa hjertelig — —

Eduard. Du græder?

Fredrikke. Jeg glæder mig.

Jacob. Tørklædet — !

Eduard. Ja, ja, Tørklædet for Vinene! (han lader sig forbinde) Gior kun, hvad I vil. Jeg glemmer aldrig mere hvordan min Nichte seet ud! jeg har seet hennes Zaater — for kunde jeg blot føle dem — jeg kunde ikke det hulde Hie, der fælbede dem. (Jacob lader ham sætte sig paa en Stoenstole).

Eduard. Giv mig Din Haand gode Pige! (Frederikke giver det, han trykker den til sit Hjerte). Lad mig beholde Din Haand! lad mig stedse beholde den! Naar den Blinde ikke længer behøver Din Veileding, saa leeb dog den Seende blidelig til Graven!

Frederikke (er inderlig rort, og lader sit Hoved synke ned paa hans Skulder.) Min kære, kære Eduard!

### Ellevte Scene.

Frue Warning. De Forrige.

Frue Warning (kommer sorgmodig ud af Loves Værelse; han folger hende til Doren, og forlader hende med et Compliment). Kom, min Datter! Arbeid er nu vor eneste Tilflugt — og naar vi blive syge — Gud!

Frederikke. Moder! Eduard kan see!

Frue Warning. Han kan see? virkelig? o! det glæder mig udbsigelig! (hun gaaer hen til ham og rækker ham haanden). Gode Eduard, jeg har altid elsket Dig, som min Son —

Eduard. Moder! saasnart jeg kan gaae ud, besøger jeg Dem.

Frue Warning. Gior det. I min Genfomhed kan vi glæde os i No. Kom, Frederikke!

Frederikke. Lev vel, Eduard!

Eduard. Dit Villede bliver hos mig. Lev vel!

### Tolvte Scene.

August Warning. De Forrige.

August (kommer hastig ind af Doren, studser da han seer sin Moder og Soster, og nærmir sig med et beskempt Hjerte).

Frue Warning (da hun saae ham forbi). Mordtag min Lykkenning.

Frederikke. Og min Tak.

August (med bøvende Røst). Vær saa god at blive her, Frue. Jeg har et Ord til Dem.

Frue Warning. Til mig?

August. Jeg kommer i dette Sieblit fra Fyrsten.

Frue Warning. At! jeg veed det allerede.

August. Nei, De veed intet, Styret ved Deres Belsignelse har jeg støtset dette unge Menneske sit Syn igien. I samme Sieblit bliver jeg hentet op til Fyrsten. En Afsanding — Frugten af mange Aars Kliib — har tilveiebragt mig Fyrstens Maade! Han tillod mig, at bede om en Belgierning — jeg bad — han bevilgede — og tag her.

Frue Warning (aabner Papiret hoist forundret). — Hvad er det? — en Pension? — og meget mere end jeg forde haabe? — for Guds Skyld, min Herre! hvad berører det?! — hvor kommer De til, at giøre det for mig, som kun en Son kunde giøre for sin Moder?

August. O Held mig! bersem De gienkiender Sonnen i denne Handling. (han staer bærende og med høv udbrede Arme foran hende).

Eduard. Gode Gud! det er Augusts Rost!

Frue Warning (bliver ramt af disse Ord, som af et electrisct Slag. Hun fastrer sit af Frugt, Toids og Longsel tindrende Hie stirrt paa August, og Papiret voerer i hendes Haand).

Frederikke. Moder! hvilken Ahnelse! (hun betrakter August med engstelig Øpmærksomhed).

Frue Warning (med heftig indvortes vedgelse). O! dersom han var min Son! hvorfor kom han da ikke op til sin Moders Herte?

August (øster Armen i Beiret). Vor han — (Moderen synker med et Stryk i sin Datters Arme. August flyrter for hendes fodder).

Frederikke. Broder! Møder! Eduard. Det er ham! det er ham! (han vil rive Tørstædet fra).

Jacob (hindrer ham deri). Vor Guds Skyld, kære Herre!

August. Møder! er jeg nu igien Dere's Kierlighed værdig?

Frue Warning (vinker ad ham, at han skal komme op til hendes Herte; han flyrter i hendes Arme, og hun trækker ham tæt op til sig).

August. Før i Dag stjal jeg Dere's Velsignelse — velsign mig nu! nu!

Frue Warning (stægger sin højre Haand paa hans Hoved, den venstre trækker hun op til sit Bryst, seer med vaade Øine op mod himmelen og staarmer aandelos). O! — O! —

August (beruset af Glæde). Ha! hvilket nyt Liv! Møderen har erkendt Sonnen — Fyrsten har modtaget Borgeren — alle hine sonderrevne Baand ere igien knyttede — mit Herte banker ikke længer i et omhedstomt Rum — jeg er Son! jeg er Borger!

Caroline (som kom ind imidlertid, omfavner ham nu). Mand!

Frederikke (paas den anden Side). Broder! —

Eduard (trækker Armen ud imod ham). Ven!

Frue Warning. Min Son! — O! Glæden kunde dræbe mig! — August! kære August!

Eduard. Hører jeg da ikke med til Jøtes Krebs?

August (omfavner ham). Min gode Eduard!

Caroline. Han var Din Læge, Din Fræser.

Eduard. Han? —

### Trettende Scene.

Cancellie-Præsidenten (kommer ud af sit Cabinet.) Frue Love (kommer ind af den midterste Dør). De forrige.

Frue Love. Gi, her er jo stort Selstab! Jeg seer Daarer; venselig en Afsfeeds-Scene? men Skuepladsen i mit Huus synes mig ikke er godt valgt.

August. Dere's Huus, naadige Frue, er en Skueplads for den næste Glæde.

Frue Love. Gaa? De kommer vel fra Kyrsten?

August. Fra den bedste, den menneskelierligste Kyrste. Han har bevilget min Møder en Pension.

Frue Love (forundret). Virkelig?

August. Og har udnævnt mig til Geheime-Kammeraad.

Frue Love. Gia!

Love. Gi! ei!

August. Alle ere forsonede med

mi g! alle har tilgivet mig min

Ungdoms Ubesindighed! alle, undtagen De. (Han griber hendes

Haand). Gior De min Lykke fuldsommen!

Eduard. Han gav mig imit

Syn igien!

Caroline. Han har elset mig saa trofast!

Frue Warning. Han ee en god Son!

Frederikke. En vennehuld Broder!

Love. En brav Jurist.

Frue Love. Dersom det var

sandt, at hans Durchlauchtighed —

August. Her er hans egenhændige Biller til Ministeren.

Frue Love (leser den og valseh).

Dette sublime Grempel —

August (knæller for hende). O, fal ud —

Frue Love (øster et Dybhold). I

det Haab at De vil aldrig mere

giore Vers —

August. Albrig, albrig mere!  
Frue Love. Staae op, Hr.  
Geheime-Kammeraad. Jeg par-  
donerer Dem.

August (springer op). O! mit  
Bryst er for snoevet til at rumme  
denne overvættet Glæde!

### Gjortende Scene.

Blinker. De Forrige.

Blinker (som horde de sidste Ord,  
da han trædte ind). Her er en  
Bens Brøst, som staaer aabent  
for Dig —

August. Kære Captain! De  
har læget min Sorg —

Blinker. Derfor har jeg og-  
saa Ret til Din Glæde. Til  
Lykke! Dit Skib er i Havn. Mit  
Hvnger endnu paa de ustadige  
Bolger. Men naar den første  
Glædesstorm har lagt sig (med et  
Vielast til Frederikke); saa maae  
Du hjælpe mig at loobse det ind.

August. Gjerne —

Blinker. Tys!

Eduard. Moder, Det er saa  
god i Dag! — jeg vil ogsaa bede  
om noget.

Frue Love. Tael, min Son!

Eduard. Giv mig Rikke til  
Tone.

Fredrikke (staaer Dine ned).

Frue Love. Hvad?

Blinker. Jo, det var deiligt!

Eduard. Hun har ledet mig,  
nedens jeg var blind; ved min  
hånd vil jeg lede hende gien nem  
livet.

Blinker. Uppertligt!

Eduard. Tal Du, Rikke!

Blinker. Hun siger ikke et  
Ord.

Eduard. Dersom jeg kunde  
kse i Dine Dine! —

Blinker. Ja, hun staaer dem  
ed.

Eduard. Dersom jeg kunde see  
Dine Kinder!

Blinker. De blusser som Ild,

Eduard. Moder, De tier  
stille?

Frue Love. Jeg veed ikke,  
min Son — Du kiender de glim-  
rende Planer —

Eduard. Glimmer og Lykke —  
Balget er let —

Frue Love. Nægtig nok, siden  
Hr. Geheime-Kammeraaden nu  
— (til hendes Mand). Hvad siger  
De dertil, min Engel?

Love. Det hører ikke til mit  
Departement.

Blinker. Jeg seer nok, paa  
hvad God Sagerne staaer. (Han  
leder Frederikke hen til Eduard). Der,  
Du Blindehertel! tag hændel og  
gjor hende lykkelig!

Eduard. Aa, Frederikke, hvors  
for tor jeg dog ikke see Dig?!

Blinker. Sie stille! dersom hun  
var min, saa lod jeg gjerne begge  
mine Dine stikke ud!

Frue Love (omfavner Eduard og  
Frederikke). Aa, ja da! jeg er saa  
attendret! —

Frue Warning (omfavner Au-  
gust og Caroline). Born! hjelp  
mig at bare min Lykke!

Love. Dobbelte Sponsalia.

Blinker. Men vil ingen have  
mig til Mand?

### Gemtende Scene.

De Forrige. Kammeraad Zips-  
peldanz.

Zippeldanz. Nu har jeg ub-  
sovet — (i det han seer Busk om:  
fenne Caroline). Men — hvad —  
hvad — hvad er det?!

Love. Det hører ikke til Deres  
Departement.

Zippeldanz (guider sine Dine).  
Nei, jeg har dog nok ikke utsøvet,  
for jeg seer ikke rigtig — det er  
jo ham — det obscure Menneske,  
som —

Frue Love. Hr. Geheime-Kam-  
meraad Warning.

Zippeldanz (som forstener). Ge-  
heime-Kammeraad!

Caroline. Min Brudgom.

August. Det lykkeligste Men-  
neste!

Zippeldanz. Geheime - Kam-  
meraad og Brudgom! — men  
hvad er da jeg?

Frue Love. Ingen af Detene.

Zippeldanz. Ah, Du min Gud!  
Jeg er jo dog Kammeraad.

Frue Love. Har været.

Zippeldanz. Jeg har Titelen  
endnu.

Frue Love. Sie stille! og gaae  
Deres Bei!

Zippeldanz. Det er da en fors-  
ærdelig Dag for mig stakkels cor-  
pulent Mand! Ingen No, hver-  
ken til at spise, drikke eller sove!  
Ingen Kone! ingen Geheime-Kam-  
meraad! Afsted! blive biidt i  
Gingrene! saae Papiirs-Pung i

Nakken! blive forfulgt af Gade-  
drenge, og saa oven i Kjøbet:  
„Sie stille! og gaae Dereis Bei!“

— Det maa være en af Tycho  
Brahes Dage! Men jeg skal dog  
havne mig paa Dem, Kne —  
den franske Paté de Perigord og  
Caviaren fra Rusland — husser  
De den? hvad? — hvem faaer den  
at spise? — De? jo, proft die  
Mahlzeit! Nei den er for Kam-  
meraad Zippeldanz's egen lille  
Mund! he! he! he! hevner jeg  
mig ikke exemplarisk? har jeg stu-  
deret min Jura for Nummer Nichts?  
husse paa Caviaren, Posteien og  
Kammeraaben, Guten Morgen,  
Madam, (til de andre) Jeg recom-  
manderer mia. (Han gaaer.)

Blinker. Nu Bryllup! og Glæ-  
den leve!

August. Caroline. Eduard.  
Frederikke. Glæden leve.

---

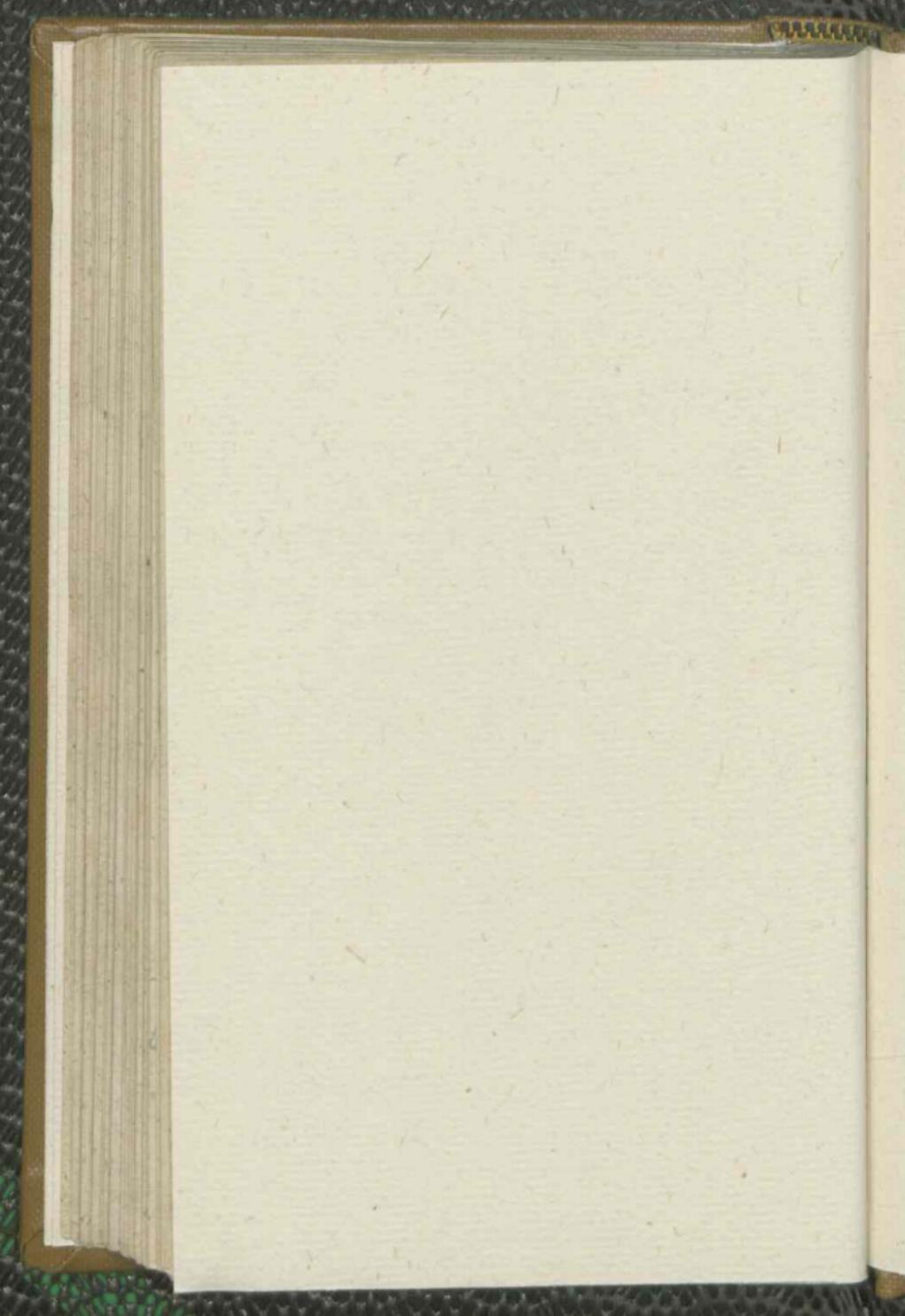
## Kjøbenhavn.

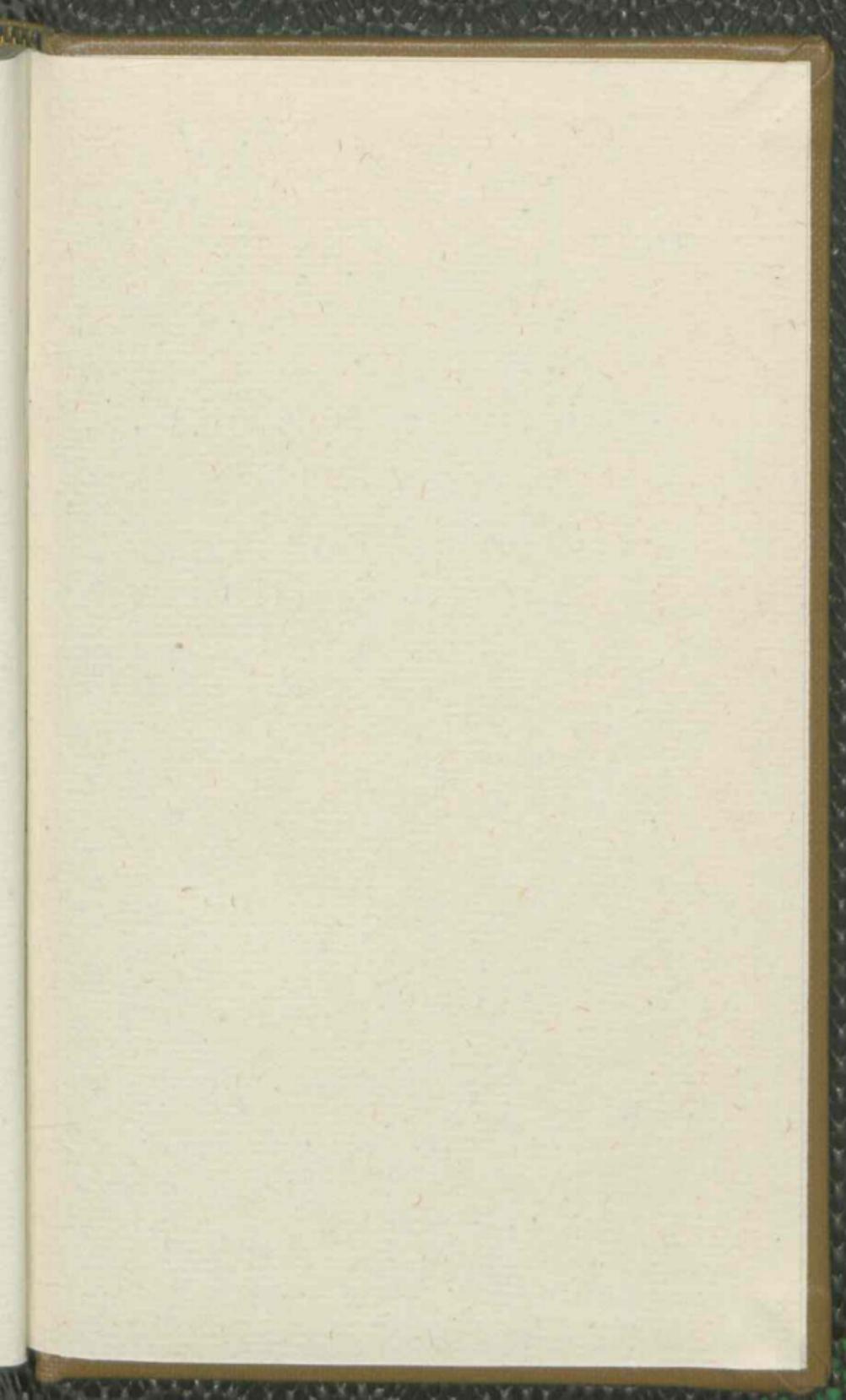
Udgivet og forlagt af Høfboghandler L. Beeken.

Trykt i B. J. Bendixens Bogtrykkerie.

1829.

be-  
t:  
!"  
cho  
og  
—  
og  
per  
oen  
bic  
ams  
ille  
jes  
stus  
ts?  
og  
en,  
om-  
er.)  
læs  
rd.







*Det kgl. Bibl. Bogb.*

